

Szabó Ferenc

„Az Ige testté lett...”

Szabó Ferenc

„Az Ige testté lett”

Szabó Ferenc

2006

Lektorálta
dr. Vankó Zsuzsa

A borítón a következő festmények részletei láthatók:

Rembrandt: *A szent család*

Rembrandt: *Krisztus-portré*

Marco Basaiti: *Krisztus imádkozik a kertben*

Rembrandt: *Szent Tamás hitetlensége*

Felelős kiadó: Szabó Ferenc
e-mail: level@szaboferenc.hu
www.szaboferenc.hu

Nyomtatás: Reménység Alapítvány, Nágocs

ISBN 963 229 429 7

TARTALOM

Előszó	7
1. Isten Fia – Emberfia	9
2. Mit jelent a „test” fogalma a Bibliában?	22
3. Miről mondott le Jézus, és mit tartott meg?	35
4. Mit vett magára?	47
5. Miért lett testté?	61
6. A győzelem alapjai	75
7. „Jézus hite”	87
8. Krisztus győzelme a kereszten	98
9. Mit jelent ez a fogalom: „Őbenne”?	109
Függelék	
Az ember teremtésbeli felépítettsége	129
Felhasznált irodalom	135

ELŐSZÓ

János apostol írja evangéliuma bevezetésében: *„Az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk (és mi láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.”* (János 1,14) Ez a legnagyobb esemény az emberi történelemben: Isten Fia megszületett emberként, élt, meghalt és feltámadt. Győzött a halálon – miértünk, emberekért. Krisztusban összpontosul és Belőle indul ki minden: Ő a történelmünk gyújtópontja. Benne találkozik a menny a Földdel, az ember Istennel. *„Ő előbb volt mindennél, és minden Őbenne áll fenn.”* (Kolossé 1,17)

Ez az írás Krisztus megtestesüléséről szól a Szentírás alapján. Ki volt az, aki testté lett, mit mond erről az Írás részleteiben, és főképpen: mi a jelentősége ennek a mi életünkre nézve? A Szentírás bőséges tanítást ad e kérdésekkel kapcsolatban, mégis elmondhatjuk Pál apostollal együtt: *„Vitán felül nagy a kegyességnek ez a titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe.”* (I. Timótheus 3,16) Mélységes titok ez, élethosszig lehet elmélkedni róla! Alapösszefüggéseiben azonban mégis egyszerű, könnyen megérthető. Szükséges is megértenünk mindazt, amit az írott Ige erről a témakörrel kinyilatkoztat. Krisztus ember voltának megértése rendkívül fontos mindannyiunk számára, mivel a Megváltó győzelme az alap és minta a győzelmes keresztény élethez.

A Sola Scriptura Lelkészképző és Teológiai Főiskolán folytatott tanulmányaim során ragadott meg a Krisztus megtestesüléséről szóló bibliai tanítás szépsége, itt értettem meg, milyen reményt, segítséget jelent ez a hívő ember számára. A főiskola nyári táborainak előadásai is segítettek a téma mélyebb megértésében, s ugyancsak hálás vagyok jó néhány beszélgetésért, amelyek fontos összefüggésekkel ismertettek meg.

A szerző

ISTEN FIA – EMBERFIA

Azokban, akik kezdik megismerni a Bibliát, hamar felvetődik egy alapvető kérdés: Jézus vajon csupán egy ember, a názáreti ács volt, vagy annál több: maga a megtestesült Isten?

Krisztus személyéről nagyok sok vita volt és van mindmáig, és ezek már szolgálata legelején elkezdődtek. Lukács evangéliuma feljegyezi, hogy egy alkalommal Jézus megkérdezte a tanítványait, kinek mondja őt a sokaság? A tanítványok azt felelték: „Keresztelő Jánosnak; némelyek Illésnek; némelyek pedig, hogy a régi prófétaik közül támadt fel valamelyik.” (Lukács 9,18–19) Nem folytatták a felsorolást, de voltak más vélekedések is. János evangéliuma szerint (8,52) a farizeusok ördögtől megszállottnak tartották Jézust. Azt állították, hogy az ördög erejével űzi ki az ördögöket. Nem akarták elfogadni Jézust, mert akkor el kellett volna fogadniuk a tanításait is, s az életükről, tanításaikról alkotott véleményét – amihez alázat is kellett volna. Mivel Jézus tetteit nem lehetett letagadni – és ezek egyértelműen természetfeletti eredetűek voltak –, azt állították, hogy a názáreti ács fia Sátánnal szövetségben. Minden lehetséges módon megpróbálták akadályozni Jézus munkáját. Addig próbálkoztak, míg végül sikerült felbiztatniuk Jézus családját, hogy vigyék haza Őt, „mert magánkívül van” (Márk 3,20–35).

Annyian jöttek Jézushoz gyógyulást keresni és a tanításait hallgatni, hogy a Megváltó és a tanítványai egész nap nem találtak alkalmat az evésre. A család azt akarta, hogy Jézus fejezze be a tanítást, mert nem találtak magyarázatot a viselkedésére, s úgy gondolták, megzavarodott. Mária fia szembeszáll a farizeusokkal, sőt már nem is eszik – ebből arra következtettek, hogy bizonyára valamiféle zavar támadt a fejében. Nem az első, de nem is az utolsó eset volt, amikor cselekedeteikkel és szavaikkal egyaránt bizonyí-

tották, hogy nem értik sem Jézust, sem a küldetését. Az Üdvözítő így fogalmazta meg ezt: *„Sehol sem vetik meg a prófétát, csak saját házában és a maga házában.”* (Máté 13,57, új ref. ford.)

Sokan Messiásnak tartották Jézust. Egy vakon született ember, miután Jézus meggyógyította, Úrnak, vagyis Istennek szólította és imádta Őt (János 9,38). Elég változatosak tehát a vélemények: próféta, ördögtől megszállott, nagy erkölcsi tanító, zavarodott elme, vagy Isten. Ezek a nézetek ma is léteznek.

A zsidóság – egy elenyésző kisebbséget leszámítva – máig élesen szemben áll a Megváltóval, még akkor is, ha néhány tétova kísérlet történt arra, hogy Jézus személyét, tetteit úgy magyarázzák, hogy elfogadhatóvá váljék a zsidóság számára – ezzel persze éppen a lényegvész el. Dr. Fischer Árpád budapesti orvos 1927-ben ezt írta: *„Jézus nevét előttünk, zsidók előtt egyházunk és történelemtanításunk úgy rejtegeti, mint bűnök bűnét, mint a bélpoklos fekélyét. A hivatalos zsidó nevelés és oktatás szerint Jézus népének [...] hitehagyott fia, mint ilyen gyűlöletes, és még a neve is átkozott.”*¹ Ez a hozzáállás egészen az I. századig, Jézus koráig nyúlik vissza.

A Talmud, amely ma már gyakorlatilag a zsidó vallás alapja, több évszázad vallási tanítóinak kijelentéseit tartalmazza – köztük az első század tanítóit is –, s tud Jézus személyéről. Dr. Fischer Árpád írásának előbbi részlete mértéktartó a Talmudhoz képest, amelynek szövegszerű idézésétől most eltekintünk. Ez a gyűjtemény Jézust népámítónak és varázslónak mutatja be, aki bűnbe vezette Izráelt, és aki a tetteinek megfelelő szörnyűséges büntetést szenvedtél örök időken át. Az bizonyos, hogy ilyen szenvedélyes megnyilatkozást csak rendkívüli személy és az általa végbevitt rendkívüli tettek válthattak ki.

A Szentírás alapvetően három irányt említ azzal kapcsolatban, hogyan ítélik meg az emberek Jézus személyét. Pál apostol így ír: *„Egyfelől a zsidók jelt kívánnak, másfelől a görögök bölcsességet keresnek. Mi pedig Krisztust prédikáljuk mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot, ámde maguknak a hivata-*

---

losoknak, úgy zsidóknak, mint görögöknek Krisztust, Istennek hatalmát és Istennek bölcsességét.” (I. Korinthus 1,22–23)

A zsidók jelt kívántak, azután ha megkapták, nem hittek neki. A gondolkodásuk alaptétele az volt, hogy Isten egyetlen személy, dicsőséges és hatalmas Úr. Nem tudták elképzelni, hogy Isten leereszkedne az emberek közé egy názáreti ember formájában. Botrányos és elfogadhatatlan volt az a gondolat is, hogy a Messiást elítéljék, majd bűnözők között kivégezzék. Jézus szerintük nem lehetett Isten, látható dicsőség és földi hatalom nélküli, a Messiás nem lehetett olyan, aki szemben áll az ő vallásos nézeteikkel, és végképp lehetetlen volt, hogy gyalázatos halált szenvedjen. Fényes és dicsőséges királyt vártak, aki új világbirodalmat alapít a zsidóság mint elit vezetésével, nem pedig egy názáreti ácsot, egy világi ambíciók nélküli vándorprédikátort. A kontraszt a várakozás és a valóság között elfogadhatatlan volt a nép jelentős része számára. De ha figyelmesen tanulmányozták volna a saját maguk által is szentnek mondott bibliai iratokat, elfogadva azok kijelentéseit, felismerhették volna Őt – és ugyanígy ma is sokan felismerhetnék.

Az erre vonatkozó sok bibliai ige közül tekintsünk át néhányat. Ésaías könyvében szó szerint olvasható, hogy az eljövendő Messiás maga is Isten: *„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lesz, és hívják nevét csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének!”* (Ésaías 9,6) Jeremiás próféta kijelenti, hogy az Úr igazsága testesül meg a Megváltóban: *„Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és támasztok Dávidnak igaz magvat, és uralkodik mint király, és bölcsen cselekszik, méltányosságot és igazságot cselekszik e földön. Az ő idejében megszabadul Júda, és Izráel bátorságosan lakozik, és ez lesz az ő neve, amellyel nevezik őt: Az Úr a mi igazságunk!”* (Jeremiás 23,5–6) Mikeás próféta által pedig Isten kijelentette, hogy bár embertől születik a Megígért, mégis öröktől fogva létezik, ami csak Istenre lehet igaz: *„De te, Efratának Betleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nekem, aki uralkodó az Izráelen; akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van.”* (Mikeás 5,2)

Ésaiás próféta könyve 53. fejezetében pedig részletes és teljesen világos leírás olvasható az Úr szolgájáról, aki önmagát adja a nép bűneiért, sőt az egész világért – akit nem fognak megérteni, nem fogadják el mint Isten küldöttét, sőt megölik. Ez a leírás senki másra nem illik, csak Jézus Krisztusra.

A másik gondolkodásmód, amelyet a Biblia említ, a görögöké. A görög filozófia és észjárás számára mindez „bolondság” volt. Úgy vélték, az istenség éppen azért istenség, mivel halhatatlan – ha emberként jönne el, véges, halandó emberként, éppen a lényegét, vagyis az Isten voltát veszítené el –, tehát ha Jézus Isten lenne, nem szenvedhetett volna kereszthalált. Nem értették meg Isten Isten voltának lényegét.

A legtöbben ma is úgy vélekednek, hogy Isten azért Isten, mert örökkévaló, halhatatlan, teremtő hatalma van, mindenütt jelen való stb. Ám a Szentírás mást is tanít – e kérdést a későbbiekben érintjük majd.

Közös pont ezekben a vélekedésekben, hogy egyik csoport sem fogadta, fogadja el Jézust mint Istent. A mai kereszténységben is jelen van az a felfogás, amely szerint Jézus rendkívüli ember volt ugyan, de csak ember, és nem több.

Mielőtt Jézus szűkebb környezetének véleményéről szólnánk, nézzük meg, mit jelent Jézus neve. A „Jézus Krisztus” egy név és egy tisztség. A „Jézus” a Jeshua, Józsue név görög alakja, s azt jelenti: „az Úr megszabadít”. A „Krisztus” cím a Messiás görög megfelelője, és „felkent”-et jelent. A „Krisztus”, a „Felkent” szó három tisztséggel is kapcsolatos: Jézus az ószövetségben előre megígért pap és király egy személyben, aki egyben próféta is. Az ótestamentumi időben a királyokat, a papokat és a prófétákat is olajjal kenték fel szolgálatukra, ami azt jelképezte, hogy életüket ezután a Szentlélek vezeti. Így is fordíthatnánk tehát a Megváltó nevét, hogy „Szentlélekkel teljes isteni Szabadító”.

Környezete hamar szembesült azzal a ténnyel, hogy Jézus többre tartja önmagát egy prófétánál vagy tanítónál. Egyszer ezt mondta: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az*

Atyához, csak énáltalam.” (János 14,6) Jézus tanítványai hittek abban is, hogy Jézus Isten volt, és ma is az. *„Várván ama boldog reménységet, a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését.”* (Titus 2,13; vö. János 1,1; Zsidókhöz írt levél 1,8; Római levél 9,5; I. János 5,20–21) Az Újszövetség olyan nevekkel illeti Őt, amelyek csakis Istenre lehetnek igazak. Jézust önmagától valónak (János 1,4; 14,6); mindenütt jelenvalónak (Máté 28,20; 18,20); mindent tudónak (János 4,16; 6,64; Máté 17,22–27); mindenhatónak (Jelenések 1,8; Lukács 4,39–55; 7,14–15; Máté 8,26–27); és örök életűnek (I. János 5,11–12. 20; János 1,4) mutatják be. Jézusnak az Istennek kijáró hódolatban volt része.

Sátánnak ezt mondta Jézus: *„Meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak Néki szolgálj.”* (Máté 4,10) Mégis, Jézus több alkalommal Istenként fogadta az imádást (Máté 14,33; 28,9), sőt kijelentette, hogy Őt ugyanúgy kell tisztelni, mint az Atyát (János 5,23; vö. Zsidókhöz írt levél 1,6; Jelenések 5,8–14). Jézus követői – a pogánymisszió elindulása előtt – nagyrészt hithű zsidók voltak, akik hittek az egyetlen igaz Istenben. Egyistenhívő létükre mégis a megtestesült Istennek vallották és hirdették Jézus Krisztust. Alapos rabbinikus képzettsége ellenére Pál is elismerte Jézus istenségét, amikor így szólt: *„Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szent Lélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, amelyet tulajdon vérével szerzett.”* (Apostolok cselekedetei 20,28) Isten tehát egy egyházat alapított, amelyet saját vérével szerzett: a szöveg egyértelműen és világosan Jézusra utal, Őt nevezi Istennek az apostol.

Róma 9,5-ben Pál, miután a zsidó népről beszél, ezt mondja: *„Akik közül való test szerint a Krisztus, aki mindenknek felette örökké áldandó Isten.”* János, a szeretett tanítvány pedig evangéliuma bevezetésében ezt írja Jézusról: *„Kezdetben volt az Ige, és az Ige volt az Istennél, és Isten volt az Ige. Ez kezdetben az Istennél volt. Minden Óáltala lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett.”* (János 1,1–3) János apostol itt Igének nevezi Jézust, és a 14. versben félreérthetetlenül azonosítja Őt: *„És az Ige testté lett, és lakozott közöttünk (és láttuk az*

Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” (János 1,14) János szerint Jézus tehát nem más, mint a teremtés gyakorlati kivitelezője, aki által lett a világ. Pál apostol szintén ezt állítja Jézusról: „Mindazáltal nekiünk egy Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenség, mi is Őbenne; és egy Urunk, a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is Őáltala.” (I. Korinthus 8,6)

A Biblia kijelenti, hogy Jézus a Teremtő – úgy teremtette már az embert is, hogy tudta: szükség esetén az életét fogja adni a teremtményeiért. Ezenfelül az Írás azt is tanítja, hogy Jézus nemcsak a Teremtője, hanem a Fenntartója is az egész világegyetemnek: „Mert Őbenne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Őáltala és Őreá nézve teremtettek; és Ő előbb volt mindennél, és minden Őbenne áll fenn.” (Kolossé 1,16–17)

Tamás apostol hitetlenségének története is igen tanulságos és sokatmondó. Amikor Tamás az ujjait Jézus oldalába helyezte, felkiáltott: „Én Uram és Istenem!” Jézus ezt mondta: „Mivelhogy látatl engem, Tamás, hittél: boldogok, akik nem látnak és hisznek.” (János 20,29) A Megváltó elfogadta, hogy Tamás Istennek ismerte el – a hitetlenségéért fedtte meg őt, nem pedig azért, mert Úrnak és Istennek szólította.

Ám Jézus nem csupán elfogadta ezeket a kijelentéseket, hanem kifejezetten állította is önmagáról, hogy Ő Isten. János 6,40-ben azt olvassuk, hogy Jézus isteni hatalmat tulajdonított önmagának, azt állította, hogy embereket fog feltámasztani: „Az pedig annak az akaratára, aki elküldött engem, hogy mindenkinek, aki látja a Fiút és hisz Őbenne, örök élete legyen, és én feltámaszom azt az utolsó napon.”

János 5,26 szerint Jézus ezt mondta: „Mert amiként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában.” János 8,58 pedig így szól: „Mondta nekik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.”

Ebben a két Biblia-versben egyértelműen látható, hogy az Üd-

---

vözítő úgy jellemezte önmagát, mint akinek élete van önmagában, tehát nem teremtmény, és létezett már Ábrahám, vagyis a zsidók ősatyja születése előtt is.

Josh McDowell *Több mint ács* című könyvében kitűnően elemzi Jézus egyik legfontosabb, önmagáról tett kijelentését és annak körülményeit:

„János evangéliumában láthatjuk, hogy Jézus szembekerül néhány zsidóval. A konfliktust az okozta, hogy Jézus szombaton meggyógyított egy sántát, és azt mondta neki, vegye fel az ágát és járjon. »A zsidók ezért üldözni kezdték Jézust, mert szombaton tette ezt. Jézus így szólt hozzájuk: *Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.* Ezért a zsidók még inkább megakarták ölni, mert nemcsak megtörte a szombatot, hanem a saját Atyjának is nevezte Istent, és így egyenlővé tette magát az Istennel.« (János 5,16–18) [...] Amikor valamilyen dokumentumot tanulmányozunk, mindig figyelembe kell vennünk a nyelvet, a kultúrát, és különösen azt a személyt vagy személyeket, akikhez az írás szól. Ebben az esetben a zsidó kultúráról van szó, a szöveg pedig a vallási vezetőknek szól. Lássuk csak, hogyan értették kétezer évvel ezelőtt a zsidók saját kultúrájukban Jézus megjegyzéseit: »Ezért azután a zsidók még inkább meg akarták ölni, mert nemcsak megtörte a szombatot, hanem a saját Atyjának is nevezte Istent, és így egyenlővé tette magát az Istennel.« (János 5,18) Mi az oka ennek a heves reagálásnak?

Jézus azt mondta, »az én Atyám«, nem pedig: »a mi atyánk«, majd hozzátette: »mindmáig munkálkodik«. Azzal, hogy ezt a két kifejezést használta, Jézus önmagát egyenlővé tette Istennel, munkáját egy szintre emelte Isten tevékenységével. A zsidók nem utaltak úgy Istenre, hogy »Atyám«. Vagy ha igen, ezt azonnal megtoldták a »mennyei« jelzővel. Jézus azonban nem így fogalmazott. Olyan igénnyel állt elő, amelyet a zsidók nem tudtak félreértelmezni, amikor Istent »az én Atyám«-nak szólította. Jézus arra is célzott, hogy míg Isten munkálkodik, Ő, a Fiú szintén munkálkodik. A zsidók ismét megértették: ezt azt jelenti, hogy Ő Isten Fia.

E kijelentés következtében fokozódott a gyűlöletük. Noha elsősorban vádat akartak ellene emelni, már feltámadt bennük a vágy is, hogy megöljék.

Jézus nemcsak azt állította, hogy Istennel mint Atyjával egyenlő, hanem azt is, hogy egy az Atyával. Jeruzsálemben a templomszentelés ünnepén Jézust zsidó vezetők vették körül, és megkérdezték tőle, Ő-e a Krisztus. Jézus felelt nekik, majd ezzel fejezte be: »Én és az Atya egy vagyunk.« (János 10,30) A zsidók újra követ ragadtak, s meg akarták kövezni. Jézus megkérdezte tőlük: »Láthattátok, mennyi jót vittem végbe Atyám erejéből. Melyik jótettemért akartok megkövezni?« »Nem jótetteidért kövezünk meg – felelték a zsidók –, hanem a káromlásért, azért, hogy ember létedre Istenné teszed magadat.« (János 10,31–33)

Vajon miért ez a heves reakció, amikor Jézus azt mondja, hogy Ő egy az Atyával? E kifejezés érdekes alkalmazását figyelhetjük meg, ha szemügyre vesszük a nyelvet. A. T. Robertson, a görög nyelv egyik szakértője szerint az »egy« a görögben nem hímnemű, hanem semlegesnemű, és nem személyt vagy szándékot, hanem inkább »lényezetet vagy természetet« tekintve jelöl »egy«-et. Robertson így folytatja: »Ez a rövid, de velős kijelentése Krisztusnak az Atya és önmaga (a Fiú) viszonyáról, állításainak csúcspontját jelenti. A farizeusokból határtalan dühöt váltottak ki ezek az állítások.« Egyértelmű, hogy azoknak, akik hallották ezt a kijelentést, nem volt kétségük afelől, hogy Jézus azt állítja, Ő Isten. [...] Az a veszély fenyegetett, hogy Jézust megkövezik »káromlásért«. Azt biztosan állíthatjuk, hogy a zsidók megértették a tanítását, azonban jogos a kérdés, vajon elgondolkoztak-e egy pillanatig is azon, hogy állításai igazak-e, vagy sem? Jézus állandóan úgy beszélt magáról, mint aki lényegében és természetében egy az Istennel. [...] Kijelentette: »Ha engem ismernétek, Atyámat is ismernétek.« (János 8,19) »Aki [engem] lát, azt látja, aki küldött.« (János 12,45) »Aki engem gyűlöl, Atyámat is gyűlöli.« (János 15,23) »Hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát. Aki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, aki elküldte Őt.« (János

5,23, Károli) stb. Ezek az utalások világosan mutatják, hogy Jézus önmagát többnek tekintette egyszerű embernél; Ő Istennel volt egyenlő.”²

Az idézett templomszentelés volt az egyik alkalom, de máskor is előfordult, hogy a zsidó vezetők Jézus életére törtek, mert Istennel egynek, egyenrangúnak mondta magát. Ha a Megváltó nem így gondolkodott volna saját személyéről, egyetlen mondatával lecsillapíthatta volna őket – azzal, hogy azt mondja, Ő ilyet nem állított. Ezt azonban sehol nem találjuk a Bibliában. Érdeemes ilyen szemmel is elolvasni ezeket a történeteket.

Jézus szavaival és tetteivel is jelezte, hogy Istennel egyenrangúnak tekinti önmagát, és Isten jogkörét gyakorolta, amit ember büntetlenül sem nem gyakorolhat, sem nem bitorolhat.

Jézus azt állította, hogy megbocsáthatja a bűnöket. *„Jézus pedig azoknak hitét látván, mondta a gutaütötteknek: Fiam, megbocsáttattak neked a te bűneid.”* (Márk 2,5) Az írástudók megkérdezték: *„Mi dolog, hogy ez ilyen káromlásokat szól? Ki bocsáthatja meg a bűnöket, hanemha egyedül az Isten?”* (Márk 2,7) Természetesen részben igazuk volt, mert Isten ellen elkövetett bűnt csak Isten bocsáthat meg, ember nem mondhatja azt, hogy „én átveszem Isten jogkörét, ezért én megbocsátom neked azt a bűnt, amit Isten ellen követtél el”. Ezután Jézus megkérdezte, melyiket könnyebb kimondani: Bűneid bocsánatot nyertek, vagy azt mondani: Kelj föl, fogd az ágyadat, és menj? Érdeemes alaposan elgondolkodni ezen: csakugyan, melyiket könnyebb kimondani? Egyiket sem nehéz kimondani, de bármelyiknek a megfelelő eredménnyel történő kimondásához isteni hatalom kell. Egy szélhámosról természetesen azt feltételeznénk, hogy könnyebben hirdet bűnbocsánatot, anélkül, hogy bármilyen bizonyítékkal szolgálna. Jézus azonban meggyógyította a beteget is, és ezzel nyilvánvalóvá vált, hogy Ő valóban Isten, valóban van hatalma a bűnök bocsánatára.

A gutaütött ember vétkezett Isten, az Atya ellen is, és Jézus ekkor így szólt: *„Bűneid bocsánatot nyertek.”* Nem tudjuk pontosan, mit követett el ez az ember, de az bizonyos, hogy a mások ellen el-

követett vétkeink egyben Isten ellen elkövetett vétkek is, amelyekért Tőle is bocsánatot kell kérnünk, még ha egymással el is rendeztük ezeket. Mi megbocsáthatjuk az ellenünk elkövetett sérelmeket a magunk nevében, de az Isten ellen elkövetett vétkeket senki ember, csak maga Isten bocsáthatja meg. Nem csoda, hogy ingerülten reagáltak a hallgatók, amikor egy názáreti ács ilyen hatalmat tulajdonított magának. Jézus olyan jogokat gyakorolt, amelyek csak és kizárólag Istent illetik meg.

Josh McDowell a következőket írja Jézus kihallgatásáról: „Ugyancsak Márk evangéliumában olvashatjuk Jézus kihallgatását és elítéltetését (14,60–64). Ez a bírósági eljárás tartalmazza a legvilágosabb utalásokat arra, hogy Jézus önmagát Istennek tartotta. »Erre középre állt a főpap, s ezt a kérdést intézte Jézushoz: *Semmit sem válaszolsz azokra, amit ezek felhoznak ellened?* De Ő hallgatott, nem felelt semmit. A főpap újra megkérdezte: *Te vagy a Messiás, az Áldottnak Fia?* Jézus így válaszolt: *Én vagyok, és meglátjátok, hogy az Emberfia a Hatalmas jobbján ül, és eljön az ég felhőiben.* A főpap erre megszagatta ruháját, s felkiáltott: *Mi szükségünk van még tanúkra? Hallottátok az istenkáromlást! Mi a ti véleményetek erről?* Azok pedig együttesen kimondták az ítéletet, hogy méltó a halálra.«

Jézus először nem volt hajlandó válaszolni, ezért a főpap megeskette. Eskü alatt Jézusnak válaszolnia kellett (és én nagyon örülök, hogy válaszolt). Arra a kérdésre: »Te vagy a Messiás, az áldott Isten fia?« Jézus azt a választ adta: »Én vagyok.«

Krisztus tanúvallomásának az elemzéséből kiderül, hogy azt állította, Ő (1) az áldott Isten Fia; (2) az, aki a hatalom jobbján fog ülni; és végül (3) az embernek Fia, aki eljön az ég felhőin. Ezen igenlő megerősítések mindegyike határozottan messiási jellegű, és együttes hatásuk igen lényeges. A Szanhedrin, a zsidó törvényszék megértette mind a három pontot, a főpap pedig ruháit megszagatva válaszolt: »Mi szükségünk van még tanúkra?« Végre a saját fülükkel hallották Tőle. Jézust saját szavai alapján ítélték el. [...] Világos tehát, hogy Jézus ezt a tanúvallomást akarta tenni önma-

gáról. Azt is látjuk, hogy a zsidók megértették a válaszát, már ami az Istenséggel kapcsolatos igényét illeti. Ekkor két lehetőség közül lehetett választani: vagy mindaz, amit mond, káromlás, vagy pedig Jézus valóban Isten. Bírái világosan látták a kérdést – sőt anynyira világosan, hogy megfeszítették, majd csúfolódtak Vele, mert »bízott az Istenben... hisz azt mondta: Isten Fia vagyok« (Máté 27,43). [...] A bíróság előtt az emberek legtöbbször azért felelnek, amit tettek, de Krisztus esetében más volt a helyzet. Jézus azért állt a bírák elé, aki volt. Jézus tárgyalása, azt hiszem, elég meggyőzően bizonyítja, hogy bevallotta isteni mivoltát. Erre bírái a tanúk. Ellenségei még keresztre feszítése napján is beismerték, hogy testté lett Istennek mondta magát. »Ugyanígy gúnyolódtak az írástudókkal és a vénekkel együtt a főpapok is: Másokat megmentett, de magát nem tudja megmenteni. Ha Izráel királya, szálljon le a keresztről, s akkor hiszünk neki. Az Istenben bízott. Mentse hát meg, ha akarja. Hisz azt mondta: Isten Fia vagyok!« (Máté 27,41–43).”³

Jézus ezt mondja magáról: „*Én vagyok az Alfa és az Ómega, kezdet és vég, ezt mondja az Úr, aki van és aki volt és aki eljövendő, a Mindenható.*” (Jelenések 1,8, vö. Jelenések 22,13) Jézus mindig éles különbséget tett a Teremtő és a teremtménye, Isten és ember között, de önmagát Istennek mondta. Jézus saját kijelentései Isten voltáról egyértelművé teszik, hogy Ő nem lehetett csupán magas erkölcsiségű ember vagy nagy vallási tanító.

Sokan gondolkodnak úgy, hogy lám, a zsidók annak idején visszautasították Jézust mint Istent, mi biztosan másként tettünk volna. Lehetséges – de egyáltalán nem biztos.

Ültessük át mai környezetbe a történetet, hogy kézzelfoghatóbbá tegyük a magunk számára. Tételezzük fel, hogy felnövünk egy városkában, ahol mindenki mindenkit ismer, ahogy az már arrafelé szokás. Lakik itt egy József nevű asztalosmester. Rendes, becsületes ember, jól dolgozik. A felesége nála valamivel fiatalabb, szép nagy család: Józsefnek az előző házasságából is vannak gyermekei, van közös gyermek is, nevezzük mondjuk Istvánnak, olyan gyakori név ez, mint akkoriban a Jóshua. Mária és József fia ve-

lünk együtt jár iskolába, nyáron együtt játszunk. Jóraivaló, szófogadó fiú, akit nem lehet csínyekbe vinni, különb mindegyikünk-nél. Itt nő fel velünk együtt, látjuk, hogy gyakran segít az édesanyjának hazavinni a piacról, amit vásároltak, segít az édesapjának is a műhelyben. Telik-múlik az idő, és egy nap ez a már férfikorú ember azzal lép a nyilvánosság elé, hogy Ő Isten ígéreteinek a beteljesedése, sőt kijelenti magáról: „Én Isten vagyok.” Vajon azt mondjuk-e neki: nagy erkölcsi tanítómester vagy? Vagy azt, hogy igen, jó és erkölcsös ember vagy? Szó sincs róla. Talán előbb azt gondolnánk, hogy tréfál. Ugyan már, hát itt lakik a szomszédban, József és Mária fia. Pontosan így méltatlankodtak a zsidók is Máté 13,55 szerint: *„Nem ez-é amaz ácsmesternek fia? Nem az ő anyját hívják-é Máriának, és az ő testvéreit Jakabnak, Józsénak, Simonnak és Júdásnak?”* Azután, ha továbbra is azt állítja, hogy Ő Isten, mit gondolunk róla? Két lehetőség van: vagy megőrült, és be kell zárni, vagy tényleg Isten. Ez olyan fajsúlyú kijelentés, amit nem lehet félvállról venni. Ha az illető ezt hirdeti magáról teljes meggyőződéssel, akkor csak és kizárólag ez a két eshetőség van.

Ha valaki figyelmesen elolvassa a Bibliát, és megismeri Jézust, látni fogja, hogy az Ő esetében szóba sem jöhet semmiféle téveszme. Figyeljük meg, ahogyan válaszol a kísértő kérdésekre, ahogyan minden esetben megőrzi nyugalma. Sehol egy megingás, sehol egy következetlenség. Ez az ember, aki utat mutat a tévelygő és beteg lelkű embereknek, aki mindig képes a nyomorultakkal együtt érezni és segíteni rajtuk, Ő volt az egyedüli a történelemben, akire nyugodt szívvel mondhatjuk, hogy minden tekintetben ép ember volt – sokkal inkább, mint bármelyikünk.

Jézus minden szempontból páratlan személyiség volt. Az a sok lelki nyomorúság, amelyek miatt mi szenvedünk, az Ő életében nem jelenik meg. Nyoma sincs depresszióknak, csüggedésnek, levertségnek, kedvetlenségnek. Személyisége mindig tiszta és szilárd. Semmi felszínesség nincs benne – mély, ugyanakkor olyan tiszta és átlátszó, mint egy nyitott ablak. Nincs benne semmi számtgatás, hátsó gondolat, saját hasznának a keresése. Nem kapkod

---

és nem rohan: mindig ott van, ahol lennie kell, mindig azt teszi, amit tennie kell. Végtelenül nyugodt, de soha nem érdektelen. Senkivel sem bizalmaskodik a szó rossz értelmében, ugyanakkor nem jellemzi Őt az a fajta felsőbbrendű szigor sem a bűnösökkel szemben, ami a magukat magasabb rendűnek tartó, önigazult emberek sajátja. Jézust egy pillanatig sem érdekli az, hogyan skatulyázza be egyik ember a másikat – Ő mindig az embert, a lelket, a lelkiismeretet keresi az igaz szeretet közvetlenségével. Senkit nem taszít el – most sem. Legyünk bármilyen bűnösök, bátran mehetünk Hozzá. János 6,37-ben ezt mondta Jézus: *„Azt, aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.”* Isten a szeretet, mondja János apostol (I. János 4,8). Isten a szeretet, Jézus a szeretet, az igazi, a hamisítatlan szeretet, amelynek az érintése, a megtapasztalása által jobbá lesz a szív.

Lehetetlen – mondhatnánk –, lehetetlen, hogy az ember ilyen legyen, mint Jézus. Mégis, nem szeretnénk Őhöz hasonlóak lenni? Nem csak azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne, ahogyan Tamási Áron mondja, hanem azért, hogy jobb emberré legyünk. Lehetetlen? Saját, emberi erőfeszítéseinkkel valóban az. Ám ha mégis él ez a vágy a szívünkben, és megértjük, hogy Jézus azért is jött a Földre, hogy példát adjon nekünk, emlékezhetünk a szavaira: *„Ami embereknél lehetetlen, az Istennel együtt lehetséges.”* (Lukács 18,27)⁴ Jeremiás 32,27-ben pedig ezt találjuk: *„Íme, én, az Úr, Istene vagyok minden testnek, vajon van-e valami lehetetlen nekem?”*

JEGYZETEK AZ 1. FEJEZETHEZ

1 Dr. Fischer Árpád: *Kiáltvány a zsidósághoz*. Budapest, 1927, 46., 65.

2 Josh McDowell: *Több mint ács*, Timóteus Társaság Alapítvány, Budapest, 1998, 15–18.

3 Uo., 20–23.

4 Pontosított fordítás szerint.

MIT JELENT A „TEST” FOGALMA A BIBLIÁBAN?

János apostol így ír evangéliuma prológosában: „Az Ige testté lett, és lakozott közöttünk (és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” (János 1,14) Isten Fia megtestesülésének tanulmányozását azzal kezdjük, hogy megvizsgáljuk, mit is jelent pontosan a Bibliában a „test” szó.

Hogy ezt megérthessük, távolabbról kell közelítenünk a fogalomhoz. Isten már a Föld és az ember teremtése előtt megteremtette az angyalokat, más világokat, más értelmes lényeket is alkotott. Jób könyvében olvashatjuk, hogy a teremtés során (a Föld és az ember teremtése során) együtt örvendeztek a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai örvendeztek (Jób 38,7).

A teremtés meghatározott idő alatt történt, ahogyan a Biblia első lapjain olvashatjuk. Hat nap alatt teremtette Isten a világot, a hetedik napon pedig megnyugodott minden munkájától. Isten mindent igen jónak alkotott. Minden tökéletes volt, beleértve az embert is. Az első emberpárt a Teremtő egy kertbe helyezte, és azt a feladatot kapták, hogy műveljék és **őrizték** a kertet.

Meglepő, hogy ezt a kifejezést olvassuk: őrizni kell a kertet. Vajon mitől vagy kitől? Mi fenyegethette ezt a tökéletességet és boldogságot, amely a teremtésben megnyilvánult?

A Biblia szerint Isten képvisel egy életelvet, amely a szeretet, az önzetlenség, a szolgálat elve. Ám már a Föld teremtése előtt fellépett egy személy, egy teremtmény, aki gyökeresen más, ezzel elentétes életrend mellett döntött. Isten egyik angyala az önzés, a bűn követését választotta. Kezdetben, megteremtésekor ő sem ilyen volt. Valamikor igazságban és feddhetetlenségben élt, boldo-

gan végezte az Isten által rábízott feladatokat. Azonban minden ok nélkül feltámadt benne az irigység, a hatalomvágy, és nagyobb akart lenni, mint Isten. Minden alap nélkül fellázadt Isten ellen, s ezzel a romlás és rombolás útjára lépett.

A bűn a Szentírás szerint egy személyhez köthető, a „bűn szerzője” egy angyalfejedelem. A Biblia Ördögnek és Sátánnak nevezi, amely elnevezések a „Vádoló” illetve „Ellenség” görög és héber kifejezésekből származnak.

Ezékiel könyve 28. fejezetében egy pillanatkép-próféciában mondja el a Szentírás a bűn születését. Ezt mondja Isten az angyalfejedelemtől: *„Te voltál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcsességgel, tökéletes szépségben. Voltál felkent, oltalmazó Kérub, és úgy állítottalak téged, hogy Isten szent hegyén voltál, tüzes kövek közt jártál. Feddhetetlen voltál útjaidban attól a naptól fogva, melyen teremtettél, míg gonoszság nem találtatott benned... Belső erőszakossággal telt meg és vétkeztél, azért levetettelek téged az Isten hegyéről... Szíved felfuvalkodott szépséged miatt, megrontottad bölcsességedet fényességében.”* Olyan messzire jutott ez a teremtmény, aki valaha tökéletes és szent volt, hogy Jézus így jellemezte: *„Nincsen őbenne igazság, hazug és a hazugság atyja.”* (János 8,44)

Sátán kijelentette, hogy Isten akadályozza teremtményei szabadságát, de ő majd egy sokkal jobb uralmat fog létrehozni. Hazugsággal, hízélgéssel maga mellé állította a szent angyalok jelentős részét, Jelenések 12,4 szerint az angyalok harmadrészét. Sátán elhatározta, bűnbe viszi Ádámot és Évát, hogy lázadásához újabb szövetségest nyerjen: az emberiséget.

Még valamit figyelembe kell vennünk ahhoz, hogy megértsük a történeteket. Isten minden értelmes lényt szabad döntési képességgel teremtett. Az Úr nem automatákat akart, hanem olyan szabad és felelős lényeket, akik önként, szeretetből szolgálják Őt, olyanokat, akik személyes döntéseikkel az igazság és szeretet alapjain állnak. De maga a szabadság nem oka a rossznak, bár nyilván megvan ennek a lehetősége. Mind az ember, mind az angyalok szabadok: dönthetnek akár a jó, akár a rossz mellett. Azonban a

szabadság nem azt jelenti, hogy akkor vagyok szabad, ha mind a jót, mind a rosszat megteszem. A szabadság abban áll, hogy képes vagyok dönteni, és ezt a döntést megvalósítani – de bárhogyan döntök és cselekszem, annak meglesznek a következményei. Az Úr világában a fejlődés csak szabadságban és felelősségben mehet végbe. *„Ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.”* (II. Korinthus 3,17) Ha nincs szabad választás, akkor jellemfejlődés sincs. Ha a jót választom és cselekszem, annak jó következményei vannak, ha a rosszat választom és cselekszem, a döntésem rossz következményeit fogom learatni. Az ok és okozat összefüggése minden szinten létezik, és ezt a törvényt nem lehet megkerülni.

Szabad lények egy csoportja elvetette Isten vezetését, uralmát. Mivel a bűn új dolog volt a világegyetemben, a mennyei lények számára is ismeretlen, nem látták ennek végső következményeit. Isten megengedte, hogy a fellázadt lények tovább éljenek, több okból is. Egyrészt lehetőséget kaptak, hogy kiderüljön, valóban jó-e az út, amelyen elindultak, másrészt ha az Úr eltörli őket az élők közül, a bizalmatlanság magvait vetette volna el önmagával szemben a mennyei lények lelkében, akik még nem ismerték meg a bűn igazi természetét. Az ember, mint szabad lény, döntés előtt állt. Isten messzemenően felkészítette az emberiség képviselőit, az első emberpárt az előttük álló próbára. Szívükbe véste, hogy óvakodniuk kell a rossztól, a bűn életrendjétől, mert csak romlást és pusztulást hoz számukra, ha ezt az utat választják. Ez elsősorban nem mint Isten büntetése következik majd be, hanem a bűn természetes következménye lesz.

Említettük, hogy milyen feladatot bízott Isten az első emberpárra: műveljék és őrizzék a kertet. Ezután azt olvassuk I. Mózes 2,16–17-ben: *„És parancsolt az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél, mert amely napon eszel arról, bizony meghalsz.”* Igazán nem nagy vagy elhordozhatatlan tilalmat mondott ki Isten. Egy fának a gyümölcséből nem volt szabad enniük. Nem volt ennek más oka, csak az, hogy Isten ezt kérte tőlük. Nem volt különleges a gyü-

mölcs, a különbség a fa és más fák között csak a tilalomban volt. Sátán csak ezen az egy helyen keresztül kapott lehetőséget arra, hogy az embert próbának vesse alá. Gondoljuk meg, mennyivel könnyebb lenne ma a helyzetünk, ha csupán egy helyen érhetne bennünket kísértés, és ráadásul csak akkor, ha az óvás ellenére odamennénk. Nem volna megerőltető legyőzni, könnyű lenne ellenállni a kísértésnek.

A Biblia tanúságot tesz arról, hogy a teremtéskor Isten, aki maga a szeretet, az embert saját képére és hasonlatosságára teremtette. Az itt szereplő kifejezés az eredeti héberben a legszorosabb hasonlóságot fejezi ki. Ádám és Éva képe, mása volt Istennek – az első bűn elkövetése előtt. Tökéletes tisztaságban és szellemi erőben, Isten által tanácsolva kerültek szembe az első kísértéssel.

„A kígyó pedig ravaszabb volt minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett, és mondta az asszonynak: »Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?« És mondta az asszony a kígyónak: »A kert fáinak gyümölcséből ehetiünk. De annak a fának gyümölcséből, mely a kertnek közepette van, azt mondta Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok.«

És mondta a kígyó az asszonynak: »Bizony nem haltok meg. Hanem tudja az Isten, hogy amely napon esztek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói.« És látta az asszony, hogy jó az a fa eledelre, s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcsességért: szakasztott azért annak gyümölcséből, és evett, és adott vele levő férjének is, és az is evett. És megnyíltak mindkettőjüknek szemei, s észrevették, hogy meztelenek; fügefalevelet aggattak azért össze, és körülkötöket csináltak maguknak.

És meghallották az Úr Isten szavát, aki hívős alkonyatkor a kertben járt, és elrejtőzött az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert fái között. Szólította ugyanis az Úr Isten az embert, és mondta néki: »Hol vagy?« És mondta: »Szavadat hallottam a kertben, és megfélemltettem, mivelhogy meztelen vagyok, és elrejtőztem.« És mondta Ő: »Ki mondta néked, hogy meztelen vagy? Avagy talán ettél a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél?« És mondta az ember: »Az asszony, akit mellém ad-

tál, ő adott nékem arról a fáról, úgy ettem.« És mondta az Úr Isten az asszonyoknak: »Mit cselekedtétek?« Az asszony pedig mondta: »A kígyó ámtított el engem, úgy ettem.«” (I. Mózes 3,1–13)

A kígyót médiumaként használva Sátán megkísértette az első emberpárt, először Évát. Kérdése az eredeti bibliai nyelvben nem is annyira kérdés, mint inkább tettetett sajnálkozás, amellyel a tilalmat hamisan óriásinak tünteti fel. Minden fát bevett a tilalomba, bár ő is jól tudta, hogy nem így van. A beszélgetést fondorlatosan kezdte, hogy Éva szóba álljon vele. Hát tényleg eltiltott benneteket Isten minden fától?

Sátán jól számított, Éva úgy gondolta, meg kell védenie Istent. A körülmények folytán fel sem tűnik neki, hogy a kígyók nem szoktak beszélni, s szóba áll a Kísértővel. Csak egy fától tiltott el Isten, hogy meg ne haljunk – válaszolja.

Sátán itt már „beakasztja a horgot”. Azt sugallja, hogy igazából nincs is halál, Isten pedig igazságtalanul tiltotta el őket a fától, irigységből, mert a bölcsességet önmagának akarja fenntartani. Isten folyamatosan tanította az emberpárt, egyáltalán nem volt elzárva előlük a fejlődés lehetősége. Fokozatos tanulás által Isten mind előrébb akarta vezetni Ádámot és Évát minden ismeretben és bölcsességben.

Éva ott követte el az első, hatalmas hibát, hogy – noha ismerte Isten jellemét – szóba állt ezzel a gondolattal. Éva félig-meddig szól ugyan a tényekről, de már kételkedik, ezt használja ki a továbbiakban Sátán. A Kísértő a következő mondatában hazugságot tulajdonít Istennek: azt mondja, egyáltalán nem fogtok meghalni, illetve, hogy nem igazi halállal fogtok meghalni, látszólagos halálról van szó. Törjetelek át egy magasabb létformába, ragadjátok el Istentől, ami az övé. Akkor lehettek szabadok, ha Isten nem a szövetségesetek lesz, hanem a vetélytársatok, és olyanok lesztek majd, mint az Isten. Hatalom, tudás – mindez a tiétek lehet. Lám, én is itt ülök a fán, és nem haltam meg, sőt beszélek...

Sátán gyakorlatilag lázadásra szólította fel az embert, aki elkövette a végzetes tettet. Isten szándéka az volt, hogy folyamatos ta-

nulás, fejlődés által lépjen az ember a tökéletesség egyre magasabb fokára, jellemének fejlődése során haladjon előre az ismeretben, képességei kibontakoztatásában. Sátán viszont az út látszólagos lerövidítését kínálja fel, hogy zsákmányként ragadja el az ember Istentől a bölcsességet, a hatalmat. A hatalom mindenáron – ezt visszhangozza az egész emberi történelem.

Mi fogant meg az első emberpár lelkében, amikor engedtek a kísértésnek?

Először is teret adtak a bizalmatlanságnak az Úr iránt, ezzel Isten jellemét rossz színben tüntették fel, önzést, hazugságot tulajdonítottak Neki. Megkívánták azt, ami Istené (ez a tizedik parancsolat megszegése), a hatalmát és bölcsességét. Megpróbálták elvenni azt, ami az Úré, vagyis áthágták a nyolcadik parancsolatot: „*Ne lopj.*” De minthogy Isten lekerült az első helyről az ember belső világában, és a felmagasztalt „én” foglalta el a helyét, tetten érhetjük az első parancsolat megszegését is: „*Ne legyenek idegen isteneid én-előttem.*” Egy anglikán lelkész ezt a címet adta egy prédikációjának: „Hogyan szegte meg Ádám és Éva mind a tíz parancsolatot egyszerre?” Némi túlzás van ugyan ebben a kijelentésben, de jól megragadja a lényegét.

„És látta az asszony, hogy jó az a fa eledelre, s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcsességért: szakasztott azért annak gyümölcséből, és evett, és adott a vele levő férjének is, és az is evett.” (I. Mózes 3,6)

Itt szemlélhetjük a türelmetlenség első felbukkanását a Biblia lapjain, de nem járunk messze az igazságtól, ha egyben az erőszak első megnyilvánulását is felfedezzük ebben a jelenetben. A bűn következtében, mivel az ember elvetette az Istennel való közösséget, összezavarodott a belső világa. Másfajta létrendet, életelvet választott, amit Sátán sugallt neki: az énközpontúságot, az önzést.

Ez azonnal megmutatta, hogy csak negatív következményei vannak. Megjelenik az ember életében a szégyen – szégyellték a meztelenségüket. Felbukkan a félelem – elbújtak Isten elől, Benne való bizalmukat megrontotta a saját tettük. Az értelem ezután már helytelenül működik, és az érzelmek sokkal erősebben irányíta-

nak, mint korábban. Az engedelmisség helyett engedetlenség nyilvánul meg, az önzetlenség helyett önzés. Mások szolgálata helyett a zsákmányszerzés, az erőszakos cselekvés válik meghatározóvá. Amikor Isten szólítja őket, egymásra mutogatnak, sőt Istent vádolják a saját bűnük miatt. Ádám azt mondja, hogy az asszony adott nekem a tiltott gyümölcsből. De így mondja: az asszony, akit Te adtál mellém. Ha Te nem adtad volna, nem jutottam volna ilyen helyzetbe. Éva azt mondta, hogy a kígyó ámította el – a kígyó, akit Te teremtettél. Vétkeztünk ugyan, de Te vagy az oka, mindenki felelős, csak mi nem. Micsoda kifacsarodott gondolkodás!

Az ősszülők jelleme eltorzult. A boldogság eltűnt, megjelent a halál. Az ember lázadásával elszakította magát Istentől, és Sátán uralma alá került. Az emberi természet megromlott, az önzés, önszeretet vált meghatározóvá a gondolkodásban. A romlás azonnali és mélyreható volt – a teremtés koronája, aki azelőtt szerette az igazságot és követte a szeretetet, immár az önzést, a gonoszságot követi.

De az Úr nem hagyta magára teremtményeit. Isten már Ádámnak és Évának kijelentette, hogy van megoldás a bűnre – Jézus Krisztus által. I. Mózes 3,15-ben, az ősevangéliumban Isten hírt adott a Megváltóról, és az Úr megígérte, hogy ellenségeskedést támaszt az emberben a rosszal, a bűnnel szemben. Mivel az ember belső világa önmaga ellentétébe fordult, nemhogy nem szállna szembe a bűnnel, hanem készségesen cselekedné a rosszat, és jónak próbálná feltüntetni. Ám Isten ellenségeskedést támaszt bennünk a bűnnel szemben, a lelkiismeretünk által. Sajnos a lelkiismeret szavát az ember le tudja halkítani, sőt a bűn szorgos gyakorlásával arra is képes, hogy egy idő után teljesen el is nyomja.

A bűn a földi történelemben látszólag kicsiből indult, ősszüleink engedetlenségéből. A következő nemzedékben, Káin és Ábel történetében megjelenik a gyilkosság, később a bálványimádás, elszabadul az erőszak, feltűnik a vérbosszú. Az özönvízig terjedő korszakról ezt a jellemzést olvashatjuk: *„A föld pedig romlott volt Isten előtt, és megtelt a föld erőszakoskodással.”* (I. Mózes 6,11) *„És látta az*

Úr, hogy megsokasult az ember gonoszága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz.” (I. Mózes 6,5)

Mindenki, aki a bűneset után született, örökölte a rosszra hajló, énközpontú beállítódást, a megromlott emberi természetet. Ez a beállítódás fogékony a bűnre, de nem hajlik a jóra. Ellenállhatatlan erővel viszi az embert a rosszba, meríti bele a vétkekbe. A bűn alapvetően ennek a hajlamnak, de annak is a következménye, hogy mi a rosszat választjuk és cselekedjük. A Szentírás szerint a bűn következménye a halál, és Pál apostol ezt mondja a Római levélben:

„A halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek.” (5,12/b) Ésaías próféta pedig így tesz bizonyosságot: *„És mi mindnyájan olyanok voltunk, mint a tisztátalan, és mint megfertőztetett ruha minden mi igazságaink, és elhervadánk, mint a falomb mindnyájan, és álnokságaink mint a szél hordának el bennünket!”* (Ésaías 64,5)

Ezt a természetet örököljük mindannyian, beleírva a „húsunkba”, ezért a Szentírás átvitt értelemben „test”-nek is nevezi a megromlott természetet, megnyilvánulásait testies cselekvésnek, testies gondolkodásnak. Azért is nagyon szemléletes ez a kifejezés, mert a test javára, kényelmére, kényeztetésére vannak a kívánságok az emberben, amelyek a saját személyünk körül forognak. Ez a „test” olyan, hogy minden készítése a saját javát akarja szolgálni, vagyis ellentmond a szeretet elvének. *„Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.”* (Római levél 8,7)

A megromlott természet lényege az önzés. Alapelvében ellentétes Isten törvényével, ebből következően minden megnyilvánulásában is az. A „test” nem képes engedelmeskedni Isten törvényének, mert ahhoz, hogy ezt megtegye, meg kellene tagadnia önmagát, amire nem képes. Ahogyan a jónak halál a rossz cselekvése, ugyanúgy a megromlott természetnek halál a jó cselekvése.

A galatabeliekhez írt levélben beszél Pál a „test” gondolatáról, készítéseiről, amelyek különféle tettekben jutnak kifejezésre: *„A test cselekedetei pedig nyiloánvalók, melyek ezek: házasságtörés, parázna-*

ság, tisztátalanság, bujálkodás. Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások, és ezekhez hasonlók, melyekről előre mondom néktek, amiképpen már ezelőtt is mondtam, hogy akik ilyeneket cselekesznek, Isten országának örökösei nem lesznek.” (Galata 5,19–21)

Láthatjuk ebből a kijelentésből, hogy a „test” szó átvitt értelemben szerepel, és a megromlott természetet jelöli. Nemcsak arról olvasunk itt, amit általában testi cselekedetnek mondanak az emberek, tehát paráznaságról, mértéktelenségről, hanem az apostol ide számítja a lázadást, irigységet, gyilkosságot is, amelyek nem sorolhatók a hagyományos „testi” megjelölés alá.

Nikodémussal folytatott beszélgetése során Jézus Krisztus ki-mondott egy alapelvet: „Ami testtől született, test az; és ami Lélektől született, lélek az.” (János 3,6) Ez olyan alapigazság, amely mind fizikai, mind lelki értelemben fennáll.

A fizikai test nem képes másra, csak önmaga reprodukálására. Ha Ádámnak és Évának lett volna gyermeke a bűneset előtt, azt a romlatlan fizikai testet örökítették volna tovább, amelyet a teremtéskor kaptak. A bűneset után azonban már csak azt a testet adhatták tovább, amelyet már megromtott a bűn.

Lelki értelemben pedig azt jelentik Jézus szavai, hogy önmagában a „testből”, az emberi természetből nem származik semmi, ami a Szentlélek szándékával, akaratával megegyező lehetne.

Azt a megkerülhetetlen igazságot, hogy az ember önmagában minden jóra képtelen, már az Őszövetség is tanúsította. „Azt mondja a balgatag az ő szívében: Nincs Isten. Megromlottak, utálatosságot cselekedtek; nincs, aki jót cselekedjék. Az Úr letekintett a mennyből az emberek fiaira, hogy meglássa, ha van-é értelmes, Istent kereső? Mindnyájan elhajlottak; egyetemben elromlottak, nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy sem.” (Zsoltárok 14,1–3)

Nem csak az ösztönös természetünk készítetési irányulnak a rossz felé. Az emberi gondolkodás – hacsak Isten Lelke nem befolyásolja – nem képes arra, hogy helyesen működjék. A Biblia az Úr

keresését, akaratának megismerését és követését nevezi értelmes magatartásnak. Az idézett zsoltárige kimondja, hogy egyetlen ember sincs a Földön, aki a saját örökölt, természetes képességei alapján erre az értelmes magatartásra el tudna jutni, jót tudna cselekedni. Hiszen ha a gondolkodás helytelen, milyen lesz a cselekedet? Pál apostol pedig leszögezi, hogy a „testi” gondolkodásmód és Isten gondolatai között áthidalhatatlan a szakadék: *„Testi ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg.”* (I. Korinthus 2,14)

Milyen jövő vár az emberi természetre? Pál ezt mondja erről: *„Azt pedig állítom, atyámfiai, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem öröklí a romolhatatlanságot.”* (I. Korinthus 15,50) Isten újjáteremtett világában nem lesz majd semmi, ami bűnnel fertőzött, nem juthat be oda senki, aki a bűnhöz ragaszkodik, azt szereti és műveli. Változásra van szükség, hogy az örök élet részesei lehessünk.

Az emberi természet, a „test” minden készletése az önzést szolgálja, és eltorzult a gondolkodás, a jellem is. A megromlott kívánságok mint „a test gondolatai” jelennek meg, amelyek megfogannak az ember érzés- és gondolatvilágában.

Hol kezdi Isten a helyreállítás, a megmentés munkáját? A fizikai test megújításával, vagy a gondolkodás megváltoztatásával?

A test megújítása nem lehet az első lépés. Ha Isten most adna az embernek egy olyan testet, amely nem hajlamosít a bűnre, az nem lenne megoldás, mert a személyiségünkben, jellemünkben továbbra is megmaradnának a bűn kitaposott ösvényei, és ismét csak belemennénk a rossz dolgokba. Ha az újszülöttek kapnának új testet, akkor vagy a szűkebb (család) vagy a tágabb környezet befolyása vinné őket bűnbe. A Szentírás tanúsága szerint csak Krisztus második eljövetelekor változtatja el Isten a testet, cseréli olyanra, amelyben nincs jelen a bűnre való hajlam. *„És vannak mennyei testek és földi testek; de más a mennyeiek dicsősége, más a földieké... Éppen így a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik*

romolhatatlanságban; elvettetik gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben. Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Van érzéki test, és van lelki test is.” (I. Korinthus 15,40, 42–44)

Isten a megújítás munkáját a gondolkodásban kezdi el. A Szentlélek által munkálkodik az életünkben, hogy megtérésre jussunk, szabad döntésünk alapján. A „megtérés” jelölésére két szó szerepel az Írásban:

– a gondolkodásmód megváltozása értelmében (*metanoia*), amikor nem az önzés az alapvető meghatározottság az ember gondolkodásában,

– a visszafordulás értelmében, ami a rossz útról való visszafordulást jelenti, de nem járunk messze az igazságtól, ha a Biblia más kijelentéseivel összefüggésben személyes Istenhez fordulásként, visszatérésként is értelmezzük.

A megújult gondolkodásmód alapvető jellemzője az, hogy nem az önzés uralja, hanem a szeretet, amely olyan következetes gondolkodás, hozzáállás, mely mindig a mások javát keresi. *„A szeretet hosszútűrő, jóságos, szelíd; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem gőgös, nem fuvalkodik fel. Nem cselekszik tapintatlanul, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt, nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem fogy.”* (I. Korinthus 13,4–8/a, az eredeti görög szöveg alapján pontosított fordítás) A bűn, az önzés gyűlöletessé válik, olyasvalamivé, amitől mindenáron szabadulni kíván az ember. Isten akaratának keresése, megismerése kerül az első helyre az életben.

A következő kérdésünk az lehet, hogy ha valaki megtért, megtudta, mi a jó, és szeretné is tenni, ez elegendő-e a jó megvalósításához? Pál apostol a Római levél 7. fejezetében kijelenti:

„Tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó; mert az akarat megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, melyet akarok, hanem a gonoszt cselekszem, melyet nem akarok. Ha pedig én azt cselekszem, amit nem akarok, nem én művelem már

---

azt, hanem a bennem lakozó bűn. Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint; de látok egy másik törvényt az én tagjaiban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul át a bűn törvényének, amely van az én tagjaiban. Óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Római levél 7,18–24)

Nem arról beszél Pál, hogy most már nem számít, mit teszek, mert nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn – hanem a kétségbeesését fejezi ki, mert látja, hogy ha így marad, ez halált hoz számára. Megosztottság van benne: látja, mi a helyes, mi a jó, szeretné is véghezvinni, de mire a szándék megvalósul, azt látja, hogy a cselekedet már nem tökéletes, valahol megrontotta a bűn. Ha bármilyen rossz tulajdonságunk ellen csak a magunk erejével küzdünk, azt fogjuk találni, hogy képtelenek vagyunk tökéletes győzelmet aratni. Aki indulatos, elmondhatja, hogy tudom, mi jó, és ezután szelíd leszek – de ha nem akarja vagy nem tudja igénybe venni Isten segítségét, hamarosan újra el fog bukni.

Akkor sem tudunk önmagunktól jók lenni, ha már látjuk, mit kellene tennünk. Nem tudjuk megvalósítani a helyes elveket akkor sem, ha belső világunk már az igazsághoz és a szeretethez vonzódik.

Ennek egyrészt az örökölt hajlam az oka, másrészt jelen vannak az életünkben a bűn kitaposott ösvényei. Ha egy szekér elmegy a földúton, nyomot hagy. Ha többször elhalad ugyanott, már mélyebb a vájat, s ha elég sokszor jár arra, olyan mély nyomot vág, hogy nincs emberi erő, ami kiemelje onnan. Ehhez hasonlóan mélyülhet el bennünk a bűn annyira, hogy olyan szokásunkká válik, amelytől nem tudunk szabadulni önmagunkban. Egy doboz cigaretta után könnyű abbahagyni a dohányzást, száz után nagyon nehéz, sőt van, akinek lehetetlen. Ugyanilyen szenvedéllyé válhat akár a pletykálgatás, akár a megszólás, akár az indulatoskodás. Ismerős kijelentés bármilyen bűnről, hogy „akkor hagyom abba, amikor akarom”. A valóságban azonban ez nem így van.

Pál apostol így kiált fel az előbbieken idézett vallomása után: „Kicsoda szabadít meg e halálnak testéből?” (Római levél 7,24) Azután a választ is megadja: „Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által!” (Római levél 7,25) Van győzelem, van szabadulás a bűn hatalmából!

MIRŐL MONDOTT LE JÉZUS, ÉS MIT TARTOTT MEG?

„Az az indulat legyen bennetek, amely volt a Krisztus Jézusban is, aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén.” (Filippi 2,5–7)

Jézus letette isteni formáját, megüresítette magát, és helyette emberi formát vett fel, hasonlóvá lett az emberekhez. Az eredeti szövegben olyan kifejezést használ Pál apostol a hasonlóság jelölésére, amely a lehető legszorosabb külső és belső hasonlóságot jelentí – ugyanúgy, mint a teremtéskor, amikor Isten a maga képére és hasonlatosságára teremtette az embert. Jézus tehát lemondott az isteni formáról, letette azokat a tulajdonságait, melyeket általában isteni tulajdonságoknak tartunk: teremtői hatalmát, mindenütt jelenvalóságát és a halhatatlanságát, s a lehető legnagyobb külső és belső hasonlatossággal lett emberré. Hogy mégis különbözött-e, és miben különbözött az embertől, erre később fogunk visszatérni.

Pál így ír Istenről: *„Akié egyedül a halhatatlanság, aki hozzáférhetetlen világosságban lakozik, akit az emberek közül senki nem látott, sem nem láthat: akinek tisztesség és örökké való hatalom. Ámen.”* (I. Timótheus 6,16) Isten hozzáférhetetlen világosságban lakozik. Egy alkalommal Mózes kérte az Urat, hogy mutassa meg neki az Ő dicsőségét:

„És mondta Mózes: Kérlek, mutasd meg nekem a Te dicsőségedet! És mondta az Úr: Megteszem, hogy az én dicsőségem a te orcád előtt menjen el, és kiáltom előtted az Úr nevét: és könyörülök, akin könyörülök, kegyelmezek, akinek kegyelmezek. Orcámat azonban, mondá, nem láthatod; mert nem láthat engem ember, élve.” (II. Mózes 33,18–20)

Mózes sem láthatta meg Isten teljes dicsőségét, pedig az Úr közvetlenül beszélt vele. A dicsőség Isten jellemét jelenti a Szentírásban (vö. II. Mózes 34,5–7), itt ennek külső megnyilvánulásáról van szó. A végtelenül szent Isten közelségét, dicsőségének látványát a bűnös ember nem tudná elviselni, mert azonnal meghalna. Ez a bűn törvényével átszőtt test felmondaná a szolgálatot a végtelen tisztaság jelenlétében. Azonnal meghalnánk, érzékelve az ellentétet Isten tökéletessége és saját állapotunk között. A bűnhöz vonzódo testet taszítja Isten dicsősége és tökéletessége, s mi már annyira megromlottunk, hogy Isten jelenléte számunkra a megsemmisülést jelentené. *„Mert a mi Istenünk megemésztő tűz.”* (Zsidókhöz írt levél 12,29) Istennek el kellett takarnia dicsősége megnyilvánulását Mózes előtt, hogy szolgálja ne haljon meg azonnal. Második eljövetelekor Jézus teljes dicsőségében jelenik majd meg, s dicsősége megjelenésével semmisíti meg azokat, akik a bűnhöz ragaszkodnak. *„És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, akit megemészt az Úr az Ő szájának leheletével, és megsemmisít az Ő megjelenésének feltűnésével.”* (II. Thesszalónika 2,8)

Sokan úgy gondolják, hogy Mózes és a próféták az Atyával beszéltek, vagyis az Atya az ószövetség Istene, Krisztus pedig az újszövetségé. Ez a felosztás a Biblia szerint téves: Jézus a megvalósítója a megváltási tervnek mind az ó-, mind az újszövetségben. Erről tesz egyértelmű tanúbizonyságot Pál apostol I. Korinthus 10,1–4-ben: *„Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok, atyámfiai, hogy a mi atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan a tengeren mentek által, és mindnyájan Mózesre keresztelkedtek meg a felhőben és a tengerben, és mindnyájan egy lelki eledelt ettek, és mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki kősziklából, amely követte őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt.”* Jézus vezette az izraelitákat a pusztában, és Ő hirdette ki a Tízparancsolatot a Sínai-hegyen. Ő irányítja és viszi véghez a megváltás művét az őszülők bűnétől kezdve egészen az újjáteremtésig.

Krisztusnak le kellett tennie dicsősége külső megnyilvánulását azért, hogy közöttünk élhessen, és az ember elviselhesse jelenlétét.

Krisztus csecsemőként született meg: testben, szellemi képességekben ugyanúgy fejlődnie kellett, mint minden más embernek. „A kis gyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben, teljesedve bölcsességgel; és az Istennek kegyelme volt őrajta.” (Lukács 2,40) Ez azt jelentené, hogy Jézusnak is úgy kellett jellemet fejlesztenie, mint nekünk? Mit is jelent a jellelem?

„A szabad választási képesség valóban szabad. Vele alakítjuk ki saját jellemünket, vagyis a legszemélyesebb erkölcsi lényünket, jellegzetes egyéniségünket, a saját magatartás- és cselekvésbeli törvényünket. A jellemet nevezi a Biblia a »szívbe írt törvény«-nek. Lássuk például Példabeszédek 3,3-ban: »Irgalmasság és igazság ne hagyjanak el téged: kösd azokat a te nyakadra, írd be azokat a te szíved táblájára.« A mindennapi életben a jellelem szót csak pozitív értelemben használjuk, de a valóságban éppúgy lehetséges és létezik negatív jellelem is. Nevezhetjük a jellemet második természetnek is, mert olyan erőteljes tényezővé válik, mint az első, a született természetünk. Az előbbit a genetikai törvény, az utóbbit pedig a gyakran ismétlődő döntésekkel kialakított szokások határozzák meg.”¹

A jellelem fejlődéséről ezt olvashatjuk az *Előtted az élet* című könyvben: „A világnak olyan emberekre van a legnagyobb szüksége, akiket nem lehet megvesztegetni, akik lelkük mélyéig igazak és becsületesek, nevén merik nevezni a bűnt, és az iránytű pontosságával teljesítik kötelességeiket. Olyan emberekre, akik kiállnak az igazság mellett, történjék bármi! De ez a jellelem nem a véletlen műve, nem is tulajdonítható a Gondviselés különös kegyének. A nemes jellelem az önfegyelem gyümölcse, úgy alakul ki, ha az ember alacsonyabb rendű természetét a magasabb alá rendeli – ha énjét Isten és ember szolgálatára, a szeretet szolgálatára szenteli.”²

Jézusnak egy újszülött testi és szellemi képességeiből kiindulva kellett fejlődnie földi életében. Ő élete minden helyzetében a jó mellett hozott döntéseket, ezekkel szokásokat alakított ki, vagyis fejlődött a jelleme. Ugyanakkor ne feledkezzünk el arról, hogy Jézus magával hozta az isteni erkölcsi természetet mint született adottságot.

Ellen White ezt írja Jézusról: „Jézus kicsiny korától kezdve fejlesztette jellemét, és még a szülei iránti szeretet és tisztelet sem téríthette el az Isten szava iránti engedelmességtől. »Meg van írva« – ez volt a magyarázat minden olyan tetteire, amely eltért a családi szokásoktól (Máté 4,4).”³

„A törvény megköveteli az igazságosságot – az igazságos életet, a tökéletes jellemet. Persze az emberek ezt nem tudják megadni a törvénynek. Nem tudunk eleget tenni Isten szent törvénye követelményeinek. Krisztus azonban, aki emberként jött el a Földre, szent életet élt, és tökéletes jellemet fejlesztett ki, ingyen ajándékként felajánlja ezeket mindazoknak, akik meg akarják kapni. Élete kezeskedik az életünkért. Így Isten béketűrése útján miénk lesz a múltban elkövetett bűneik bocsánata. Sőt még ennél több is. Krisztus ugyanis átítat bennünket Isten tulajdonságaival. Az emberi jellemet az isteni jellem hasonlósága szerint építi fel, lelkierővel és szépséggel ruház fel minket. Így a törvény igazságossága beteljesedik a Krisztusban hívők életében. Érvényes Isten szava, »hogy igaz legyen Ő és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való« (Római levél 3,26).”⁴

Krisztus emberré lett, így megszűnt a mindenütt jelenvalósága. Az emberi lét egyik jellemzője, hogy egyszerre csak egy helyen vagyunk jelen. Miután a mennybe ment, Krisztus mindenkire egyformán közel van a Szentlélek által, nem úgy, mint földi élete idején. Erről ezt olvashatjuk a *Jézus élete* című könyvben: „A Szentlélek Krisztus képviselője, jóllehet teljesen független az emberi természetétől. Az emberi test kötöttsége miatt Krisztus nem tudott egy és ugyanazon időben mindenütt jelen lenni. Ezért követői érdeke volt, hogy elmenjen az Atyához, és utódként elküldje hozzánk a Szentlelket. Ezután senkinek nem lehetett semmilyen előnye a tartózkodási helyéből vagy Krisztussal való személyes kapcsolatából eredően. Ettől kezdve az Üdvözítő minden ember számára elérhetővé lett a Szentlélek által. Ebben az értelemben Krisztus közelebb lehetett követőihez, mint ha nem ment volna fel a mennybe.”⁵

Jézus az örök életét is letette, hogy áldozat lehessen az ember bűneiért. Ez is része volt a megváltásunknak, része az „örök idők

előtt” megalkotott megváltási tervnek (vö. II. Timótheus 1,9; Titus 1,2). Megváltónk ezt mondta: „Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.” (János 10,17–18) Krisztus halála a kereszten valódi halál volt. Valóságos emberként valóságos halált halt. „Mert azt adtam előtökbe főképpen, amit én is úgy vettem, hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint, és eltemettetett, és feltámadott a harmadik napon az írások szerint.” (I. Korinthus 15,3–4) „Eljöttek azért a vitézek, és megtörték az elsőnek lábszárait és a másikat is, aki Óvele együtt feszítetett meg; mikor pedig Jézushoz értek és látták, hogy Ő már halott, nem törték meg a lábszárait, hanem egy a vitézek közül dárdával döfte meg az Ő oldalát, és azonnal vér és víz jött ki abból. És aki látta, bizonyágot tett, és igaz az ő tanúbizonyága; és az tudja, hogy ő igazat mond, hogy ti is higgyetek.” (János 19,32–35)

Krisztus halála azonban nem egyszerű, nem közönséges halál volt, hanem a bűnösök végső büntetésének megtapasztalása, a teljes elhagyatottság érzése – annak a tudata, hogy az Atya bűnként tekintett Fiára és elfordult Tőle. Az „Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engemet?” felkiáltás a kereszten valóság volt (Máté 27,46). Az első halál, amely minden embert elér, nem a bűnök büntetése – a második halál, a kárhozát az. Krisztusnak pedig, hogy az ember helyettese lehessen, ezt a büntetést kellett elszenvednie.

Jézus magára vette bűneinket, hogy Őbenne büntesse meg ezeket az Atya. Isten úgy tekintett Jézusra, mint magára a bűnre, mint ha Krisztus maga lett volna a megtestesült bűn. „Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne.” (II. Korinthus 5,21) A Getsemáne-kerttől kezdve lépett életbe a „bűnnek tekintés”. (A 8. fejezetben részletesebben szólnunk erről.)

Jézus feltámadásakor teljesedett be a már idézett mondat második fele: „Én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt.” Nem Jézus támasz-

totta fel önmagát a halálból, az Atya hívta Őt életre. *„Kit az Isten feltámasztott, a halál fájdalmait megoldván, mivelhogy lehetetlen volt Néki attól fogva tartatnia.”* (Apostolok cselekedetei 2,24) *„Pál, apostol – nem emberektől, sem nem ember által, hanem Jézus Krisztus által és az Atya Isten által, aki feltámasztotta Őt a halálból...”* (Galata 1,1) Miután az Atya feltámasztotta Jézust, Ő visszavette hatalmát, isteni halhatatlanságát, és megdicsőült testben jött elő a sírból. Jézus örök életének visszavétele azt jelentette, hogy Ő változtatta saját testét megdicsőült testté. *„Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltön magára, és e halandó test halhatatlanságot öltön magára. Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige, amely meg van írva: Elnyeletett a halál diadalra.”* (I. Korinthus 15,53–54)

Jézus három napot nyugodott a sírban, öntudatlanul. Ezt mutatja találkozása Mária Magdalénával: nem fogadott el tőle dicsőítést és imádást addig, amíg győzelmét az Atya ki nem hirdette. E találkozás után ment fel Istenhez, és tért vissza a tanítványokhoz még negyven napra. A temetőbeli találkozás előtt Jézus még nem volt az Atyánál: *„Mondta néki Jézus: Ne illess engem, mert nem mentem még fel az én Atyámhoz; hanem menj az én atyámfiainhoz és mondd nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.”* (János 20,17) Földi élete előtt Jézus letette halhatatlanságát, győzelme után pedig visszavette.

Jézus még valamit letett, ami szintén az isteni formához tartozik, ez pedig a teremtő hatalom. Abból, hogy Jézus letette isteni hatalmát, de mégis Isten volt, egyértelmű, hogy a hatalom csak formai dolog, nem pedig a lényeghez tartozik. Isten lényege az Ő jelleme, belső világának a minősége, Isten a hatalom nélkül is Isten. A Kolossébeliekhez írt levélben ezt olvassuk a Megváltóról: *„Őbenne lakozik az istenség egész teljessége testileg”* (Kolossé 2,9), és ez vonatkozik földi életére is.

Jézus azt tanította, hogy Földre jövetelével a mennyei Atya akaratát teljesíti, sőt minden csodáját az Atya ereje által vitte végbe, nem a saját hatalmával. Isteni hatalmát letette, hogy követhető pél-

dája legyen az embernek. Nekünk nincs isteni hatalmunk, Jézus mégis ezt mondta: „Bizony, bizony mondom néktek: aki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem, és nagyobbakat is cselekszik azoknál, mert én az én Atyámmal megyek.” (János 14,12) Emlékezzünk vissza az őskeresztény korra: az apostolok halottakat támasztottak, betegeket gyógyítottak, de ők sem a saját erejükből tették ezt. Ha Jézus nem ilyen úton – az Atya ereje által, a Szentlélek által – tett volna csodákat, a tanítványai nem tudták volna követni Őt ebben. Jézus is hitben vitte végbe a csodákat, a tanítványai is, nem pedig a saját hatalmuknak köszönhetően. Péter apostol pünkösdi prédikációjában egyértelműen elmondta, kinek az ereje által történtek a jelek és a csodák Jézus életében: „Izraelita férfiak, halljátok meg e beszédeket: A názáreti Jézust, azt a férfiút, aki Istentől bizonyosságot nyert előttetek erők, csodatételek és jelek által, melyeket Ő általa cselekedett Isten tiköztetek, amint magatok is tudjátok...” (Apostolok cselekedetei 2,22) Jézus ugyanezt tanította önmagáról: „Nem hiszed-e, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van? A beszédeket, amelyeket én mondom néktek, nem magamtól mondom; hanem az Atya, aki én bennem lakik, Ő cselekszi e dolgokat.” (János 14,10) „Én semmit sem cselekedhetem magamtól; amint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.” (János 5,30) „Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert amiket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképpen a Fiú is cselekszi.” (János 5,19)

Lukács evangélista ezt írta Jézusról: „És az Úr hatalma volt Ővele, hogy gyógyítson.” (Lukács 5,17/b) Különösen jól látható ez Lázár feltámasztásánál. „Elvették a követ onnan, ahol a megholt fekiüdt. Jézus pedig felemelte szemeit az égre, és mondta: »Atyám, hálát adok Néked, hogy meghallgattál engem. Tudtam is én, hogy Te mindenkor meghallgatsz engem; csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhiggyék, hogy Te küldtél engem.« És mikor ezeket mondta, fennszóval kiáltott: »Lázár, jöjj ki!« És kijött a megholt, lábain és kezein kötelekkel megkötözve, és az orcája kendővel volt leborítva. Mondta nékik Jézus: »Oldozzátok meg

őt, és hagyjátok menni.«” (János 11,41–44) Jézus itt sem használta isteni hatalmát, a mennyei Atyának köszöni meg, hogy meghallgatta a kérését, és feltámasztja Lázárt. Ha a Megváltó használta volna isteni hatalmát, miért kellett volna így imádkoznia?

Ha Jézus isteni hatalommal élt volna itt a Földön, nem lehetne példakép számunkra. Így már érthetőbb, hogy a pusztai megkísértésnél miért akarta Sátán annyira, hogy Jézus változtassa a követet kenyérré. Ha Jézus visszaveszi isteni hatalmát és a saját javára cselekszik, megghiúsult volna a megváltási terv: hogy Jézus minden tekintetben az ember helyettese és példaképe lehessen.

A vihar lecsendesítésének történetére is sokan tekintenek úgy, hogy Jézus ekkor kinyilvánította isteni hatalmát. *„Azután mondta nékik azon a napon, amint este lett: »Menjünk át a túlsó partra.« Elbocsátván azért a sokaságot, elvitték Őt, úgy, amint a hajóban volt; de más hajók is voltak vele. Akkor nagy szélvihar támadt, a hullámok pedig becsaptak a hajóba, annyira, hogy már-már megtelt. Ő pedig a hajó hátulsó részében a fejaljon aludt. Fölkeltették és mondták Néki: »Mester, nem törődsz vele, hogy elveszünk?« És felkelvén megdorgálta a szelet, és mondta a tengernek: »Hallgass, némulj el!« És elállt a szél, és lett nagy csendesség. És mondta nékik: »Miért vagytok ily félelmekek? Hogy van, hogy nincsen hitetek?« És megfélemlettek nagy félelemmel, és ezt mondták egymásnak: »Kicsoda hát ez, hogy mind a szél, mind a tenger engednek néki?«” (Márk 4,35–41)*

A Biblia tanúságtételei alapján nyilvánvaló, hogy Jézus itt sem használta saját isteni hatalmát. *„Amikor Jézust felkeltették a viharban, tökéletesen nyugodt volt. Tekintetében nyoma sem volt a félelemnek, mert a szívében nem lakozott félelem. Ám nem a mindenható erő birtokában pihent. Nem mint »az ég, föld s tenger Ura« nyugodott csendben. Ezt a hatalmat letette, és így szólt: »Én semmit sem cselekedhetem magamtól.« (János 5,30) Az Atya hatalmában bízott. Jézus hitben pihent – hitt Isten szeretetében, gondviselésében –, a vihart lecsendesítő szó hatalma pedig Isten hatalma volt.”⁶*

Jézus letette isteni formáját, megőrizte viszont istenfiúságát (isteni tudatát, istenfiúi személyiségét). Jézus teljes bizonyosság-

---

gal beszélt arról, hogy Ő Isten is. A kételkedés legkisebb árnyéka nélkül tette ezt. „Aki felülről jött, feljebb való mindenkinél. Aki a földről való, földi az és földieket szól; aki a mennyből jött, feljebb való mindenkinél. És arról tesz bizonyosságot, amit látott és hallott; és az ő bizonyosságtételét senki sem fogadja be.” (János 3,31–32) „Mondta nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek: mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.” (János 8,58) Emberi mivolta mellett ugyanaz a személy volt, aki az Atyával élt korábban a mennyben. Öntudata, lelkivilága isteni öntudat és lelkivilág volt, önazonossága kétség nélküli volt számára. Teljességgel megőrizte isteniúi személyiségét.

Mit jelent a személyiség fogalma? A személyiség része az értelem, öntudat, lelkiismeret (együtt az erkölcsi ítélőképességgel), illetve a szabad választási vagy döntési képesség. Az öntudat része a felfogóképesség, az emlékezet, logikai következtetőkészség, és a képzelőerő (lásd a függelékét).

Felvetődhet a kérdés, hogy Jézusnak volt-e emlékezete a mennyről? Gondoljuk meg, hogy a személyiség azonossága, az önazonosság nem létezhet az emlékezet nélkül. A feltámadottak miért fogják tudni, hogy kik ők? Mert van emlékezetük. Jézus csecsemőként született meg, ugyanúgy növekedett, mint bármely más gyermek. Mire szellemi képességei kibontakoztak, visszatértek emlékei a mennyről. Ezt egyértelművé teszik különleges kijelentései az Atyáról és a mennyről. Nem csupán hit által tudta, hogy Ő Isten Fia, hiszen ha nincs emlékezet, a személyiség azonosságáról sem beszélhetünk. Jézus tudása is több volt annál, mint ami pusztán emberi lehetett volna.

„»Soha ember úgy nem szólott, mint ez az ember!« (János 7,46) Ez akkor is igaz kijelentés lett volna Krisztusról, ha egyedül a fizika vagy az ész birodalmában tanított volna, vagy különféle elméleteket és elgondolásokat ismertet meg tanítványjaival. Feltárhatta volna a titkokat, melyekbe csak évszázadok fáradságos munkája és kutatásai által hatolhattak be az emberek. Tehetett volna javaslatokat tudományos kérdésekben, az idők végéig táplálékot nyújthatott volna a gondolatoknak, és serkentette volna a feltalálókat. De nem

ezt tette. Semmit sem szólt a kíváncsiság felébresztésére vagy az önző becsvágy felkeltésére. Nem foglalkozott elvont elméletekkel, hanem csak azzal, ami lényeges a jellemfejlődés szempontjából.”⁷

Jézus ezt mondta: *„Aki elküldött engem, maga az Atya is bizonyoságot tett rólam. Sem hangját nem hallottátok soha, sem ábrázatát nem láttátok.”* (János 5,37) De Ő látta és hallotta. Más igék is szólnak erről: *„Nem hogy az Atyát valaki látta, csak az, aki Istentől van, az látta az Atyát.”* (János 6,46) *„Kiáltott azért Jézus a templomban, tanítván és mondván: Mind engem ismertek, mind azt tudjátok, honnan való vagyok; és én magamtól nem jöttem, de igaz az, aki engem elküldött, akit ti nem ismertek. Én azonban ismerem Őt, mert Őtőle vagyok, és Ő küldött engem.”* (János 7,28–29)

Jézus megőrizte az isteni erkölcsi természetet is. Jézus fogantatásáról ezt olvassuk: *„És felelvén az angyal, mondta néki: A Szent Lélek száll tereád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged; azért aki születik is szentnek hívatik, Isten Fiának.”* (Lukács 1,35)

Pál apostol ezt írja Jézusról: *„Tetszett az Atyának, hogy Őbenne lakozzék az egész teljesség”* (Kolossé 1,19), egy fejezettel később pedig ezt: *„Mert Őbenne lakozik az istenség egész teljessége testileg.”* (Kolossé 2,9) A Megváltónak szent Isteni természete is volt születésétől fogva. Ha az emberi természet fő jellemzője, hogy megromlott és bűnre hajlik, az isteni természet jellemzője az, hogy „igen jó”, határozottan a jóhoz vonzódik, és abban leli az örömét. Ellen White ezt írja Jézus gyermekkoráról: *„Senki sem mondhatta, aki látta a derűs gyermekarcot, hogy Jézus éppen olyan, mint a többi gyermek. Ő Isten volt, emberi testben. Amikor társai valami rosszra készítették, az isteni átvillant az emberi természetben, és határozottan nemet mondott. Egy pillanatra volt szüksége csupán, hogy különbséget tegyen jó és rossz között, hogy a bűnt Isten parancsolatainak fényébe helyezze.”*⁸

Amíg Jézus gyermek volt, és egy gyermek szellemi képességeivel rendelkezett, szülői segítségre volt szüksége szellemi, erkölcsi felnövekedéséhez. Mire testi és szellemi képességei teljesen kifejlődtek, Isten Fiának személyisége és képességei nyilvánultak meg

Benne a maguk teljességében, emberi mivoltában is. Ezután nem volt más segítsége, mint amit mi is megkaphatunk. Ha Jézusnak bármi más eszköze lett volna a győzelemhez, mint ami számunkra is hozzáférhető, nem hívhatott volna minket az Ő követésére. A hívők számára azonban mindig Krisztus volt a mérték és a példa, erről olvashatunk a Szentírás számos helyén. Jézus követhető tetteiben, erről tanúskodik egyik felhívása: *„És aki győz, és aki mindvégig megőrzi az én cselekedeteimet...”* (Jelenések 2,26) Győzelme követhető az ember számára: *„Aki győz... amint én is győztem...”* (Jelenések 3,21), sőt a mindennapi élet legkisebb dolgaiban is hasonló módon kell gondolkodnunk és cselekednünk, mint ahogyan Ő tette. *„Aki azt mondja, hogy Őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint Ő járt.”* (I. János 2,6)

Ha ismerjük a Biblia tanítását arról, hogy mi is az ember valójában – a föld pora és az élet lehelete, amelynek egymásra hatásából az ember élő lélekké lesz –, akkor olyan ponthoz érkeztünk, ahol meg kell állnunk. (Az ember teremtésbeli felépítettségéről lásd a függelék.) A személytelen életerő nem hordozza az emberi személyiséget, képességeket. Az állatvilág egyedeiben ugyanaz az élet lehelete van, mint bennünk, ebből következően a különbséget csakis a „konstrukció”, a test hordozhatja (azért is van szükség egyáltalán a feltámadásra). Hogy miképpen születhetett meg Jézus valóságos Istenként, bekapcsolódva az emberi család leszármazásába, ez olyan kérdés, amelyre nem tudunk válaszolni, csak azt tudjuk, hogy megtörtént. Hogyan születhetett meg Krisztus csecsemőként a személyisége azonosságával? Ez csoda volt, s megvalósulásának részleteit a Biblia nem nyilatkoztatja ki.

Bár nem tartozik az öröklés kérdéséhez, mégis szólnunk kell arról, hogy Jézus még valamit fenntartott egész életében: ez pedig **állandó közössége volt a Szentlélekkel és az Atyával**. A mi győzelmünk is ezen múlik, hogy állandó és szoros kapcsolatot tudunk-e kialakítani és folyamatosan fenntartani Istennel és a Szentlélekkel. Jézus ebben is követendő példa számunkra.

Munkája megkezdésekor Krisztus ezt a messiási próféciaát olvas-

ta fel önmagáról: *„Az Úr lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szeméinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat.”* (Lukács 4,18) A felkenetés a Szentlélek jelenlétére utal. Az Igében arról is olvashatunk, hogy a Szentlélek állandó jelenléte Jézus erkölcsi magatartásának következménye volt: *„Szereted az igazságot, gyűlölöd a gonoszságot, azért kent fel Isten, a te Istened öröm olajával társaid fölé.”* (Zsoltárok 45,8)

Egész életében töretlen volt közössége Istennel, az Atyával. *„Mondta néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát; mi módon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát?”* (János 14,9) *„Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higgyetek nekem. Ha pedig azokat cselekszem, ha nekem nem hisztek is, higgyetek a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és elhiggyétek, hogy az Atya énbennem van, és én Őbenne vagyok.”* (János 10,37–38) *„Ímé eljön az óra, és immár eljött, hogy szétoszoljatok ki-ki az övéihez, és engem egyedül hagyjatok; de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.”* (János 16,32)

JEGYZETEK A 3. FEJEZETHEZ

- 1 Vankó Zsuzsa: *A boldogság törvénye – Bibliai etika és antropológia*, Bibliaiskolák Közössége, Budapest, 1994, 86.
- 2 Ellen G. White: *Előtted az élet*, Advent Kiadó, Budapest, 1992, 55.
- 3 Ellen G. White: *Jézus élete*, Advent Kiadó, Budapest, 2000, 63.
- 4 Uo., 670–671.
- 5 Uo., 575.
- 6 Uo., 278.
- 7 Ellen G. White: *Előtted az élet*, i. m., 79.
- 8 *The Youth's Instructor*, 1895. november 21.

MIT VETT MAGÁRA?

Jézus Krisztus letette isteni formáját, megtartotta istenfíúi személyiségét és isteni természetét, s magára vette a halandó emberi testet és az emberi természetet.

Nem igényel különösebb magyarázatot az a tény, hogy Jézusnak emberi teste volt: elfáradt, éhes volt, éppúgy, mint bármely ember. Istensége csak a hit szemével volt látható: külsőleg aligha utalt erre bármi is – olyannyira, hogy éppen arról folytak a legnagyobb viták és harcok, vajon tényleg Isten-e, ahogyan magáról állítja. Más gyermekhez hasonlóan növekedett, segített szüleinek a ház körüli munkákban, és József mellett megtanulta az ácsmesterséget. Ott élt, járt-kelt az egyszerű emberek között. Bizonyára jó néhány használati tárgy, bútor dicsérte a kezűgyességét a názáreti családoknál. Nem kis megrökönyödést váltott ki tehát, amikor megkezdte szolgálatát, és önmagát Isten felkentjének, Fiának nevezte. „*Avagy nem a József fia-e ez?*” – kérdezték a názáretiek, és úgy megbotránkoztak, hogy azonnal meg akarták ölni, le akarták taszítani egy szakadékba mint istenkáromlót (Lukács 4,22).

Jézus ugyanúgy evett és ivott, ahogyan mi tesszük, éppúgy elfáradt a kemény munkában, mint bárki más. Legjobb példája ennek a vihar lecsendesítésének története: ahhoz, hogy valaki egy vihar kellős közepén aludni tudjon, amikor a szél ide-oda dobálja a hajót, bizony nagyon kimerültnek kell lennie.

Szenvedéstörténetének eseményei is megmutatják, hogyan viselte emberi teste a megpróbáltatásokat: a Getsemáne-beli vérvejtékes küzdelem, a kihallgatások sorozata és végül a korbácsolás teljesen kimerítette – az Őt kísérő katonák attól tartottak, meghal az úton, mielőtt a Golgotára érne, ezért egy arra járó, Cirénei Simont kényszerítették, hogy vigye Jézus helyett a keresztet.

A kereszten pedig Jézus meghalt, ezt ellenőrizendő szúrt olda-

lába lándzsát az egyik római katona. Ha addig esetleg nem következett volna be a halála, ettől a döféstől bizonyosan meghalt volna a Megváltó.

Az emberi testhez tartozóan Jézus az emberi természetet is magára vette. Ezzel kapcsolatban három fő elképzelés létezik:

1. Ádám bűneset előtti, eszményi emberi természetét vette fel Jézus.

2. Nem egészen a bűneset előtti természetet vette magára a Megváltó: a bűneset fizikai következményeivel terhelt emberi testet vette föl, de az erkölcsi következményeket nem vette magára.

3. Az ember bűnre hajló természetét vette fel, a fizikai következményekkel együtt.

Mit tanít a Szentírás erről, melyik feltevés helyes az Ige alapján?

Amint már említettük, emberi testünk jellemzője az, hogy hordozza a megromlott természetet, bűnre hajlik, sőt rabja a bűnnek, az ember a halálnak „eladott” állapotban van. Ennek a természetnek a megtöréséhez isteni erő szükséges. János apostol ezt írja evangéliuma bevezetésében: *„Az Ige testté lett és lakozott miközöttünk.”* (János 1,14) Itt az a görög kifejezés található (*sarx*), amely a mi testünket jelöli, sőt ennél többet: átvitt értelemben a megromlott természetünket. Ha komolyan vesszük a Szentírást, ez az egyetlen kijelentés is elegendő ahhoz, hogy megértsük, milyen természetet vett magára Krisztus.

Meg kell jegyeznünk, hogy a hajlam nem egyenlő a bűnnel, nem olyasmi, ami önmagában Isten ítéletét vonná magára. A Szentírás erőtlenségnek is nevezi, amely miatt Isten könyörülettel és megmentő szeretettel tekint a bűn rabságában szenvedő emberre.

Krisztus testtéletéről beszél a Zsidókhöz írt levél is: *„Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, Ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt.”* (Zsidókhöz írt levél 2,14) Ez az ige világossá teszi, hogy Jézus nem törte meg az öröklés rendjét. Egyértelműen nem Ádámról beszél Pál apostol, hanem a gyermekekről, a leszármazottakról, akiknek a sorába lépett Krisztus, magára véve

azt a testet, amely olyan, mint az övék, a miénk, beleértve az öröklés folytán átadott megromlott, erőtlen természetet is. Ezután az apostol ezt mondja: *„Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel.”* (Zsidókhöz írt levél 2,16)

A Károli-fordításban „karolt fel”-nek fordított görög kifejezés pontos jelentése: „vette magára”. A hiányos mondat értelemszerűen a „természet” szóval egészíthető ki, tehát nem az angyalok természetét vette magára, nem is Ádám természetét, hanem Ábrahám leszármazottainak erőtlen természetét. „Sokan azt mondják, hogy Jézus nem olyan volt, mint mi, nem úgy volt a világban, mint mi, isteni volt, ezért mi nem győzhetünk úgy, ahogyan Ő győzött. Azonban ez nem felel meg a valóságnak, mert Jézus nem angyalok természetét vette magára, hanem Ábrahám magvának természetét... Ő maga is szenvedett megkísértetvén, ezért segíteni tud azoknak, akik megkísértetnek. Krisztus ismeri a bűnös megpróbáltatásait, kísértéseit. Ő a mi természetünket vette magára.”¹

„Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könnyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert amennyiben szenvedett, Ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.” (Zsidókhöz írt levél 2,17–18) Ez a kifejezés, hogy „szenvedett megkísértetvén”, bepillantást enged Jézus lelkivilágába. Tegyük fel a kérdést: ha Ádám és Éva nemet mondanak a kísértésre, ez szenvedést jelentett volna számukra? Nem, mert nem volt rá hajlamuk. Földi élete során Krisztus minden kísértéskor azért szenvedett, mert öröklött emberi természete vont a rossz felé, míg isteni természete a jó irányba készítette Őt. Már önmagában a tény, hogy fogékonyság van benne a rossz iránt, bizonyosan nagy szenvedést jelentett tiszta lelkivilága számára. Az ellentétes késztetések közül kellett választania mindig, ellentmondva saját kívánságának és akaratának, lemondva az önmagának kedvezésről, mindig Isten akaratát tartva szem előtt. Az Üdvözítő küzdelme rendkívül heves volt, hogy ellentmondjon emberi természetének, s mindenben alárendelje akaratát az Atya akaratának.

Jézus éjszakákat töltött imádságban. *„Ki az Ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani Őt a halálból, és meghallgattatott az Ő istenfélelméért. Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmességet. És tökéletességre jutván, örök üdvösség szerzője lett mindazokra nézve, akik Neki engedelmeskednek.”* (Zsidókhöz írt levél 5,7–9) Miért kellett volna ekkora erőfeszítést tennie a jó érdekében, ha nem saját magában dúlt volna a harc? Ádámnak semmilyen nehézséget nem okozott bűnre nem hajló állapotában az, hogy teljesítse Isten akaratát.

Jézus *„Dávid magvából lett test szerint”* (Római levél 1,3). Ádám és Ábrahám után Dávidot nevezi meg az Ige, Jézus az ő leszármazottaitól született „test szerint”. Amennyiben nem a megromlott természetet vette volna fel (Márián keresztül, a természetes genetikai láncon keresztül átöröklődő természetet), a Szentírás bizonyosan nyomatékosan kijelentené ezt, mert ez esetben új teremtésre lett volna szükség. Ilyet azonban sehol nem olvasunk. A megváltottak dicsőséges (bűnre nem hajló) testbe öltözését egyértelműen új teremtésként állítja elénk a Biblia. *„És elküldje a Jézus Krisztust, aki néktek előre hirdettetett. Kit az égnek kell magába fogadnia mind az időkig, míglen újjáteremtetnek mindenek, amikről szólt az Isten minden szent prófétájának szája által, eleitől fogva.”* (Apostolok cselekedetei 3,20–21) A mi testünk, ez a konstrukció örökíti a megromlott természetet, és a test az öröklés láncában nem tud más lenni, mint amilyen volt, legalábbis a természetes úton. Az öröklés kiiktatása pedig megdicsőült test felvételét jelenti, ami Jézus esetében a feltámadása után történt meg.

„A betlehemi történet kimeríthetetlen forrás, amelyben el van rejtve »Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége« (Római levél 11,33). Csodáljuk Üdvözítőnk áldozatát, hogy a mennyei trónt jászokkal, a hódoló angyalok társaságát az istálló állataival cserélte fel. Az emberi gőg és önteltség megszégyenül Krisztus jelenlétében. De ez csak kezdete volt bámulatos megalázkodásának. Már az is határtalan leereszkedés lett volna Isten

Fia részéről, ha azt az emberi természetet ölti magára, amely az Édenben élő Ádámé volt a bűnbeesés előtt. Ám Jézus akkor vállalta az emberi természetet, amikor azt a bűn már négyezer éve gyengítette. Ádám bármelyik leszármazottjához hasonlóan alávetette magát mindannak, amit az átöröklés hatalmas törvénye létrehozott. E törvény működésének következményeit Jézus földi őseinek történelme mutatja be. Ezzel az örökséggel jött földünkre Krisztus, hogy osztozzon bánatunkban, kísértéseinkben, s példát mutasson a bűntelen életre.”²

„Sátán úgy mutatott Ádám bűnére, mint bizonyítékra: Isten törvénye igazságtalan, nem lehet megtartani. Krisztusnak emberként kellett jóvátennie Ádám bukását, aki a kísértéskor még a tökéletes ember erejével rendelkezett, testi-szellemi képességei teljében volt. Éden dicsősége vette körül, naponta együtt lehetett a mennyei lényekkel. Nem ez volt a helyzet Jézussal, amikor a pusztába ment, ahol Sátánnal kellett küzdenie. Az ember fizikai és szellemi ereje az eltelt négyezer év során csökkent, erkölcsileg is gyengült, és Krisztus az eltorzult emberiség gyengeségeit vette magára. Csakis így menthette meg az embert a romlás legmélyéből. Sokan azt állítják, a Kísértő számára lehetetlen volt, hogy legyőzze Krisztust. Ez nem felel meg a valóságnak, mert akkor hogyan képviselhette volna az Üdvözítő a bűnös embert? Nem szerezhette volna meg azt a győzelmet sem, amely Ádámnak nem sikerült. Ha bármilyen tekintetben súlyosabb próbával kellene megküzdenünk, akkor Krisztus nem tudna segíteni rajtunk. De Megváltónk emberi testet öltött, annak összes tehertételével együtt. Emberi természetet vett magára, azzal a lehetőséggel, hogy enged a kísértésnek. Semmi olyat nem kell elviselnünk, amit Neki ne kellett volna elszenvednie.”³

„Krisztus a létra, amelyet Jákób látott, melynek alja a földön állt, a teteje pedig egészen a menny kapujáig ért, a dicsőség küszöbéig. Ha a létrából csak egyetlen lépcsőfok is hiányzott volna, elveszünk. Krisztus azonban elér bennünket, bárhol vagyunk is. Magára öltötte emberi természetünket, és győzött, s ha mi felvesz-

szük az Ő jellemét, mi is győzhetünk. Bűntelen életet élt »a bűn testének hasonlatosságában« (Római levél 8,3). Most Istenként foglalja el a mennyei trónt, rendíthetetlenül, emberként pedig elér hozzánk.”⁴

Tegyük fel a kérdést: ha Jézusnak már volt egy tökéletes isteni természete, milyen céllal vett volna fel még egy tökéletes természetet, Ádám bűnbeesés előtti természetét? A két tökéletes természet valójában csak egy lenne, bár nyilván volt különbség a tökéletesség fokában Ádám és Isten természete között. Egy hétköznapi példát vegyünk alapul: ha egy edénybe olajat és vizet töltünk, két anyag lesz benne, míg ha olajat és olajat, akkor csak egy, még akkor is, ha az egyik sokkal jobb minőségű.

„Valaki talán azt gondolhatja, leértékeljük Krisztus jellemét azáltal, hogy »leszállítjuk« Őt a bűnös ember szintjére. Ellenkezőleg: egyszerűen csak magasztaljuk áldott Megváltónk isteni hatalmát, aki önként alászállt a bűnös ember szintjére azért, hogy fölemelhesse az embert a maga szeplőtelen tisztaságához, melyet megőrzött a legellenségesebb körülmények között is.”⁵

„Ha Krisztus nem ugyanolyan testből való volt, mint azok, akiknek a megmentéséért eljött, akkor egyáltalán nincs semmiféle haszna annak, hogy Ő testté lett... Mert ha olyan emberi természetben jött el, amely különbözik az e világon ténylegesen létező emberi természettől, akkor – még ha ebben a világban volt is – ennek semmi gyakorlati jelentősége nem lehetett volna arra nézve, hogy elérje az embert és segítsen rajta. Akkor Jézus földi életében is olyan távol volt az embertől, és éppen annyira egy másik világ volt az emberhez képest, mintha egyáltalán sohasem jött volna el hozzánk.”⁶

Ha Krisztus nem a mi természetünkben jött el, akkor Ő csak egy eszménykép, s elérhetetlen az ember számára – de nem lehet ténylegesen példakép, lehetetlen, hogy kövessük Őt. Akkor nincs sem példánk, sem reményünk a győzelemre. Akkor felhívása, hogy „Kövessetek engem!” semmit nem jelenthet számunkra, hiszen lehetetlen Őt bármiben követnünk, ha annyira más volt, mint mi va-

gyunk. *„A sokaságot pedig a tanítványjaival együtt magához szólítván, mondta nékik: Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem.”* (Márk 8,34) *„Aki nékem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is: és aki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya.”* (János 12,26) *„Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az Ő királyiszékében.”* (Jelenések 3,21)

Pál apostol beszél Jézus testteléséről, és ennek céljáról (erre külön fejezetben visszatérünk majd). *„Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtlén volt a test miatt, az Isten az Ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért [bűn miatt], kárhoztatta a bűnt a testben.”* (Római levél 8,3)

Fontos, hogy jól megértsük ezt az igét. Először is, valami lehetetlen volt a törvénynek: az, hogy igazgá tegye az embert, mivel az embernek önmagában nincs ereje megvalósítani a törvény kívánalmait. *„Mivelhogy erőtlén volt a test miatt”*, vagyis a megromlott, csak bűnre képes természet és annak kihatásai (torz gondolkodás, a bűn szeretete) megakadályozzák, hogy az ember igaz életet tudjon élni csupán azáltal, hogy az elérendő célt megmutatják neki. Az Atya tehát elküldte Jézust hozzánk, emberi testben, sőt *„a bűn testének hasonlatosságában”*, a bűn miatt. A bűn volt az oka, hogy Jézusnak el kellett jönnie mint áldozatnak és példaképnek is, a megromlott természetet kellett magára vennie, hogy *„kárhoztassa a bűnt a testben”*. Így megmutatta, hogy azon az úton, amelyen Ő győzött, mindenki győzhet. Ez az út mindenki számára elérhető, nem állíthatjuk tehát, hogy nem lett volna lehetőségünk igaz életet élni Isten ereje által.

„Isten Krisztusban megítélte a bűnt – nem azáltal, hogy a Megváltó kijelentéseket tett a bűn ellen, nem úgy, mint egy bíró, aki az ítélszékekben ül, hanem azáltal, hogy eljött és itt élt testben, bűnre hajló testben, és mégsem vétkezett. Krisztusban azt tette nyilvánvalóvá Isten, hogy kegyelme és hatalma által lehetséges ellenállni a kísértésnek, legyőzni a bűnt, és bűntelen életet élni a bűnre hajló testben.”⁷

Korábban már láttuk: nem lehet arra vonatkoztatni a „bűn testének hasonlatossága” kifejezést, hogy Jézusnak nem volt bűnre hajló természete. Valóban volt különbség Jézus és az ember között, de ez nem az öröklött természet különbözőségét jelentette. Érdeemes elgondolkodnunk azon is, hogyan kerülhetne ide egyáltalán a *bűn* szó, ha Jézus nem vette volna magára a bűnre hajló, öröklött természetet? Nem csak azt mondja az Ige, hogy Krisztus emberi formában jött el, hanem kiemeli, hogy a „bűn testének hasonlóságában”. Az eredeti görög szövegben szereplő *homoióma* szó hasonmást, képmást, azonosságot jelent.

Krisztusról mint főpapról ezt mondja az Írás: *„Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon (erőtlenégeinken), hanem aki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.”* (Zsidókhöz írt levél 4,15) Pontosítanunk kell a fordítást az eredeti görög szöveg alapján. Az eredeti szöveg értelme az, hogy Jézus mindenben megkísértetett, hozzánk hasonlóan, de nem követett el bűnt. Később ezt olvassuk: *„Mert minden főpap emberek közül választatván, emberekért rendeltetik az Isten előtt való dolgokban, hogy ajándékokat és áldozatokat vigyen a bűnökért, aki képes együtt érezni a tudatlanokkal és tévelygőkkel, mivelhogy maga is körül van véve gyarlósággal (erőtlenességgel).”* (Zsidókhöz írt levél 5,1–2) Ahhoz, hogy valaki főpap legyen, azaz közbenjáró Isten és ember között, ismernie kell az emberi gyengeséget, könyörülő és hú főpapnak kell lennie, olyannak, aki tapasztalatból tudja, milyen az emberi erőtlenség. Jézusról pedig azt mondja a Szentírás, hogy meg tud indulni a mi erőtlenségünkön, szán minket, mert ismeri az erőtlen állapotot. Sőt, meg is kísértetett mindenben, hozzánk hasonlóan (nem pedig Ádámhoz hasonlóan)! De valamit azonnal leszögez az apostol: habár Jézus maga is szenvedett az emberi erőtlenségtől, Ő soha, egyetlen bűnt sem követett el.

Jézus Krisztus – mindamellet, amit eddig elmondtunk – mégsem volt teljesen olyan, amilyenek mi vagyunk.

Krisztus az öröklött, bűnre hajló, megromlott emberi természetet vette magára, mégsem lett teljesen ugyanolyanná, mint mi. Bel-

---

ső emberét sohasem érintette a bűn. Soha, egyetlenegyszer sem követett el rosszat, bár emberi természetén keresztül egész életében hatalmas erővel ostromolta őt a bűn. Sátán folyton azon igyekezett, hogy elejtse Jézust, mindent kipróbált rajta, ami csak eszébe jutott, de a Megváltó egyszer sem engedte meg, hogy a kísértés megfogjon a lelkében. Az erőtlenség nem fejlődött „bűnös szenvedéllyé”, bejáratos bűnné Őbenne, mert sohasem engedett az önző kívánságoknak.

Mindenkinél jobban szenvedett attól, hogy érezte önmagában a bűn vonzását, és tudta, milyen következményekkel járna a legkisebb engedmény is, nemcsak önmagára, hanem a megváltási tervre nézve is.

Jézus földi életének tökéletessége tehát szüntelen élethalálharc, önmegtagadással elért győzelem volt. Az Atya és törvénye iránti tökéletes szeretet és engedelmesség által, „szenvadás” árán „jutott tökéletességre” (Zsidókhöz írt levél 5,8–9).

Nem sokkal a keresztfáldozata előtt Jézus ezt mondta: „*Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme: és énbennem nincsen semmije.*” (János 14,30) Az apostol ezt írta Krisztusról: „*És tudjátok, hogy Ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és Őbenne nincsen bűn.*” (I. János 3,5) Ismét hangsúlyoznunk kell, hogy a hajlam nem egyenlő a bűnnel.

Jakab levelében olvashatjuk, hogyan működik a kísértés az ember életében: „*Mindenki kísértetik, amikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága. Azután a kívánság megfogván, bűnt szül; a bűn pedig teljességre jutván, halált nemz.*” (Jakab 1,14–15) Jézus már a készítés szintjén azonnal nemet mondott, Őbenne soha nem váltak kívánsággá a kísértések. Nem engedte be gondolatvilágába a rosszat, elmentetben velünk. Jézus azonnal átlátta a különbséget jó és rossz között, nem engedte, hogy akár egy gondolat erejéig is időzzön a bűn „*ideig-óráig való gyönyörűségénél*” (Zsidókhöz írt levél 11,25). Őbenne nem voltak kitaposott ösvényei a bűnnek, nem úgy, mint bennünk. Nem voltak bűnös szokásai, az érzelem vagy a gondolat egyetlen árnyalatával sem válaszolt a bűnre.

Bennünk viszont az öröklött, bűnre hajló természet nem abban az állapotban marad, ahogyan a szüleinktől örököljük. Ha bűnt követünk el, akkor az öröklött hajlam a szokás hatalmával megerősödik, s ha újra és újra elkövetjük, szenvedéllyé válik. Ez igen erős megköötözöttséget jelent. Jézusnak az öröklés folytán volt ugyan hajlama a bűnre, de nem voltak bűnös szenvedélyei, ez fontos különbség az ember és a Megváltó között.

„Az ember sorsában osztozott, mégis Isten ártatlan Fia maradt. Idegen és átutazó volt a Földön. Ebben a világban élt, de nem ebből a világból való volt. Kísértéseknek és próbáknak volt kitéve, mint a mai férfiak és nők, de bűntől szabadon élt.”⁸

„Erőtlenségeinkben Ő a mi testvérünk, de nem az a bűnös szenvedélyeinkben. Sátán az emberi szívben mindig talál annyi helyet, hogy megvethesse lábát... Krisztus azonban egyetlenegyszer sem lépett Sátán területére, semmi előnyt nem nyújtott a kísértőnek... Gondolattal sem, az érzelemnek egy árnyalatával sem válaszolt a kísértésekre... A kísértések árja ostromolta, de nem vehette rá, hogy Isten iránti hűségét megszegje... Ő bűnt nem ismert, Ő a szeplőtelen Bárány. Ő szentsége tökéletességének arányában szenvedett. Szent természete finom érzékeinek kimondhatatlan fájdalmat okozott a gonosszal való érintkezés.”⁹

A bűn semmilyen foltja, a rossz iránti vonzalom sem volt meg Jézusban, Ő semmilyen úton nem engedett a romlottságnak.¹⁰

Jézus még valamiben különbözött tőlünk: születésétől fogva isteni természete is volt, ami nekünk a születésünkkel nincsen. Jézusnak kettős – isteni és emberi – természete volt. Nem érhetne volna el a tökéletességet, ha nincs isteni természete, és ugyanakkor nem tanúsít teljes engedelmisséget az igazság iránt, ha nem tagadja meg önmagát illetve emberi természetét folyamatosan, az Atya erejére támaszkodva.

Mi a különbség, ha a kísértés bennünket ér, akiknek csak emberi természetünk van, avagy ha isteni természet részese a megkísértett?

Ha jön a kísértés, és megjelenik a gondolatvilágban, az emberi természet vonzódik hozzá. Ha a kegyelem nem tud munkálkodni

bennünk, a dolog máris eldőlt, el fogunk esni. Kizárjuk az életünk-ből Isten Lelkének segítségét, ha nem hallgatunk a lelkiismeretünk szavára, ha nem engedelmeskedünk a kapott világosságnak, hanem „kimagyarazzuk”, hogy miért is jó, ha a rossz felé megyünk. Akár a jó, akár a rossz irányba indulunk, az alapkérdés mindig a döntés.

Jézus esetében is megjelent a késztetés, az emberi természete reagált, de reagált az isteni természete is, és Jézusnak személyes döntést kellett hoznia minden esetben. *„Krisztus sem önmagának kedveskedett.”* (Római levél 15,3) Az emberi természet arra kész-tette Jézust, hogy önmagának (emberi természetének) kedvezen. Isteni természete viszont arra készítette, hogy az igazság mellett döntsön, bármi legyen az ára. Ezzel a belső meghasonlással, belső küzdelemmel az Atyához menekült, és az Ő jelenlétében, küzdő imádságban győzte le ezt a megosztottságot. Gyakran az egész éjszakát imával töltötte. Isten erejébe kapaszkodott, nem távozott az imádság helyéről, amíg ez a meghasonlás meg nem szűnt. Erős kiáltás és könnyhullatás közben kellett Istenhez járulnia. De nagyon fontos, hogy meglássuk: Jézus „előre győzött” a kísértések felett, nem a késztetés pillanatában próbált meg ellenállni a rossznak, emberi erejével. Az imaélete arra irányult, hogy teljes közö-ségre jusson a Szentlélekkel, s az Atya akarata alá tudja rendelni önnön akarátát. *„Higgyetek nékem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van.”* (János 14,11) *„És mondta: Abbá, Atyám! Minden lehetséges Néked. Vidd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tiéd.”* (Márk 14,36)

Mindezek után fel kell tennünk a kérdést, hogy Krisztus lehet-e a helyettese azoknak, akiknek bűnös szenvedélyeik vannak? Tud-e segíteni azokon, akiket megköttöznek saját bűnös szokásaik? Ha a Közbenjárótól valóban megkívántatik, hogy tapasztalatból ismerje az ember gyengeségeit, bizonyára megtaláljuk ennek a párhuzamosát is Jézus életében. A szenvedélybetegek mondhatnák, hogy Jézus nem tud segíteni rajtuk, hiszen sohasem tapasztalta meg azt az elementáris erejű kívánságot, amelynek ők a foglyai.

A pusztai megkísértés ad választ a kérdésünkre. *„Akkor Jézus vitetett a Lélektől a pusztába, hogy megkísértessen az ördögtől. És mikor negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végre megéhezett. És hozzámenvén a kísértő, mondta néki: »Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké.« Ő pedig felelvén, mondta: »Meg van írva: Nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik.« Ekkor vitte Őt az ördög a szent városba, és odahelyezte a templom tetejére. És mondta néki: »Ha Isten fia vagy, vesd alá magadat, mert meg van írva: Az Ő angyalainak parancsol felőled, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe.« Mondta néki Jézus: »Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.« Ismét vitte Őt az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatta néki a világ minden országát és azok dicsőségét. És mondta: »Mindezeket neked adom, ha leborulva imádsz engem.« Ekkor mondta néki Jézus: »Eredj el, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak Őnéki szolgálj.« Ekkor elhagyta Őt az ördög. És íme angyalok jöttek hozzá és szolgáltak néki.” (Máté 4,1–11)*

Jézus magasabb szinteken vívta meg a harcát, de jellegében a miénkhez hasonló kísértései voltak. Ezt olvassuk a Bibliában: Krisztus *„végre megéhezett”*. Ez két dolgot jelent: egyrészt annyira lefoglalták a lelki dolgok, hogy háttérbe szorult a test természetes kívánsága, másrészt a böjt végére fizikai ereje fogytán volt, elemi erővel támadt rá az éhség, azonban ennek még ellen kellett állnia. Még jött Sátán, és Jézus túrt. Nem vette vissza isteni hatalmát, hogy segítsen magán, egész földi sorsát Atyja kezébe helyezte. Amikor Isten jónak látja, gondoskodni fog róla. Bizalma töretlen maradt, hite nem ingott meg a kételkedés sugalmazására sem. *„Ha Isten fia vagy...”* – mondta Sátán. Jézus pedig nem látta szükségességnek, hogy bármilyen provokálással szóba álljon.

Jézus minden kísértést megtapasztalt, minden harcot győztesen megvívott, ami csak bennünket érhet, és győzelme a mi győzelmünk alapja.

A Biblia szerint rendkívül fontos, hogy helyesen értsük Krisztus testtélét. *„Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbál-*

---

játok meg a lelkeket, hogy Istentől vannak-e, mert sok hamis próféta jött ki a világba. Erről ismerjétek meg az Isten Lelkét: valamely lélek Jézust testben megjelent Krisztusnak vallja, az Istentől van. És valamely lélek nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak, nincsen az Istentől: és az az antikrisztus lelke, amelyről hallottátok, hogy eljön, és most e világban van már.” (I. János 4,1–3) „És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe.” (I. Timótheus 3,16) Ha rosszul értjük Krisztus testtételeit, azonnal leteszünk a győzelemről, úgy tekintjük, mint amely elérhetetlen számunkra. Ha Krisztus nem a mi természetünkben jött el, akkor nem is kell győznünk. Ha Krisztusnak sem sikerülhetett volna a mi természetünkben győzni (ha nem vette volna magára), nekünk hogyan is sikerülhetne? Akkor a bűn mindörökre része marad az életünknek – és Sátánnak pontosan ez a célja.

„Levelek érkeztek hozzám, amelyek írói azt állítják, hogy Krisztusnak nem lehetett ugyanolyan természete, mint az embernek, mert akkor eleshetett volna a hasonló kísértésekben. Ha nem volt emberi természete, akkor nem lehet a mi példaképünk. Ha nem volt részese a mi természetünknek, akkor nem kísértethetett meg úgy, mint mi. Ha lehetetlen volt számára, hogy engedjen a kísértésnek, akkor nem lehet a mi segítők. Valóság volt, hogy Krisztus eljött, hogy megharcolja a csatákat mint ember, az ember javára. Megkísértése és győzelme arról tesz bizonyosságot nekünk, hogy az emberiségnek pontosan követnie kell a példát, isteni természet részesévé kell válnunk...”¹¹

„Emberi mivoltában Krisztus a mi bűnre hajló, elesett természetünkben volt. Ha nem így lett volna, akkor »nem tétetett volna hasonlónak testvéreikhez«, »nem kísértetett volna meg minden ponton, hozzánk hasonlóan«, nem győzött volna úgy, ahogy nekünk kell győznünk, s így nem lenne az a teljes és tökéletes Üdvözítő, aki után az ember vágyakozik, és akire szükségünk van, hogy megmentsen bennünket. Az az elképzelés, hogy Krisztus egy makulát-

lan vagy büntelen anyától született, aki nem örökölt semmiféle bűnre való hajlamot, és ezért nem vétkezett, eltávolítja Krisztust az elesett világtól, pontosan onnan, ahol szükség volna a segítségére.”¹²

JEGYZETEK A 4. FEJEZETHEZ

- 1 Ellen G. White: *Krisztus megkísértetett, mint mi*, 1894, 3–4., idézi: *Bibliai dogmatika I.*, Sola Scriptura Lelkészképző és Teológiai Főiskola, 1999, 108.
- 2 Ellen G. White: *Jézus élete*, Advent Kiadó, Budapest, 2000, 32.
- 3 Uo., 88–89.
- 4 Uo., 256.
- 5 E. J. Waggoner: *Christ and His Righteousness* (Krisztus és igazsága), 29–30., idézi: *Bibliai dogmatika I.*, Sola Scriptura Lelkészképző és Teológiai Főiskola, 1999, 111.
- 6 A. T. Jones: *The Consecrated Way*, 35., idézi: *Bibliai dogmatika I.*, Sola Scriptura Lelkészképző és Teológiai Főiskola, 1999, 115.
- 7 *Bibliai olvasmányok a család számára*, Review and Herald, 1915, 174., idézi: Vankó Zsuzsa: „Az üdvösség ismerete”, *Bibliaiskolák Közössége*, 1999, 141.
- 8 Ellen G. White: *Bizonyságtételek VIII.*, 286.
- 9 Ellen G. White: *Bizonyságtételek II.*, 508.
- 10 Ellen G. White, 8. sz. levél, 1895.
- 11 Ellen G. White: *Válogatott üzenetek I.*, 408–409.
- 12 *Bibliai olvasmányok a családi kör számára*, Review and Herald, 1915, 174.

MIÉRT LETT TESTTÉ?

Jézus röviden összefoglalta, mi az Ő küldetése: „Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” (Lukács 19,10)

Minden szónak rendkívüli jelentősége van ebben a Biblia-versben. Először is, Istennek el kellett jönnie az emberért. És Emberfiaként kellett jönnie, nem isteni formájában. Az embert meg kell keresni, mert magától nem akar Istenhez menni. Ha az ember egyáltalán hagyja magát megtalálni, meg kell tartani, mert erőtlén. És végül: az ember Isten szemében elveszett lény. Emberi mivoltunk egész tragikus valósága benne van ebben az egy kijelentésben: *„Azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, aki elveszett.”*

Dávid ezt mondja a 14. zsoltárban: *„Az Úr letekintett a mennyből az emberek fiaira, hogy meglássa, ha van-é értelmes, Istent kereső? Mindnyájan elhajlottak; egyetemben elromlottak, nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy sem.”*

Elveszett állapotban van minden ember, nincs, aki jót cselekedjék, mármint olyan jót, amely Isten mércéjével is jó, amiben nincsen semmi önzés. Mindannyian elhajlottunk, mindnyájan elromlottunk, nincs, aki keresné Istent. Egyetlen ember sincs, aki saját önszántából keresné a jót, kutatná Istent, ha Isten már hamarabb nem keresné őt. Szomorú ez a látélet, de mivel Isten mondja rólunk, bizonyosan így van.

Ebben a zsoltárrészletben is van utalás arra, hogy ez nem mindig volt így. A Szentírás tanúsága szerint egy jobb állapotból romlott el, hajlott el az emberiség. Jézus az elveszettekért jött, s hogy küldetésének milyen céljai voltak, ezt vesszük szemügyre a következőkben.

PÉLDA A GYŐZELEMRE

Jézus egyik célja az volt, hogy gyakorlati példát és utat mutasson nekünk arra, hogyan győzhet az ember a bűn felett. Jézus győzött, és nekünk is győznünk kell, ha valóban szeretnénk bejutni az örök életre. *„Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az Ő királyiszekében.”* (Jelenések 3,21)

„Isten azt akarja, hogy követői is úgy éljenek, ahogy Jézus élt, amikor emberi természete volt. Isten erejével kell tiszta és nemes életet élnünk, mint az Üdvözítő tette.”¹

„Jézus magára vette az emberi természetet erőtlenségeivel, hajlamaival és kísértéseivel... Nem használt fel a saját érdekében semmi olyan hatalmat, amivel ne élhetne az ember is. Emberként találkozott a kísértésekkel, és Istentől nyert erővel győzött. Ő a tökéletes engedelmesség példaképe számunkra.”²

„Emberi mivoltában Jézus éppúgy az isteni hatalomtól függött Isten akaratának cselekvését illetően, mint bármely ember. Nem használt fel a szent élet eléréséhez olyan eszközöket, amelyek ne volnának elérhetőek minden ember számára is.”³

„Krisztus gondoskodott arról, hogy mi isteni természet részesei lehessünk, és biztosít bennünket, hogy győzhetünk, amint Ő győzött. Élete tanúsítja, hogy ugyanannak az isteni hatalomnak a segítségével, amit Ő kapott, az ember számára is lehetséges engedelmeskedni Isten törvényének.”⁴

„Az istenség rejtélyes módon egybekapcsolódott az emberi természettel »Jézus személyében«. Isten és ember eggyé lett. Ebben az egységben találunk reménységet az elbukott emberi nemzetség számára.”⁵

Jézusnak nem volt könnyebb dolga, mint bárki emberfiának, sőt sokkal nehezebb volt. De Ő minden körülmények között hűséges és engedelmes volt az Atya iránt. Sokan mondják, s még többen gondolják, hogy Jézusnak könnyű volt, Ő Isten volt, de hát én... Azonban ennek semmilyen bibliai alapja nincs. Pál azt írja Jézusról, hogy Neki *„mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az*

atyafiakhoz” (Zsidókhöz írt levél 2,17). A Római levélben (8,3–4) pedig ezt mondja: „Mert ami a törvénynek lehetetlen volt – tudniillik, hogy az embert megszabadítsa a bűntől –, mivelhogy erőtlenné vált a test miatt – amelyen keresztül örököljük a megromlott természetet, amit tovább súlyosbítunk a bűneinkkel –, az Isten az Ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatta a bűnt a testben.” Jézus küldetésének egyik célja volt, hogy „kárhoztassa a bűnt a testben”, vagyis megmutassa, hogy lehetséges itt a Földön is bűntelen életet élni. De tegyük gyorsan hozzá: nem a saját erejéből, hanem Isten segítségével és ereje által, amit Ő mindenkinek kész megadni, bármelyik pillanatban.

Ha nem értünk egyet azzal, hogy Jézusnak nem volt könnyebb dolga, mint nekünk, érdemes figyelmesen elolvasni, mit ír Pál apostol: Jézus megkísértetett mindenben, hozzánk hasonlóan (Zsidókhöz írt levél, 4,15). Ugyanazokat a kísértéseket szenvedte, mint mi. Itt az olvasható, hogy hozzánk hasonlóan kísértetett meg, ez azonban nem azt jelenti, hogy kisebb erővel támadták volna a kísértések, mint minket. A valóság ennek éppen az ellenkezője: Jézust nagyobb kísértések érték, mint bennünket, és semmivel sem volt kedvezőbb helyzetben, mint bármelyikünk. A Megváltó mégis tudott bűntelen életet, győzelmes életet élni. Jézust Sátán minden módon támadta, ami csak az eszébe jutott. Az összes fegyverét, csalását, csábítását felvonultatta ellene, hogy elbuktsa. Minden erejével azon volt, hogy elveszítse, de kudarcot vallott. Vannak kísértések, amelyek az egyik ember számára vonzóak, míg mások számára semmi gondot nem jelent ellenállni ezeknek. Nincs olyan ember, akinek minden kísértést ki kellene állnia, amit csak az ördög kitalál – kivéve Jézust. Soha senki nem volt Őrajta kívül, aki teljességgel tiszta lett volna egész életében, ezért az ördög minden hatalmával és kísértésével megpróbálkozott az elbuktatásáért, minden elképzelhető és elképzelhetetlen módon, mégsem tudta törbe csalni Jézust. Ebben van a mi reménységünk. Krisztus minden kísértést kiállt, ezért mindenkinek tapasztalatból tud segíteni, aki csak Hozzá folyamodik. Jézusnak azért is nehe-

zebb dolga volt, mint nekünk, mert számára mindig ott volt az a kísértés, ami számunkra nem létezik: hogy vegye vissza isteni hatalmát, és azáltal győzzön. Ha egy szót szól Jézus az Atyának, máris vége minden szenvedésének. Azonban akkor az emberiség mindörökre elvész.

Jézus emberként jött el közénk, és emberként akart győzni, hogy megmutassa, Isten által minden ember számára lehetséges a győzelem. Végigjárta előttünk az utat, hogy lássuk, hogyan lehet és kell ellenállni a bűnnek. Megmutatta, hogy számunkra is van szabadulás és győzelem.

A MENNYEI ATYA BEMUTATÁSA

Krisztus életének másik nagy célja volt, hogy igaz módon, hitelesen és az ember számára érthetően mutassa be az Atya lényét. Fel akarta oldani azt a bizalmatlanságot és előítéletet, amely Isten félreismeréséből származott. Jézus földi életének és áldozatának többek között az is célja volt, hogy meggyőzze az embereket Isten igazságos jelleméről és a bűnösök iránti megmentő szeretetéről.

„Az Ige testté lett és lakozott közöttünk (és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” (János 1,14) „Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, Ő jelentette ki Őt.” (János 1,18)

„Mondta néki Filep: »Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk!« Mondta néki Jézus: »Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát; mi módon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed-é, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? A beszédeket, amelyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom; hanem az Atya, aki énbennem lakik, Ő cselekszi e dolgokat.«” (János 14,8–10)

„Sátán félrevezette az emberiséget, hogy Istenben olyan lényt lássunk, akinek legfőbb tulajdonsága a szigorú igazságosság, aki hajthatatlan bíró és kegyetlen hitelező. Oly lénynek tüntette fel az Alkotót, aki bizalmatlanul tekint gyengéinkre, hogy azonnal le-

sújtson ránk ítéleteivel. Éppen ezért jött Jézus a Földre, hogy eltávolítsa a sötét árnyat, amely Isten irántunk érzett végtelen szeretetét elfedte.”⁶

A megváltással kapcsolatban eléggé elterjedt az a nézet, hogy Jézusnak engesztelést kellett végeznie az áldozata által – mert a mennyei Atya haragszik az emberre, ezért a Megváltónak kellett kibékítenie Istent velünk.

A Szentírás ennek pontosan az ellenkezőjét tanítja: *„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”* (János 3,16) János 16,27-ben pedig ezt mondja Jézus: *„...maga az Atya szeret titeket.”*

Csupán a pogány istenképek maradványa az az elképzelés, hogy Isten haragudna az emberre. Szó sincs róla. Isten a bűnt gyűlöli, de szereti a bűnöst. A bűn azért gyűlöletes előtte, mert csak romlást és pusztulást hoz. A Mindenható szereti az embert, éppen azért hozta meg ezt a hatalmas áldozatot érte, ami nemcsak Jézus, hanem az Atya áldozata is volt. A szülő szeretete a gyermeke iránt csak halvány visszfénye annak, amely a Szentháromság személyei között van. Melyik szülő ne szenvedne, ha a gyermeke szenved? Az Atya ugyanúgy megszenvedte a Megváltást, mint a Fiú. Az Atyát a bűnnel szemben nem lehet engesztelni, mert gyűlöli a bűnt. Az ember iránt viszont nem kell engesztelni, mert az embert szereti. Jézus nem protekciót harcolt ki az embernek, hanem jogilag és erkölcsileg rendezte a bűnt, úgy, hogy magára vállalta ezeket, és mindannyiunk helyett meghalt.

Isten nem gyönyörködik a szenvedésben, a halálban, nem az Ő akarata volt ez a kitérő a világegyetem történetében, amelynek mi is részesei vagyunk: a bűn történelme. Hatalmas áldozatot vállalt magára mindhárom isteni személy, hogy az emberiséget megmentse. Jézus áldozata az Atyának is mérhetetlen szenvedést okozott, nem csak a Fiúnak. Jézus felkiáltása a kereszten – *„Atyám, miért hagytál el engem?!“* – valóság volt. Jézus szerette az Atyát, mégis vállalnia kellett, hogy Atyja elforduljon Tőle. Az Atya szerette a Fiút, mégis el kellett fordulnia Tőle. Isten, aki bűnné tette értünk

Jézust (II. Korinthus 5,21), Őrá helyezte az emberiség minden bűnét. El kellett fordulnia a bűntől és ezáltal Jézustól is. Az Atyának azonosítania kellett a bűnnel a Megváltót, Neki pedig azonosulnia a bűnnel, ami mérhetetlen szenvedést okozott mindkettőjüknek. A szenvedések sora nem ekkor kezdődött, és itt nem is lett vége. Jóel 2,13 szerint Isten bánkódik a gonosz miatt, jobban átérzi a szenvedést, mint bárki ember. Kimondhatatlan gyötrelmem látni Istennek a bűn több ezer éves történelmét. *„Minden szenvedésüket Ő is szenvedte.”* (Ésaiás 63,9)

Ez a sok szenvedés egyetlen célt szolgál: az ember megmentését. Szeretetből vállalta és vállalja Isten a szenvedést. Mindent megtett, amit csak megtehetett az emberért. Egyszülött Fiát adta, hogy egy jobb életet ajándékozzon nekünk, egy örökkévaló életet, egy új természetet, ami Istenéhez hasonló.

„Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna Vele együtt mindent minékünk?” (Római levél 8,32) Jézus felhívása és ígérete mindenkor igaz: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket.”* (Máté 11,28)

BIZALOM JÉZUS IRÁNT

Jézus testtéletelének az is célja volt, hogy Isten biztosítson minket arról: Krisztus személyében tökéletesen igazságos és irgalmas közbenjáró és ítélőbíró adatik nekünk. Jézus – mint Isten és ember egy személyben – képviselhet bennünket a szent Isten előtt, ugyanakkor hozzánk egészen közel állónak, a testvérünknek és barátunknak érezhetjük Őt.

„Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta... És hatalmat adott Néki az ítélettételre is, mivelhogy embernek fia.” (János 5,22. 27) *„Én vagyok a jó pásztor; ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim. Amiként ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyát; s életemet adom a juhokért.”* (János 10,14–15) *„Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja a bará-*

taiért. Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek. Nem mondalak többé titeket szolgálóknak; mert a szolgál nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátaimnak mondtalak, mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek.” (János 15,13–15)

Krisztusnak elsősorban azért kellett emberré lennie, hogy helyünkre állva elszenvedhesse a bűneink büntetését.

A bűnök következményeként minden embert utolér a halál. Pál apostol leírja ezt a folyamatot: *„Egy ember által jött be a világra a bűn, és a bűn által a halál, és akképpen a halál minden emberre elhatott, mivel-hogy mindenenk vétkeztek.”* (Római levél 5,12) A bűn vége a halál – ha nem volna bűn a világunkban, halál sem lenne. Ádám által jött be a világra a bűn, és ez minden emberre elhatott a bűnre hajló természet által, amit mindannyian öröklünk. Maga a hajlam önmagában nem olyasmi, ami miatt meg kellene halnunk, nem tartozunk ezért felelősséggel Istennek, ez nem konkrét bűn. De az életünk folyamán mindannyian követünk el bűnt – s amint az apostol mondja, elsősorban azért hat el a halál mindannyiunkra, mivel mindannyian vétkeztünk, konkrét bűnöket, önző cselekedeteket vittünk végbe.

Ez a bűnre való hajlam, ez a genetikus örökség hatalmas erővel taszít bennünket a bűn felé. A lelki látásunk is eltorzult: sokszor nem is látjuk, hogy az a valami bűn lenne, annyira természetes, hogy elkövetjük. De még ha látjuk is, a szokásaink, beidegzett cselekvéseink köréből a saját erőnkkel lehetetlen kitörni. Erőtlenek vagyunk a jóra, erősek a rosszra. A már idézett Római levél 7,23–24-ben ezt mondja az apostol: *„De látok egy másik törvényt (ti. nem az Isten szerinti életelvet) az én tagjaimban, amely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban. Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?!”* Rabul vagyunk adva, eladva a bűnnek, a bűn rab-szolgái vagyunk, képtelenek arra, hogy ebből az állapotunkból, az örökölt természetünkől és a saját bűneink következményéből szabaduljunk. A természetünk „rabul ad” bennünket a bűnnek. Az eredeti görög szövegben ez úgy szerepel, hogy a természetünk

rabszolgaként ad el bennünket a bűnnek. Ez nagyon pontosan kifejezi a lényegét. A Római Birodalomban egy rabszolga helyzete reménytelen volt a szabadulást illetően. Semmilyen tulajdona nem lehetett. Minden, amit termelt, a gazdájáé volt, nem gyűjthetett pénzt, hogy önmagát kiváltsa. Egyetlen reménysége lehetett: hogy jön valaki, egy kívülálló, és kifizeti az árát, azután szabaddá nyilvánítja. Ez csak igen ritkán történt meg.

Viszont a rabszolgahasonlat nem teljesen helytálló annyiban, hogy a rabszolgának minden vágya a szabadulás volt. Az ember viszont nem is tudja, hogy rabja a bűnnek, nem is tudja, hogy szabadulnia kellene. Emlékezzünk Jézus szavára: elveszettek vagyunk. Olyan rab az ember, aki képtelen ugyan szabadulni a rossztól, de ami sokkal rosszabb: nem is akar szabadulni, nem is látja, hogy amiben van, az rossz, sőt halálba vivő állapot.

Tekintsük át, hogy milyen probléma várt megoldásra. Itt az ember: bűnt követett el, ragaszkodik a bűnhöz, sokszor eszmeileg is, és szokás szintjén is. Felelős a bűnéért, ugyanakkor rabja is a bűnnek, nem képes önerőből másképpen cselekedni. A bűnt nem lehet meg nem történtté tenni, ez rendezést kíván. A Római levél 6,23 szerint a bűn zsoldja halál – fizetsége is, de természetes következménye is. Isten nemcsak a szeretet Istene, hanem a jogosság és az igazság Istene is. Nem teheti, hogy a bűnre azt mondja, nem számít. A bűn árát meg kell fizetni, a jogosság és igazság ezt kívánja. Isten azonban végtelenül szereti az embert, és meg akarja menteni. Nincs erre más oka, csak a szeretet. Mind jog szerint, mind a dolgok természetes következményei szerint a megsemmisülés vár minden emberre, Isten azonban meg akarja szabadítani őket.

Ahhoz, hogy az embert meg lehessen szabadítani a halálból, arra van szükség, hogy

– az ember tudatára ébredjen, mi a bűn, s hogy az rossz és gyűlöletes dolog,

– felismerje saját bűneit, sőt bűnre hajló természetének hatalmát, s azt aényt, hogy mind a személyes bűneitől, mind a természete hatalmából szabadulnia kell ahhoz, hogy élete lehessen,

- valaki magára vállalja a bűnök büntetését, hogy az ember kegyelmet kaphasson,
- valaki felkarolja az ember gyengeségét, tehetetlenségét, mert ösztönzést és erőt kell kapnia ahhoz, hogy szakíthasson a bűnnel,
- az ember felismerje: lehetséges a bűntől való szabadulás – szüksége van egy követhető példára, ez is nagyon fontos.

De ki lehet a helyettes? Csakis egyvalaki. Mindezek a feltételek Jézus Krisztus áldozatában valósultak meg.

Jézus ezt mondta: *„Az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az életét váltságul sokakért.”* (Máté 20,28) Minden ember vétkezett, tehát jogosan van elítélve. Olyan helyettes kellett, aki nem bűnös, hogy halála ne a rá vonatkozó jogos ítélet, hanem más büntetésének az elszenvedése legyen. Ember ezt nem vállalhatja, mert mindenki követett már el bűnt.

Isten emberként jött el a Földre, hogy szenvedjen és meghaljon, s ezáltal tanúbizonyságát adta annak, hogy a legértékesebbet, a saját életét is hajlandó odaadni a teremtményeiért. Biztosítja az embert a legmesszebbmenő jóindulatáról és szeretetéről.

Sokan gondolják, hogy Isten létezik, de hogy Ő olyan Isten volna, aki maga a szeretet, ezt nehéz lehet belátni. Miért van annyi baj, annyi szenvedés, halál a világban? Hogy lehet Isten a szeretet, ha mindezt megengedi?

Számtalan dolog van, amit nem értünk ebben a világban. Mégis bizalmunk lehet Istenben, mégis hihetünk abban, hogy Isten a szeretet, mert Jézus Krisztus, az Atya egyszülött Fia eljött ide a Földre, itt élt, szenvedett és meghalt mindnyájunkért – szeretetből. Isten a legtöbbet adta, amit csak adhatott, a saját életét. A Teremtő nem kívülről szemlélte ezt a világot, hanem a végtelen tisztaságból és szentségből leszállt közénk, ide, a bűn mocsarába, amit világnak nevezünk, hogy kiemeljen innen bennünket.

Isten olyan mérhetetlen és valóságos szenvedést vállalt magára az emberért, ami messze meghaladja az egyes emberek és az egész emberiség bűn miatti szenvedését is. Ha a Mindenható csak magá-

nak kívánt volna kedvezni, pusztán a jog alapján egyszerűen eltörölhette volna az emberiséget.

Egy hatalmas igazságnak, félelmetes szükségszerűségnek kell rejtőzködnie Isten döntése és megváltási terve mögött: olyan súlyos a bűn, hogy egyedül csak így – Isten végtelen személyes áldozata által – volt lehetséges legyőzni azt mindörökre, és tökéletesen, véglegesen kiiktatni a világmindenségből. Krisztus végtelenül súlyos áldozata által lehet megmenteni az emberiség maradékát, akik szabadulni akarnak a bűnből.

Ez a felfoghatatlanul nagy áldozat, Jézus áldozata az, ami föl-eszméltetheti az embert. Ez képes megmutatni, mennyire rossz a bűn, ha Isten egyszülött Fiának kellett meghalnia azért, hogy az embernek élete lehessen. Nem szabad játszani a bűnnel, nem szabad félvállról venni.

Múlthatatlanul szükséges, hogy az ember belsőleg átalakuljon, és ez csak Krisztus áldozata által lehetséges. Nem az számít, hogy ki mennyi rosszat követett el korábban az életében. Nem a bűnök száma, súlya a probléma alapvetően, hanem maga a bűn, a bűn elve, az önzés beidegződése, ami hosszú távon halált és pusztulást eredményez. Ez az elv a gyökere a tetteknek. Hiába vágjuk le egy halált okozó mérgező növény termését, leveleit, ha a gyökere megmarad, tovább él, és újra ki fog hajtani. A gyökerét kell kihúzni a földből, és akkor nem árthat tovább. A tüneti kezelés (a bűn jogi rendezése) nem elegendő: a bűnbetegség okát kell megszüntetni, ennél kevesebb nem elég.

Jézus így beszélt erről Lukács evangéliumában. *„Jöttek pedig ugyanazon időben némelyek, akik néki hírt mondának a galileabeliek felől, kiknek vérért Pilátus az ő áldozatukkal elegyítette. És felelvén Jézus, mondta nékik: »Gondoljátok-e, hogy ezek a galileabeliek bűnösebbek voltak valamennyi galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvedték? Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek. Vagy az a tizennyolc, akire rászakadt a torony Siloámban, és megölte őket, gondoljátok-e, hogy bűnösebb volt minden más Jeruzsálemben lakó embernél? Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek,*

mindnyájan hasonlóképpen elvesztek.« És ezt a példázatot mondta: »Volt egy embernek egy fügefája a szőlőjébe ültetve, és elment, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem talált. És mondta a vincellérnek: Íme három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találok: vágd ki azt, miért foglalja a földet is hiába? Az pedig felelően, mondta néki: Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom: és ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt.«” (Lukács 13,1–9)

Itt Jézus két eseményt említ. Az első Pilátus kegyetlenkedése. Ezt az akkori közfelfogás úgy magyarázta, hogy ezek az emberek bizonyára rendkívüli bűnöket követtek el, ezért érte utol őket a büntetés. Sok mai vallásos ember is így gondolkodik, hozzágondolva a másik felét: mivel engem ilyen nem ért, ezért én biztosan különb vagyok, mint azok, akik meghaltak. A másik esemény, amit Jézus említett, egy torony felújítása során következett be, amikor az összedőlt, és tizennyolc embert temetett maga alá. Jézus egymás mellé helyezi a két eseményt, együtt értelmezi őket, és a lényegre mutat rá. Nem az a kérdés, kinek mekkora a bűne, hanem megtérésre van szükség. A fő baj a lélekben van. Isten ítélete alá kerül az ember, ha a bűnhöz ragaszkodik, ha élete mozgatórugója az önzés. Ma vagyunk, s hogy holnap élünk-e, azt nem tudjuk. Amíg van időnk, addig kell megtérni, megváltozni a gondolkodásmódunknak, ma kell keresnünk Istent és az Ő igazságát, ami a Bibliában van kijelentve.

Sokak számára megbotránkoztató lehet – sőt magukat vallásosnak tartó embereknek is –, hogy Isten szemében például Adolf Hitler és egy átlagember között tulajdonképpen nem az a különbség, hogy az egyik tömeggyilkos volt, a másik pedig jóval kisebb bűnöket követett el. Ember és ember között alapvetően az a különbség, hogy van, aki enged Isten hívásának, és van, aki nem. Jézus Krisztusban minden ember meghívást kapott Isten országába. Isten minden tettől függetlenül minden embert szeret. A bűnt gyűlöli, azzal soha nem egezik ki, a bűnöst viszont szereti, és meg akarja menteni.

A bűnhöz ragaszkodva, legyen az kicsi vagy hatalmas, az ember nem mehet be Isten országába. Meg kell térni, meg kell változni. A bűnös így a mennyei család tagja lesz, Jézus által bocsánatot nyert ember, Isten fogadott gyermeke. Isten nem teheti meg, hogy veszélybe sodorja azt a világot, amit azoknak készített, akik szabadulni szeretnének a bűntől. Az újjáteremtett Földön nem kaphatnak helyet olyanok, akik a bűn életrendjét követik.

Miért? Azért, mert az emberiség ugyanott folytatná, ahol abba hagyta. Ha az ember nem szakít gyökeresen a bűnnel, akkor az újjáteremtett világban is folytatódna a rossz, a halál, a bűn. A többi teremtmény érdekében sem, és az igazságosság miatt sem lehet örök életet adni a bűnhöz ragaszkodóknak. *„Ha kegyelmet nyer a gonosz, nem tanul igazságot, az igaz földön is hamisságot cselekszik, és nem nézi az Úr méltóságát.”* (Ésaiás 26,10) Hiába nyerne kegyelmet a gonosz, aki azonosul a bűnnel, aki örömét leli benne. A kegyelem nem szolgálna a javára, csak alkalom lenne a további, még súlyosabb vétkezésre. Kárára válna nemcsak magának, hanem a környezetének is.

A bűn büntetését kíván, igazság és jog szerint. Akik elfogadják Jézus Krisztust személyes megváltójuknak, azok bűneit Isten megbocsáthatja. Megbocsátja, de csakis azért, hogy Jézus mint ártatlan áldozat a bűnös helyére áll, mivel Ő már elszenvedte a bűnök végső büntetését az ember helyett. Ehhez az kell, hogy belássuk bűnös voltunkat és igényeljük Jézus helyettesítését, elfogadva isteni szabadítását. Azonban ha világosságot nyerünk erről, de elutasítjuk Istent és nem fogadjuk el a helyettes áldozatot, nem nyerhetünk bocsánatot. Ha nem adjuk át a bűneinket Jézusnak, azok megmaradnak. Ez az emberi élet tétje: belátjuk-e, hogy a bűn rossz, és szabadulni akarunk-e tőle, vagy pedig nem. Jézus azt mondta: *„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.”* (János 14,6)

Érdemes elgondolkodnunk azon, miért nem lehetett más a helyettes áldozat, csak Isten Fia? Ha volna valaki, aki csak ember, de büntetlenül él és feláldozza magát, akkor egy ember hány ember

helyett tudna meghalni? Csakis egy helyett. Ha valakit pénzbüntetésre ítélnék, és én befizetem azt az összeget, nyilvánvaló, hogy nem engedhetik szabadon az összes adóst.

De ha valaki képez egy hatalmas alapot, ahonnan minden adós helyett kifizetik a tartozásokat, akkor más a helyzet. Egy ember, egy véges ember (ha létezne büntelen, csakhogy ilyen nincs) odaadhatná az életét egy másik véges emberért. De végtelenül sok emberért csak maga a végtelen, örök életű Isten lehetett a helyettes, és senki más. Az önmagában való élet, amely Isten sajátja, végtelenül értékesebb a mi életünkénél, a teremtményi léténél. Jézus ettől az élettől ugyan megüresítette magát, amikor a Földre jött, emberi mivoltában halt meg, de amikor kiszolgáltatta magát a halálnak, úgy, hogy abból csak az Atya támaszthatta fel, ezzel tulajdonképpen az isteni önmagában való életéről, egyáltalán az életről is lemondott. Vállalta a kockázatot, hogy csak akkor fog újra élni, ha az Atya elfogadja a helyettes áldozatot, és kihozza Őt a halál alvásából, a sír fogságából. Megvan tehát a fedezet minden ember számára, és Isten ezt mindenkinek felkínálja.

Fontos meglátnunk, hogy milyen körülmények között vitte véghez Isten az Ő megismételhetetlen áldozatát. *„Bizonyára igazért is alig hal meg valaki; ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. Az Isten pedig a hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.”* (Római levél 5,7–8) Amikor még semmi remény nem volt felőlünk, Jézus már akkor az életét adta értünk. Nemcsak azokért, akik elfogadják Őt, hanem mindenkiért – a sok milliárd emberért, aki valaha élt, ma él, vagy a jövőben élni fog. Isten ebből a világból semmit nem tud átvinni az örök életre, mert minden bűnnel fertőzött. Csak azokat az egyes embereket mentheti meg, akik ebből a fertőzésből hajlandók meggyógyulni.

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3,16) Isten Jézust adta halálra helyettünk. A mi jogos büntetésünket Ő szenvedte el, akinek semmi bűne nem volt. Előre odaadta az

Atya Jézust, hogy ha valaki hisz Őbenne, örök élete legyen. Ha csak egyetlen ember lett volna a történelem folyamán, aki Őt követni akarja, Jézus azért az egyetlenért is odaadta volna az életét. „*Ha valaki hisz*” – akárki, kortól, nemtől, elkövetett bűneitől függetlenül, részesülhet Jézus megmentő áldozatában. Nem kell senkinek félnie, hogy a bűnei túl nagyok lennének ahhoz, hogy Jézus elfogadhassa. Mindenki, aki bánja a bűneit, bátran mehet Jézushoz. A Megváltó így bátorít bennünket: „*Mindenki, akit nékem ad az Atya, énhozzám jön; és azt, aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.*” (János 6,37) Legyünk bármilyen bűnösök, bármilyen romlottak, lásuk magunkat bármilyen szennyesnek, úgy, ahogyan vagyunk, Jézushoz kell mennünk, és kérnünk, hogy tisztítsa meg bennünket, és Ő ezt megteszi. Megbocsát és megtisztít a rossztól. Nem érezzük magunkat tisztának? Annál jobb. „*...nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre*” – mondta Jézus (Máté 9,13).

Jézus feltámadásakor megdicsőült, újjáteremtett emberi testben támadt fel és ment fel a mennybe. Mindörökre ember is marad. „Az Üdvözítő azáltal, hogy felvette a természetünket, soha el nem szakítható kötelékekkel kapcsolta magát az emberiséghez. Az örökkévalóság korszakaira egybeforrt velünk... Isten Krisztust teljesen az elbukott emberiségnek adta. Azzal biztosított bennünket változhatatlan békeszándékáról, hogy egyszülött Fia az emberi család tagjává lett, és mindörökre megtartja emberi mivoltát.”⁷

JEGYZETEK AZ 5. FEJEZETHEZ

1 Ellen G. White: *Bizonyságtételek VIII.*, 289.

2 Ellen G. White, 141. sz. kézirat, 1901.

3 *Bibliai olvasmányok a családi kör számára*, Review and Herald, 1915, 174.

4 Ellen G. White, 141. sz. kézirat, 1901.

5 The Signs of the Times, 1896. július 30.

6 Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Isten szeretete az emberek iránt c. fej.

7 Ellen G. White: *Jézus élete*, „Velünk az Isten” c. fej.

A GYŐZELEM ALAPJAI

*Igen nagy kérdés sokak számára, hogy győzhetünk-e a bűn fölött,
Jézus győzelméhez hasonlóan?*

A Jelenések könyvében szereplő hét levél hét gyülekezeti korszakot jelképez, és mindegyiknek a végén ezt olvassuk: „*Aki győz...*” Krisztus ígéretei a győzőkre vonatkoznak, és ez nincs másként az utolsó, a laodiceai levél végén sem, amely a mi korunkról szól. Győznünk kell – méghozzá Krisztushoz hasonlóan. „*Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az Ő királyiszékébe.*” (Jelenések 3,21)

Krisztus győzelme az alapja a mi győzelmünknek. „Az istenség rejtélyes módon egybekapcsolódott az emberi természettel »Jézus személyében«. Isten és ember eggyé lett. Ebben az egységben találunk reménységet az elbukott emberi nemzetség számára.”¹

Krisztus esetében megvizsgáltuk, hogy mi az, amit megőrzött, mit vett magára, és miről mondott le.

Megőrizte:

- istenfiúságát (isteni személyiségét),
- isteni természetét.

Lemondott:

- isteni formájáról, teremtői hatalmáról.

Felvette:

- a halandó emberi testet,
- a bűnre hajló emberi természetet.

Fenntartotta:

- közösségét a Szentlélekkel,
- önmaga megüresítését, az Atya akaratának cselekvését.

Isten és ember együttműködése, összekapcsolódása a remény-

ség az elbukott emberiség számára. Tekintsük át, hogy az ember mit hordoz, miről kell lemondania, és mit kell felvennie:

Hordozzuk:

- a halandó emberi testet,
- a bűnre hajló emberi természetet.

Le kell mondanunk:

- az óemberről („test” + megromlott gondolkodás),
- a vétkezésről (Isten törvénye semmibe vételéről).

Istentől elnyerjük:

- hogy Isten fiává, gyermekévé legyünk,
- isteni természet részesévé legyünk (megtérés, a Szentlélek jelenléte).

Amiben részesülnünk kell, és folytonosan fenntartanunk:

- közösség a Szentlélekkel,
- önmagunk megüresítése, Isten akaratának cselekvése.

Láthatjuk, hogy alapvetően ugyanazok az elemek voltak jelen Jézus életében is, mint a miénkben lehetnek, csak más elrendezésben. A keresztény életben a lemondás nem a „mindenről lemondás”-t jelenti, hanem csak a rosszról való lemondást. A krisztusi élet nem a személyiség feladását jelenti, nem „szellemi öncsonkítás”, hanem értelmes növekedés és jó irányba változás, vagyis az élet kiteljesedése – a győzelmes és boldog élet megvalósulása.

A győzelem alapvető feltétele a hit, amely elengedhetetlen az igaz élethez. Az Isten akarata szerinti élethez vezető út a megtéréssel kezdődik. Jézusnak nyilvánvalóan nem volt szüksége sem megtérésére, sem bűnbánatra, nekünk viszont igen. A Biblia két kifejezést használ a megtérésre: az egyik a *metanoia*, amely a gondolkodásmód megváltoztatását jelenti, a másik az *episztréfó*, ami visszafordulást jelent. Megváltozik az ember gondolkodása, hozzáállása, és visszafordul, visszatér Istenhez. Ezt nevezi a Biblia újjászületésnek vagy felülről születésnek (*anothen gennétai*) is.

„Felelt Jézus és mondta néki: »Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.« Mondta néki Nikodémus: »Mi módon születhetik az ember, ha vén? Vajon bemehet-e

az ő anyjának méhébe másodszor, és születhetik-e?» Felelt Jézus: »Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem lehet be az Isten országába. Ami testtől született, test az; és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodáld, hogy azt mondtam néked: Szükség néktek újonnan születnetek. A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jő és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született.« (János 3,3–8)

A megtérés során, a Szentlélek munkája nyomán az ember enged a Lélek készítéseinek, belső munkájának, és döntést hoz Isten mellett.

Arra van szükség, hogy alapjaiban megváltozzék a gondolkodásmódunk, vagyis szakítsunk a rosszal, és visszaforduljunk Isten felé. Az alapvető megtérés mellett és után minden egyes bűnünkből is meg kell térnünk.

Isten beszéde által bizonyos mértékű hitre jutunk a megtérés során, amely hit a későbbiekben fejlődni fog, Isten megismerésének arányában növekszik. A hitből pedig természetes módon tettek következnek, Krisztus tanítványává lesz az ember, amit a keresztséggel erősít meg. Az Ige tanulmányozása, imádság: olyan cselekedetek ezek, amelyek egyetlen hívő életéből sem hiányozhatnak.

„A hit kifejlődésének folyamatát mutatja be igen szemléletesen a tékozló fiú története is Krisztus példázatában. A fiúban valódi megtérés, újjászületés zajlott le. Erről tanúskodik az atya rá vonatkozó kijelentése a példázatban: »Ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.« (Lukács 15,24) A példázaton belül a 17–20. vers írja le a fiúban végbement átalakulás folyamatát. »Magába szállt« – olvassuk a szakasz elején, és azt látjuk, hogy először megváltozott a felfogása a tényekről és az igazságról. Addig azt gondolta, hogy rossz az apai háznál, azért költözött el messzire, és boldognak hitte magát az atyai háztól elszakadva, „szabad” állapotában. De most már éppen fordítva látta a dolgot. Azt állapította meg magában, hogy atyja házában a béresek is bővelkednek kenyérben, míg ő itt, távol az otthontól, éhen hal. Ezután feléledt a bizalma atyja iránt, visszaemlékezett szeretetére, irgalmas jellemé-

re. Fontolgatni kezdte, hogy visszamegy atyjához, mert az a remény erősödött benne, hogy rút magatartása ellenére sem fogja őt elutasítani az atya. Ezután igazi alázatra jutott, megfogalmazódott benne az a vallomás, amivel atya elé kívánt állni: »Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam.« Végül következett a hit cselekedete: »És felkelvén, elment az ő atyjához.« Azt láthatjuk tehát, hogy valódi cselekvő hit született meg benne. A hit utolsó lépcsőfoka, a hálás szeretet elmélyülése Isten iránt már nem tartozik az újjászületéshez vagy megtéréshez, mert ez válasz arra a megigazításra, igaznak nyilvánításra, amit Isten ajándékoz az embernek, amikor a cselekvő hit megszületik és beérlelődik benne.”²

Hit által leszünk Isten fogadott gyermekeivé, az által igazulunk meg, és tudunk győzelmes életet élni. *„Az igaz ember hitből él... a hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által.”* (Római levél 1,17; 10,17)

„Mert nem szégyellem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először, meg görögnek. Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él.” (Római levél 1,16–17) *„A hit pedig a reménylett dolgok valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés”* (Zsidókhoz írt levél 11,1), ugyanakkor bizalom Isten iránt. (A „hit”-nek fordított görög kifejezés, a *πιστις* elsődlegesen bizalmat jelent.)

A hit és az isteni természetben való részesülés a lehető legszorosabban összetartozik. Péter apostol ezt írja: *„Mivelhogy az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott; amelyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket, hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon.”* (II. Péter 1,3–4) Az isteni természet Isten ígéretei által a miénk, ezek az ígéretek pedig a hitünk arányában valósulhatnak meg az életünkben.

A hit nem azt jelenti, hogy elhiszek valamit, hanem azt, hogy a hitet a cselekedeteim alapjává teszem, még akkor is, ha a tapasztá-

lataim vagy a külső körülmények ennek ellentmondanak. Legjobb példa erre Ábrahám: Isten parancsot adott neki, hogy áldozza fel Izsákot, akivel kapcsolatban korábban megígérte, hogy általa teszi nagy néppé a pátriárka leszármazottait. Ábrahám nem tudta, hogyan fog teljesedni Isten ígérete, ha meg kell ölnie a fiát. Két, egymásnak ellentmondó dolog között kellett választania, ezt sugallta az emberi gondolkodásmód. Vagy feláldozza a fiát, és ezzel odalesz minden ígéret, vagy nem áldozza fel, s így engedetlen lesz Isten iránt. Ábrahám azonban hitben mindent Istenre bízott, és hitben indult el, hogy eleget tegyen az Úr felhívásának, minden emberi megfontolás vagy kétely ellenére. Bízott Istenben, hogy megoldja ezt a helyzetet, amiből ő nem látott kiutat.

„[Ábrahám] megbizonyosodott, hogy a hang, amelyet hallott, a mennyből jött. Most sem zúgolódott Isten ellen, hanem felvértezte lelkét, és az Úr jóságának és hűségének bizonyítékairól gondolkodott. Ezt a fiút váratlanul kapta Istentől; és Őneki, aki ezt a drága ajándékot adta, nincs-e joga visszakérni azt, ami az övé? Feltörő hittel ismételte az ígéretet: »Izsákról neveztetik a te magod« – a mag, amely éppen úgy megszámlálhatatlan, mint a tenger fővenye (I. Mózes 21,12). Izsák születése csoda volt, és az a hatalom, amely életet adott neki, nem adhatja-e vissza életét? Túl a látható világon, Ábrahám megragadta Isten szavát, »úgy gondolkozván, hogy az Isten a halálból is képes feltámasztani« (Zsidókhöz írt levél 11,19)”³

Jakab apostol tanítása szerint „*a hit cselekedetek nélkül megholt*” (Jakab 2,20). A hit tettek nélkül nem hit. Ha elhiszem azt, hogy a becsületes élet a jó, és ebben Isten megsegít, mégis az első adandó alkalommal bármilyen becsstelenséget megteszek a nyereség érdekében, akkor ezzel azt bizonyítom be, hogy nincs hitem. Ellenben ha kitartok a jóban, élővé teszem hitemet a kitartó cselekvés által. „*A hit cselekedetek nélkül megholt*”, az Úr szava iránti engedelmesség által pedig él.

A hit mellett szükség van a bűnbánatra is. Isten – édenbeli ígéretéhez híven – ellenségeskedést támaszt bennünk a bűnnel szemben. A Biblia megismerése által megláthatjuk, mi a Teremtő akara-

ta, törvénye. A Szentlélek munkája nyomán a lelkiismeret készítésére felismerhetjük, melyek a saját bűneink, megláthatjuk, hogy a bűn mennyire gyűlöletes dolog. Krisztus áldozata fényében pedig megláthatjuk annak valódi súlyát is, ami újabb ösztönzést ad a bűntől való szabadulásra.

Az igaz és győzelmes élet alapja a bűnbánat – ennek híján semmit nem kaphatunk Istentől, mert a felismert bűneink elzárják az áldások útját. A tudatlanság idejét Isten elnézi (Apostolok cselekedetei 17,30), de nem nézheti el a szándékos ellenszegülést. *„Bánjátok meg azért, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljőjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől. És elküldje Jézus Krisztust, aki néktek előre hirdettetett.”* (Apostolok cselekedetei 3,19–20) Isten egyszülött Fiának a bűn miatt kellett meghalnia, s ha mi megtérjük az életünkben azt, ami Jézus halálát okozta, az okvetlenül a Vele való közösség rovására megy. A végidő hívői számára pedig az a kíváncsi adatott, hogy végül eljussanak a bűntelen, folyamatosan győzelmes életre, aminek a megvalósulása lehetetlen az Istennel, Krisztussal kialakult valódi közösség nélkül.

Pál apostol ezt írja Krisztusról: *„Szerette az egyházat, és önmagát adta azért, hogy azt megszentelje, megtisztítva a víznek fürdőjével az ige által, hogy majd önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat úgy, hogy azon ne legyen szeplő vagy ránc, vagy valami afféle, hanem hogy legyen szent és feddhetetlen.”* (Efézusi levél 5,25/b–27)

Krisztuson nyugszik az egyház és minden hívő élete is, és az Ő akarata az, hogy minden hívő tisztuljon meg, az életén *„ne legyen szeplő vagy ránc, vagy valami afféle, hanem hogy legyen szent és feddhetetlen”*. Ezt a megszentelést és megtisztítást pedig az Ige által végzi el. *„Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.”* (Máté 4,4) Késznek kell lennünk arra, hogy ha Isten megszólítja a lelkiismeretünket a Biblián keresztül, akkor engedelmessé váljunk Neki. Engedelmességünkkel örömet szerzünk Istennek, engedetlenségünkkel pedig megszorítjuk a Szentlelket. Ő vágyakozásunk arányában lakik bennünk. Ha engedetlenségünkkel kinyilvánítjuk, hogy nem kíván-

juk a jelenlétét, akkor egy idő után eltávozik. *„És meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Lelkét, aki által megpecsételtettetek a teljes váltságnak napjára.”* (Efézusi levél 4,30) *„Hogy legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének, akik előre reménykedtünk a Krisztusban: akiben ti is, minekutána hallottátok az igazság beszédét, üdvösségetek evangéliumát, amelyben hittetek is, megpecsételtettetek az ígéretnek ama Szent Lelkével, aki záloga a mi örökségünknek Isten tulajdon népének megváltatására, az Ő dicsőségének magasztalására.”* (Efézusi levél 1,12–14)

A bűn szokásszerű követése a „test”, a megromlott emberi természet megnyilvánulása, *„akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. De ti nem vagytok testben, hanem Lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé”* (Római levél 8,8–9).

A Szentlélek az örök élet záloga. Akiben megvan ez a zálog, az üdvözülni, akitől eltávozik, az elkárhozik. A Szentlélek által lakozik Krisztus a szívünkben. A Lélek tesz bennünket isteni természet részesévé, általa élhetünk igaz életet.

Mit jelent pontosan az isteni természet részesévé lenni? Két részre bonthatjuk ezt, a gondolkodásra és a cselekvésre. Krisztus példájából világosan látható: az isteni természetben részesülés nem azt jelenti, hogy ettől a pillanattól kezdve önmagunkban is véghezvihetnénk a jót. Neki sem volt semmilyen különleges hatalma, amely által – pusztán önmagában – megállhatott volna. Az isteni természet egyik része az Ő esetében is az ebből a természetből fakadó jó készítéseket, a helyes látást, a jó döntéseket jelentette, a szándékok, indítékok tisztaságát. A véghezvitelhez a Szentlélek által nyert erőt. A jó cselekvéséhez nekünk is *„az erő Lelkére”* (II. Timótheus 1,7) van szükségünk, Isten Lelke munkálja bennünk mind az akarást, mind a véghezvitelt (Filippi 2,13).

„Egyesek azt hiszik, hogy a természetünk megy át valami titokzatos, jó irányú átalakuláson Isten újjáteremtő kegyelme által az újjászületéskor. Ezért meglepődnek és elcsüggednek, amikor a természetük győzelmét tapasztalják megtérésük és keresztségük után is. Csalódottak és zavartak, olykor kétségessé válik számuk-

ra az előzőleg átélt csodálatos tapasztalat, mert újra a régi bűnök és rútságok jönnek elő életükben. Az újjászületés azonban nem a természetben, nem »a tagokban« idéz elő változást, hanem a belső emberben. Az ember lelki világában történik nagy fordulat: megváltozik a gondolkodásmódja, lelkülete, Istenhez való viszonya – de nem a természete. A megtérésnek fordított szó (görögül *metanoia*) jelentése: »a gondolkodásmód megváltozása«.

Mások pedig – szintén tévesen – azt gondolják, hogy a bennünk megszületett »új ember« megfelel a Jézusban lakozó isteni természetnek. Ez az új ember azonban – vagyis az átalakult belső emberünk – bármilyen őszinte is, igen gyenge még. A »test« túlerejével szemben és a Szentlélek közvetlen segítségével nélkül biztosan vereséget szenved (lásd: Római levél 7. fejezet). Új emberünk azt az előnyt biztosítja nekünk, hogy általa bátran, bizalommal fordulunk Istenhez segítségért, a Szentlélek elnyeréséért, mert megbékültünk Istennel. Az isteni természetet azonban csak Krisztus Lelke képviselheti bennünk, ugyanaz a Lélek, aki az Emberfia Krisztusban is lakozott.

Tehát nem pusztán az újjászületés vagy az Istenhez térés által, de attól kezdve, annak következményeként leszünk isteni természet részesei, a »Lélek zsengejének« elnyerése által. Ha viszont az újjászületésünk után ismét és ismét megszorítjuk Isten Lelkét (Efézus 4,30), ha fellazítjuk és megszüntetjük Vele való közösségünket – s így nem lakozhat bennünk folyamatosan –, akkor mégsem leszünk ténylegesen az isteni természet részesei, bármilyen őszinte volt is az újjászületésünk valamikor. Bár megmarad a hívő meggyőződésünk és igényünk az örök életre, nem tudunk győzni a természetünk felett valóságosan, mivel csak időnként, csupán ideig-óráig rendeljük alá magunkat a Szentlélek vezetésének. Csak a saját erőfeszítéseink és kudarcaink maradnak jellemzőek.”⁴

Isten eljárása nagyon egyszerű, ha más oldalról vesszük szemügyre. Krisztus Isten, tehát ha Ő lakik a szívünkben a Szentlélek által, abban a pillanatban isteni természet részesei vagyunk.

„A Lélek útján a hívő ember részese lesz az isteni természetnek.

Krisztus isteni hatalomként, erőként adta nekünk Lelkét, hogy segítségével legyőzzük minden örökölt vagy szerzett hajlamunkat a gonoszságra, és hogy az Ő egyházába bevésődjék Krisztus jelleme.”⁵

„»Jön a világ fejedelme, és énbennem nincsen semmije« – mondta Jézus (János 14,30). Jézust nem befolyásolták Sátán mesterkedései. Nem egyezett bele a bűnbe. Még gondolatban sem hajlott a kísértésre. Ez történhet velünk is. Krisztus emberi természete egységben volt istenségével, a Benne lakozó Szentlélek vértette fel a küzdelemre. Azért jött, hogy az isteni természet részeseivé tegyen minket. Amíg hit által egyek vagyunk Vele, a bűn nem uralkodhat rajtunk. Isten megfogja a kezünket, és segít, hogy megragadjuk Krisztus istenségét, és tökéletes jellemet öltünk magunkra” – írja Ellen White. Bár a jellem felöltözése fokozatosan történik, hiszen azt a cselekedeteinkkel alakítjuk ki, az Istennel való közösség elnyerése egy pillanat alatt megtörténhet, s máris jelen lehet az életünkben, a szívünkben a Lélek, aki mindenkor képes győzelemre vinni az önmagában erőtlen embert. Így folytatódik az idézet: „Hogy ezt miként érhetjük el, azt Krisztus megmutatta nekünk. Milyen eszközökkel győzött Jézus a Sátánnal vívott küzdelemben? Isten szavával. Csak az Ige által tudott ellenállni a kísértésnek. »Meg van írva« – mondta (Máté 4,4). Bennünket pedig megajándékozott »igen nagy és becses ígéretekkel, hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon« (II. Péter 1,4). Isten Igéjének minden ígérete a mienk. Élnünk kell minden egyes Igével, amely Isten szájából származik. Ha kísértés ostromol, ne tekintsünk a körülményekre vagy saját gyengeségünkre, hanem az Ige hatalmára! Annak minden ereje a miénk. »Szívembe rejtettem a Te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.« (Zsolt 119,11) »Az emberek cselekedeteinél a Te ajkad igéjével vigyáztam az erőszakosnak ösvényeire.« (Zsoltárok 17,4)“⁶

Isteni természet részeseivé Isten ígéretei által válunk (II. Péter 1,2–4). Az ígéretekkel azonban csak akkor igényelhetjük, ha teljesítettük a feltételeket, amelyeket Isten elénk tár. Semmiképpen ne

úgy tekintjük ezt, hogy ez a saját érdemünk lenne, hiszen *„Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást, jó kedvéből”* (Filippi 2,13). Isten azt várja tőlünk, hogy figyeljünk Őrá, s legyünk készségesek akaratának felismerésére és teljesítésére. *„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok. És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja és nem ismeri Őt, de ti ismeritek, mert nálatok lakik, és bennetek marad.”* (János 14,15–17)

Péter apostol ezt írja a hívőkről: *„Akik ki vannak választva az Atya Isten eleve rendelése szerint, a Lélek megszentelésében, engedelmességre és Jézus Krisztus vérével való meghintésre: kegyelem és békesség adassék nektek bőségesen.”* (I. Péter 1,2)

Fontos felismernünk, hogy ha isteni természet részesévé leszünk, nekünk is két természetünk lesz: egyrészt a Teremtő által adott isteni természet, amely a Szentlélek bennünk lakozása által – és ennek arányában – nyilvánul meg, másrészt az újjáteremtésig megmarad tagjainkban a megromlott emberi természet is.

Jézusnak heves harcai voltak a „tagjaiba írt törvénnyel”. *„Az Ő testének napjaiban könnyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani Őt a halálból, és meghallgattatott az Ő istenfélelméért.”* (Zsidókhöz írt levél 5,7) Jézus beengedte saját testébe a halálos ellenséget, a megromlott emberi természetet. Azt a természetet, amely alapelveileg ellentétes volt Isten, Jézus természetével és személyiségével. Az önzés természetét vette magára a szeretet és önzetlenség természete mellé, vagyis egy testben lakott az ellenséggel.

Mi az elsődleges eszköz a győzelemhez? Mi talán túlbonyolítanánk. Holott csupán ennyi: kérni – de a szükségletünk teljes tudatában, az erőtlenség teljes átérzésével kérni. Jézus ugyanúgy az Atyával való közösségre volt utalva, mint mi, ugyanúgy a Szentlélek erejére és vezetésére volt szüksége, mint nekünk. A Szentlélek a fiúság lelke volt Krisztus számára is abban az értelemben, hogy ha megszakadt volna közössége a Lélekkel, elbukott volna. Szá-

munkra is a Lélek a fiúság lelke. *„Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta Isten az Ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya! Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által.”* (Galata 4,6–7)

A keresztény élet tehát elképzelhetetlen az imádság nélkül. Ezáltal kerülhetünk kapcsolatba Istennel, illetve ápolhatjuk ezt a kapcsolatot. Ki-ki lemérheti az Istenhez fűződő saját kapcsolatát azon, hogy milyen az imaélete – mind a nyilvános imádságot, mind a „belső szobai” imádságot tekintve.

Létezik egy hatalmas veszély: a megszokás – ami sajnos a lelki életet sem kerüli el. Óvakodjunk a sablonos imáktól! Képzeljünk el egy családot, ahol a kisgyermek minden reggel szóról szóra ugyanazt mondja az édesanyjának: „Kedves édesanyám, köszönöm, hogy a világra hoztál, köszönöm, hogy eddig is gondoskodsz rólam, kérlek, támogass ezután is, segíts ebben, abban, amabban...” – ha csak ennyiből áll a kapcsolat, vajon nem üresedik-e ki villámgyorsan?

Jézusnak nem sok imáját olvashatjuk a Szentírásban, ám mégis eleget ahhoz, hogy láthassuk: Ő mindig pontosan tudta, kihez, miért és milyen céllal szól – gondoljunk akár a főpapi imájára, vagy akár a mintaimádságra, a Miatyánkra. A Getsemáne-kertben vívott küzdelmében láthatjuk, mi is a küzdő imádság lényege: addig maradni Isten előtt, míg az emberi természetet át tudja hatni a Szentlélek, amíg az ember akarata teljességgel alá tud rendelődni Isten akaratának.

Dávid így fogalmazta meg a 37. zsoltárban, mit tegyen egy hívő: *„Hagyjad az Úrra a te utadat, és bizzál Benne, majd Ő teljesíti. Felhozza a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet.”* (Zsoltárok 37,5–6) Jézus pedig ezt mondta: *„Amit könyörgésetekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz néktek.”* (Márk 11,24) A Krisztus által adott mintaimádságban ez a kérés áll az élen: *„Mi Atyánk, legyen meg a Te akaratod!”* Isten világossá teszi előttünk, hogy kéréseinknek összhangban kell lenniük az Ő akaratával. Azokat a dolgokat kell kérnünk, amelyeket megígért – és

amit elnyerünk, azt fel kell használnunk az Ő akaratának teljesítésére. Isten megígérte számunkra a védelmet, a gondviselést, a mindennapi kenyeret, az örök életet – a mi dolgunk, hogy előbb keressük Isten országát, Isten igazságát, törekedjünk az Istent megdicsőítő életre, és Ő mindent, ami valóban szükséges, megad hozzá.

„Istent nem azért kell kérnünk, hogy bizonyítsa be: megtartja-e ígéretét, hanem mert tudjuk, hogy beváltja azokat. Azért sem kell kérnünk, hogy bebizonyítsa: szeret minket, hanem azért kérjük Őt, mert szeret. »Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy Ő létezik és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik.« (Zsidókhöz írt levél 11,6) A hit azonban semmilyen téren nem hozható összefüggésbe az elbizakodottsággal. Csakis az lehet biztonságban az elbizakodottsággal szemben, akinek igazi hite van, mivel az elbizakodottság a hit hamisítványa. A hit igényli Isten ígéreteit, és az engedelmesség gyümölcseit termi. Az elbizakodottság is igényli az ígéreteket, de úgy használja fel őket, ahogyan Sátán: a törvényszegés mentegetésére.”⁷

A bibliai értelemben vett hit eredménye az, hogy Isten akaratának cselekvőjévé, azaz Isten törvényének betöltőjévé teszi a hívőt – Jézus hitéhez és Jézus győzelméhez hasonlóan.

JEGYZETEK A 6. FEJEZETHEZ

1 The Signs of the Times, 1896. július 30.

2 Vankó Zsuzsa: *A boldogság törvénye – Bibliai etika*, BIK, Budapest, 1996, 158.

3 Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A hitpróba c. fejj., BIK, Budapest, 2001, 122.

4 Vankó Zsuzsa: *„Az üdvösség ismerete” – Biblia-tanulmány*, BIK, 1999, 146–147.

5 Ellen G. White: *Jézus élete*, Advent Kiadó, Budapest, 2000, 578.

6 Uo., 94–95.

7 Uo., 97.

„JÉZUS HITE”

Milyen volt Jézus hitélete? A Biblia történetei bepillantást engednek ebbe.

A hit szó elsődleges jelentése az eredeti görög nyelvben az, hogy „bizalom”. Jézus bizalma tökéletes volt a mennyei Atya iránt, teljesen az Ő gondviselésére bízta az életét. Soha nem tört meg a hite abban, hogy az Atya szereti. Úgy fogadott mindent, ami jött az életében, mint ami nem véletlen, hanem az Atya tervének része. Isten semmit nem tesz vagy enged meg fölöslegesen az életünkben. Célja az, hogy „kívánatos véget” adjon nekünk (Jeremiás 29,11), vagyis bevihessen az üdvösségre, s minden eseményt ennek rendel alá. Lehetséges, hogy nagyon megpróbáló dolgokon kell átlábalnunk, de miénk az ígéret: *„Hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.”* (I. Korinthus 10,13) Ellen White írja, hogy Isten semmi mást nem tesz velünk, mint amit mi is kívánnánk, ha ismernénk minden okot, indítékot az elérendő cél, az üdvösség fényében.

Jézus *„bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott, szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött, hanem hagyta az igazságosan ítélőre”* (I. Péter 2,22–23). Ugyanezt kívánja látni az Úr az Őt követők életében is: *„Magatokért bosszút ne álljatok (pontosított fordítás szerint: ne szolgáltatassatok igazságot), szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak; mert meg van írva: Enyém az igazságszolgáltatás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. Azért, ha éhezik a te ellenséged, adj ennie; ha szomjúhozik, adj innia; mert ha ezt műveled, eleven szemet gyűjtesz a fejére. Ne győzöttessél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.”* (Római levél 12,19–21)

Bízzunk abban, hogy bármilyen legyen is a helyzetünk, Isten igazságot fog szolgáltatni. Engednünk kell, hogy Isten igazsága

nyilvánuljon meg úgy és akkor, ahogyan és amikor Ő jónak látja – én pedig legyek készen arra, hogy csak annyit tegyek, amennyit Isten kíván tőlem, s ne akarjam a helyzetet mindenáron magam megoldani.

Az említett „bizalom” szó szerepel János evangéliumában, amikor azt olvashatjuk, hogy Jézus soha nem bízta magát emberre: *„Amikor pedig Jeruzsálemben volt húsvétkor az ünnepen, sokan hittek az Ő nevében, látván az Ő jeleit, amelyeket cselekedett. Maga azonban Jézus nem bízta magát rájuk, amiatt, hogy Ő ismerte mindnyájukat.”* (János 2,23–24)

Jézus soha nem engedte, hogy emberi tervek, elgondolások, hagyományok, vagy emberi parancsolatok irányítsák az életét. „Így szól az Úr” – gyermekkorától kezdve ez volt a mérce számára.

„A zsidó gyermeket kicsiny korától kötelezték a rabbik előírásainak betartására. Minden cselekedetet merev szabályok írtak elő, a hétköznapi élet legapróbb részleteiig. A zsinagógák tanítói megszámálhatatlan szabályra oktatták az ifjúságot, és elvárták, hogy – mint ortodox izraeliták – tartsák is be ezeket. Jézust azonban nem érdekelték ezek a dolgok. Gyermekkorától függetlenül magát a rabbinikus törvényektől. Állandóan az Ótestamentum iratait tanulmányozta, és az »így szól az Úr« szavak gyakran hagyták el ajkát.

Ahogyan kezdte felismerni a nép állapotát, észrevette, hogy a társadalom és Isten követelményei állandó összeütközésben állnak egymással. Az emberek eltávolodtak Isten szavától, és a maguk készítette elméleteket magasztalták. Megtartották a hagyományos rítusokat, amelyek valójában értéktelenek voltak. Istentiszteletük a ceremóniák pusztá ismételtetése volt, és azok a szent igazságok, amelyeket nyilvánosságra kellett volna hozni, rejtve maradtak a hívők előtt. Jézus látta, hogy lélektelen istentiszteletükben nem találnak békét. Nem tudták, hogy lelki szabadságot akkor nyerhetnek, ha igazságban szolgálják Istent. Jézus azért jött, hogy megtanítsa, mit jelent Istent imádni, és nem szentesíthette az emberi kívánalmak és az isteni előírások összekeverését. Nem támad-

ta a tudós tanítók előírásait, de amikor megrótták egyszerű szokásaiért, Isten szavát tárta eléjük életmódjának igazolására.”¹

Ugyanerről olvashatunk a pusztai megkísértéssel kapcsolatban is: „Noha Jézus kezdettől felismerte Sátánt, nem engedett a kihívásnak, nem bocsátkozott vele vitába. Erőt merített, visszaemlékezve a mennyei szózatra, és megnyugodott Atyja szeretetében. Nem egyezkedett a kísértővel. Jézus az Írás szavaival válaszolt Sátánnak: »Meg van írva« – mondta (Máté 4,4). A küzdelemben Isten szava volt a fegyvere. Sátán csodát követelt Krisztustól istenségének jeleként. Ám a minden csodánál nagyobb, szilárd bizalom – az »Így szól az Úr« – volt az a jel, amelyet nem lehetett vitatni. Míg Krisztus ezt az álláspontot fenntartotta, a kísértő nem győzhette le.”²

Az „így szól a lelkész”, az „így szól a pap”, vagy az „így szól az egyház” soha nem kerülhet az „így szól az Úr” elé. A Szentírás a mérce, amihez minden mást mérni kell. Nem az előfeltevéseink alapján kell magyaráznunk az Írásokat, míg találunk valamit, ami a kedvünkre való, hanem azt kell kutatnunk és elfogadnunk, amit Isten kijelentett számunkra az Igéjében. Nem vak engedelmségről van szó, hanem értelmes, önkéntes önatadásról. Isten azután vár ilyen engedelmséget tőlünk, miután bőséges bizonyítékot kaptunk Isten abszolút bölcsességéről, erkölcsiségéről, és számos tapasztalatot is szereztünk Vele. Mindezek nyomán az egyetlen értelmes magatartás az engedelmség. Ha Isten azt mondja, ne ölj, akkor ne öljünk. Ha Jézus azt mondja, hogy az Ő országa nem ebből a világból való, akkor egy hívőnek nem az evilági hatalomért kell küzdenie. Isten dolgai nem bonyolultak, csak mi bonyolítjuk túl őket. Isten a beszéde iránti engedelmséget kívánja tőlünk, ezzel mutathatjuk meg, hogy valóban szeretjük Őt. *„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.”* (János 14,15) Jézus a főpapi imájában is világossá tette: Isten beszédének megtartása a feltétele annak, hogy Krisztuséi legyünk. *„Megjelentettem a Te nevedet az embereknek, akiket e világból nékem adtál: tiéid voltak, és nékem adtad azokat, és a Te beszédedet megtartották.”* (János 17,6) *„Abban dicsőítte-*

tik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete, és legyetek nékem tanítványaim. Amiképpen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben. Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; amiképpen én megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az Ő szeretetében.” (János 15,8–10)

Jézus hite és a parancsolatok megtartása, Isten beszédének betöltése szétválaszthatatlanul összekapcsolódik egymással. Senki számára nem lehet kérdéses, hogy Jézus mindenkor megtartotta az Atya parancsolatait, soha egyetlen bűnt sem követett el. *„Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenéget is cselekszi; a bűn pedig a törvénytelenéget.” (I. János 3,4)*

Isten segítséget adott az embernek, hogy felismerhesse, mi a bűn. Bűn mindaz, ami Isten beszédébe, Isten törvényébe ütközik. *„A bűn pedig a törvénytelenéget”* – határozza meg János apostol a Szentlélek ihletése által. A törvénytelenéget (*anomia*) a törvény megszegését, a törvény áthágását jelenti. Szükség van a törvényre mint mércére, különben nem tudnánk különbséget tenni helyes és helytelen között. A Tízparancsolat Isten összefoglalója arról, milyen életet vár az övétől.

A kereszténységben mára elterjedté vált az a nézet, hogy a Tízparancsolat már nem érvényes. Valóban így van ez? Felelősen gondolkodó keresztény nem állíthatja, hogy Isten megengedte volna más „istenek” imádását, szemet hunyna a gyilkosság, lopás, házasságtörés felett. Isten minden bűnt megbocsáthat Jézus áldozata alapján, de ez természetesen nem jelentheti azt, hogy a bűnnek helye van egy megtért ember életében.

Elvileg világos, hogy egy törvényt csak a törvény szerzője tehet semmissé. Mint állampolgár nem mondhatom, hogy bármely hatályos törvény nem érvényes, csak azért, mert számomra elfogadhatatlan, vagy nem esik egybe az érdekeimmel. Természetesen megtehetem, hogy nem engedelmeskedem a törvényeknek, de a törvénszegés negatív következményeivel szembesülnöm kell. Isten törvényét csak Isten hatálytalaníthatná, ha szándékában állna.

Ki volt a Tízparancsolat kihirdetője? Nem más, mint Jézus Krisztus. Pál apostol világosan tanítja ezt a Korinthusiakhoz írt levelében. *„Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok, atyámfiai, hogy a mi atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan a tengeren mentek által, és mindnyájan Mózesre keresztelkedtek meg a felhőben és a tengerben, és mindnyájan egy lelki eledelt ettek, és mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki kősziklából, amely követte őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt.”* (I. Korinthus 10,1–4)

A Krisztus által kihirdetett törvényt csak maga Krisztus függeszthetné fel. Vajon beszélt-e Jézus arról, milyen a viszonya a törvényhez? Igen. Világosan kijelentette a Hegyi beszédben: *„Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvény vagy a próféták eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik.”* (Máté 5,17–18) Sőt ugyanebben a beszédben azt tanította, hogy nem a Tízparancsolat pusztán formai megtartását várja el, hanem a parancsolatok lelki lényegének betöltését: *„Mert mondom néktek, hogy ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehetnek be a mennyek országába. Hallottátok, hogy megmondattam a régieknek: Ne ölj, mert aki öl, méltó az ítéletre. Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz, aki haragszik az ő atyjafiára ok nélkül, méltó az ítéletre: aki pedig azt mondja az ő atyjafiának: Ráka, méltó a fő-törvénytiszteletre: aki pedig ezt mondja: Bolond, méltó a gyehenna tüzére.”* (Máté 5,20–22)

Élete során Jézus betöltötte azt, amit a próféciaik megjövendöltek róla. A Messiás *„az Úr igazságáért azt akarta, hogy a törvényt nagyvá teszi és dicsőségessé”* (Ésaiás 42,21). Pál apostol pedig, Jézus kereszthalála után évtizedekkel, így ír a törvényről: *„A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-e a hit által? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.”* (Római levél 3,31) *„Azért ám a törvény szent, és a parancsolat szent, igaz és jó!”* (Római levél 7,12) Ha valakinek, Pál apostolnak bizonyosan tudnia kellett volna róla, ha a Tízparancsolat már érvénytelenné vált.

De miért is változna meg Isten akarata? Hiszen ami Tőle származik, az tökéletes, miért kellene megváltoztatni? *„Tudom, hogy valamit Isten cselekszik, az lesz örökké, ahhoz nincs mit adni és abból nincs mit elvenni.”* (Prédikátor 3,14) Ha egyszer ölni, lopni, másét kívánni nem volt jó korábban, mitől lenne jó most? *„Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás vagy változásnak árnyéka.”* (Jakab 1,17) Ha valami megváltozik a megváltás tervének előrehaladtával, Isten tudtul adja azt Igében, amint elmondta azt is, hogy a ceremóniális törvényt nem kell megtartani, mert az Krisztus áldozatának és szolgálatának előképe volt. A Tízparancsolat viszont nem ennek a része, hanem az Isten által kijelentett örök erkölcsi alapvetés.

Ellen White pontosan meghatározza Jézus áldozata és Isten törvénye egymáshoz való viszonyát: *„Ha a törvényt meg lehetne változtatni, akkor az embert Krisztus áldozata nélkül is meg lehetett volna váltani. Azonban Krisztusnak az életét kellett adnia az elbukott emberiségért, s e pusztá tény bizonyítja, hogy Isten törvénye nem menti fel követelményei alól a bűnöst. Igazolja, hogy a bűn zsoldja a halál. Amikor Krisztus meghalt, Sátán pusztulása bizonyossá vált. Ha azonban a kereszt eltörölte volna a törvényt, amint sokan állítják, akkor Isten drága Fia a fájdalom és a halál elszenvedésével csak azt adta Sátánnak, amit az éppen akart; akkor a gonoszság fejedelme diadalmaskodott, az isteni kormányzat elleni vádjai beigazolódtak. Éppen az a tény, hogy Krisztus viselte az ember törvényszegésének büntetését, hatalmas bizonyíték az összes teremtett lény számára, hogy a törvény változhatatlan, Isten igazságos, irgalmas és önmegtágadó, és kormányzásában végtelen igazságosság és irgalom egyesül.”*³

Jézus élete és hite az igazság szemmel is látható megnyilvánulása volt a megromlott világban. A Megváltó szerette az igazságot, ezért egyetlen pillanatra sem tért el attól. A Zsidókhoz írt levélben ezt a jellemzést olvashatjuk Róla: *„Szeretted az igazságot és gyűlölted a hamisságot: annakokáért felkent Téged az Isten, a Te Istened, örömmel olajával a Te társaid felett.”* (Zsidókhoz írt levél 1,9)

Példabeszédek könyve ezt a magatartást az Úr félelmének nevezi. *„Az Úrnak félelme a gonosz gyűlölése.”* (Példabeszédek 8,13) *„Az embernek pedig mondta Ímé az Úrnak félelme: az a bölcsesség, és az értelem: a gonosztól való eltávozás.”* (Jób 28,28) Nekünk is el kell sajátítanunk ezt a lelki hozzáállást és gyakorlati magatartást. Egy messiási prófécia elmondja, hogy az Üdvözítő gyönyörködött az igazságban, teljes belső világa azonosult Isten szavával, törvényével, „igent” és „áment” mondott a jóra mindenkor. *„És származik egy vesszőszál Isai törzsekéből, s gyökereiből egy virágszál nevededik. Akin az Úr lelke megnyugoszik: bölcsességnek és értelemnek lelke, tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke. És gyönyörködik az Úrnak félelmében, és nem szeméinek látása szerint ítél, és nem füleinek hallása szerint bíraskodik.”* (Ésaiás 11,1–3) Az istenfélő élet elképzelhetetlen a Lélekkel való közösség nélkül, ezért hangsúlyos ez a gondolat az ésaiási igében.

A győzelemhez Jézusnak szüksége volt arra, hogy teljes közösségben legyen az Atyával és a Szentlélekkel, s meg kellett üresítenie önmagát, hogy az Atya nyilvánulhasson meg benne. Imaéletéről Pál apostol ezt írja: *„Ki az Ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani Őt a halálból, és meghallgattatott az Ő istenfélelméért.”* (Zsidókhoz írt levél 5,7) A mindig töretlen közösség Istennel, ez biztosította Jézus győzelmét a különböző kísértésekben.

„Teljesen mások javára szentelt életében a Megváltó szükségesnek ítélte, hogy olykor visszavonuljon a forgalmas helyekről, és az Őt nap mint nap követő sokaságtól. El kellett fordulnia a szüntelen tevékenykedéstől, az emberi szükségletekkel való foglalkozástól, hogy nyugalomban, zavartalanul együtt lehessen Atyjával. Jézus egy volt velünk, gyengeségeink, szükségleteink részeseként tökéletesen Istentől függött, s az imádság titkos helyén kereste az isteni erőt, hogy felvértezve indulhasson a szolgálatba, a próbákba. A bűn világában Jézus lelki küzdelmeket, kínokat szenvedett el. Istennél letehetette a nyomasztó bánat terhét, vigaszra, örömelelt. Krisztus által az emberiség kiáltása a végtelen irgalmasság

Atyjához jutott. Emberként folyamodott Isten trónjához, míg emberi természetét mennyei erő járta át, amely összekötötte az emberit az istenivel. Állandó közösségben volt Istennel, így életet kapott Tőle, hogy életet adhasson a világnak. Az Ő tapasztalatában nekünk is részesednünk kell.”⁴

Pál apostol beszél arról, hogy a hívők harca milyen legyen, mire irányuljon: nem a megromlott természetből kell kierőltetni a jót, mivel ez nem lehetséges, hanem szoros közösségbe kell jutni Istennel, ahhoz hasonlóan, ahogyan Jézus is szoros közösségben volt az Atyával. *„Mert noha testben élünk, de nem test szerint vitézkedünk. Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erők az Istennek, erősségek lerontására; lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak.”* (II. Korinthus 10,3–5) Nem a bűneink ellen kell megfeszítenünk az erőnket, mert azokkal a megromlott emberi természet miatt nem boldogulunk, hanem erőfeszítéseinknek kell irányulnia, hogy közösségben legyünk Istennel, és ez a közösség fenn is maradjon. Ez megoldja a bűn problémáját is.

Az Atya és Jézus közösségéről ezt mondta maga a Megváltó: *„Én semmit sem cselekedhetem magamtól; amint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.”* (János 5,30)

Krisztus nem a saját erejéből vitte végbe tetteit, hanem Atyja és a Szentlélek ereje által. Nem a saját akaratát kereste, hanem mindig mennyei Atyjáét.

„Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higgyetek nékem; ha pedig azokat cselekszem, ha nékem nem hisztek is, higgyetek a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és elhiggyétek, hogy az Atya énbennem van, és én Őbenne vagyok.” (János 10,37–38) *„Nem hiszed-é, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? A beszédeket, amelyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom, hanem az Atya, aki énbennem lakik, Ő cselekszi e dolgokat. Higgyetek nékem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; ha pedig nem, magukért a cselekedetekért higgyetek*

nékem.” (János 14,10–11) „Mondta azért nékik Jézus: Mikor felemelitek az embernek Fiát, akkor megismeritek, hogy én vagyok, és semmit sem cselekszem magamtól, hanem amint az Atya tanított engem, úgy szólok.” (János 8,28)

Jézus megüresítette magát önnön énjétől, s ezáltal az Atya nyilvánult meg minden tetteiben, megnyilatkozásában. Nem saját magára támaszkodott, hanem az Atyára és a Szentlélek jelenlétére. Itt érthetjük meg annak a hitnek a lényegét, melyet Ő gyakorolt, a tökéletes bizalom életét, amellyel példát mutatott számunkra.

Krisztus ugyanolyan bűnre hajló természetben élt itt a Földön, mint amilyen a miénk. Egész élete során megüresítette önmagát, letette saját énjét, s minden kísértésben az Atyára bízta, hogy megtartsa Őt. Bár két természet lakozott Jézusban, de egyetlen személy volt, s így nem engedhette meg, hogy énje megnyilvánuljon, mert ha ezt teszi, emberi természetének is meg kellett volna nyilvánulnia az isteni mellett. Bármely pillanatban megtehetette volna, hogy leteszi emberi természetét, és isteni énjét nyilvánítja ki, de akkor nem lehetett volna az ember helyettese, nem lehetett volna a megváltónk. Az emberi természet alapelvében romlott, ebből következően minden megnyilatkozásában is az, Krisztus pedig soha nem engedte meg, hogy ez a benne lévő természet bármikor is megnyilvánuljon.

„Jézus így szólt: »Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, aki engem eszik, él énáltalam.« (János 6,57) Ahogyan Isten Fia hit által az Atyában élt, úgy kell nekünk is hit által Krisztusban élnünk. Jézus olyan tökéletesen alárendelte Magát Isten akarátának, hogy egyedül az Atya volt látható az életében. Bár mindenben megkísértetett, hozzánk hasonlóan, mégis úgy állt a világ előtt, mint akin nem ejtett foltot az Őt körülvevő bűn. Úgy kell nekünk is győznünk, ahogyan Krisztus győzött.

Krisztus követője vagy? Akkor minden, amit a lelki életről írtak, számodra íródott, s ha eggyé válsz Jézussal, elérhető lesz. Igyekezeted lankadozik? Kihúlt az első szereteted? Fogadd el újból Krisztus felajánlott szeretetét! Tápláld Vele a lelkedet, idd be szavait, az

Ő vére járjon át, s egy leszel az Atyával és a Fiúval. [...] Krisztus élete, amely életet ad a világnak, igéjében rejlik. Jézus szava által gyógyított betegségeket és űzött démonokat, szavára csendesedett le a tenger, támadt föl a halott, és az emberek tanúsították, hogy szavában hatalom van. Isten igéjét szölte, amikor az Ószövetség összes prófétája és tanítója által szölt. Az egész Biblia Krisztus megnyilatkozása, s a Megváltó az igéhez akarta erősíteni követőinek hitét. Amikor nem lesz velük személyesen, az ige lesz erejük forrása. Mesterükhöz hasonlóan nekik is minden igével kellett élniük, »amely Istennek szájából származik« (Máté 4,4).

Ahogy fizikai életünket az élelem tartja fönn, úgy lelki életünket Isten igéje élteti. Minden lélek Isten szavából kaphat életet saját maga számára. Amint magunknak kell ennünk, hogy táplálékhoz jussunk, úgy kell magunkhoz vennünk az ígét is. Ne pusztán mások közvetítésével kapjuk meg! Gondosan tanulmányozzuk a Bibliát, kérjük Istentől a Szentlélek segítségét, hogy megérthessük igéjét. Vegyünk egy verset, és összpontosítsunk rá, hogy megbizonyosodjunk a gondolatról, melyet Isten abba az igébe helyezett számunkra. Addig időzzünk a gondolat mellett, míg a sajátunkká válik, s megismerjük, mi az, amit nekünk »szól az Úr«.

Ígéretei és figyelmeztetései során Jézus engem tart szem előtt. Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy ha én hiszek Őbenne, el ne vesszek, hanem örök életem legyen. Az Isten igéjében feljegyzett tapasztalatok az enyéim. Enyém az ima és az ígét, a parancs és a figyelmeztetés. »Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.« (Galata 2,20) Amint a hit így elfogadja az igazság alapelveit, azok a személyiség részévé és éltető erővé válnak. A lélek által befogadott isteni Ige formálja a gondolatokat, elindítva a jellem fejlődését.

Ha hitszemünket szilárdan Jézusra szegezzük, megerősödünk. Isten a legdrágább kijelentésekkel fogja megajándékozni éhező, szomjazó népet. Krisztust személyes Megváltónknak ismerjük

---

meg. Amikor igéjével táplálkozunk, ráébredünk, hogy az lélek és élet. Az ige lerombolja a földi természetet, és új életet ad Krisztus Jézusban. A Szentlélek vigasztalóként hat a lélekre. Kegyelmének átalakító ereje által Isten képmása formálódik ki a tanítványban: új teremtés lesz. Szeretet veszi át a gyűlölet helyét, a szív isteni hasonlatosságot nyer. Ezt jelenti élni »minden igével, amely Isten szájából származik« (János 4,4), ezt jelenti enni a mennyből alászállt Kenyeret.”⁵

JEGYZETEK A 7. FEJEZETHEZ

1 Ellen G. White: *Jézus élete*, Advent Kiadó, Budapest, 2000, 62.

2 Uo., 91.

3 Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. A megváltás terve c. fej., BIK, Budapest, 2001, 122.

4 Ellen G. White: *Jézus élete*, 300.

5 Uo., 325–326.

KRISZTUS GYŐZELME A KERESZTEN

Amikor azt vizsgáljuk, milyen összefüggés van Krisztus győzelme és a hívők győzelme között, pontosan meg kell értenünk a hasonlóságokat, de a különbségekre is figyelniük kell.

A könnyebb átláthatóság érdekében célszerű Krisztus győzelmes életét két részre felosztanunk: a bűn feletti győzelmes életére, és a kereszten kivívott győzelmére. Természetesen ez a két témakör szorosan összefügg, mégis megkönnyíti számunkra az eligazodást, ha ezt a felosztást követjük. A különbségeket Jézus földi élete és a mi életünk között korábban már áttekintettük, most fordítsuk figyelmünket Jézus földi életének a fejezetcímbe jelzett részére.

II. Korinthus 5,21-ben Pál apostol igen tömören leírja Krisztus áldozatának mibenlétét és eredményét: az Atya „*azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne*”. A bűn Isten előtt gyűlöletes és elfogadhatatlan. A bűnöst, az embert azonban Isten szereti, és meg akarja menteni, erre szolgált Krisztus helyettesítése és áldozata, amely által – a más úton elérhetetlen – igazságban részesíthet minket.

„Jézus lelki küzdelme a Getsemáne-kertben a földi életében átélte kísértések csúcsa volt. Isteni jellemének nagyságához mérten kísértetett meg egész életében, de különösképpen ebben a végső nagy próbában. Az volt a kérdés, hogy kész-e teljesíteni önként a szeretet és önmegtagadás szinte elképzelhetetlen maximumát az ember megmentéséért azáltal, hogy megvalósítja a megígért nagy áldozatot: elszenvedni a kárhozat büntetését az ember helyett. Látunk kell, hogy mi volt ebben a hallatlan próbatétel és kísértés.

a) Mivel így Jézus a bűnös emberiség helyettesévé lett, aki mágára veszi büntetésünket, ennek az utolsó próbatételnek az idejére meg kellett szakadnia a mennyel való kapcsolatának, mert a kárhozatra ítélt bűnösöket magukra hagyja Isten. Az utolsó és legnagyobb próbatételben tehát *egyedül, támogatás nélkül kellett megállnia* Jézusnak, csakis annak a jellemnek az erejével, amelyet földi életében alakított ki, istenfélő belső döntései és a Szentlélek szüntelen segítségül hívása által (lásd: Zsidókhoz írt levél 5,7–9).

b) A próbatétel pedig az volt, hogy az ember iránti szeretetből *némán, ellenkezés nélkül*, valódi önkéntes áldozatként valósítsa meg a helyettesítést:

– anélkül, hogy egyetlenegyszer is emberi indulatból visszavágna a felháborító gázságok miatt, melyeket rázúdítanak,

– anélkül, hogy isteni hatalmát (amellyel mindenkor szabadon rendelkezett) magához véve megfélemlítene és megszégyenítené ellenségeit, s kiszabadítaná önmagát, még ha elviselhetetlenné válnak is számára a lelki és testi kínok,

– annak ellenére kellett kitartania az ember iránti szeretetben és áldozatvállalásban, hogy miközben ezt teszi, a leggonoszabb ellenségként viselkednek Vele szemben, holott Ő ártatlan – miközben pofozzák, köpdösik, ostorozzák és »Feszítsd meg!«-et üvöltene rá, annyira kell szeretnie őket, hogy mindennek ellenére vállalja értük a kimondhatatlan önmegtagadást, egészen »a keresztfahaláláig«.

c) *Az isteni és az emberi természet egymásra hatása súlyos szenvedést jelentett* most Jézusnak; mert isteni természete által pontosan tudta, hogy milyen lelki és testi szenvedéseket okoz majd számára »a bűnösök közé számláltatás«, a bűn gyalázatának elhordozása és a kárhozat halálának átélése. Azt is világosan látta, milyen félelmetesen nehéz lesz egyedül, folyamatos mennyei segítség nélkül kitartania ebben az önkéntes áldozatvállalásban. Tudta, hogy milyen rettenetesen nagy a tét, milyen következménye lenne annak, ha elveszítené a csatát. Az emberi természet viszont nagyon fél, visszariad, irtózik a szenvedéstől és önmegtagadástól. Amennyire tiszt-

tán látta magárahagyatottsága valóságát, a rá váró szenvedések súlyosságát és a megvívandó csata tétjének nagyságát, annyival inkább félt és tiltakozott emberi természete. Ez a belső meghasonlás, emberi természetének ez a heves, Isten akaratától elválni akaró, követelő igénye végtelen fájdalmat és nagy lelki félelmet okozott Jézusnak. Mert legbensőbb énje, saját szabad választása szerint feltétlenül a megváltási tervet akarta teljesíteni. Szerette az igazságot, telve volt szeretettel az elesett ember iránt, akit mindenáron meg akart menteni, és mélységesen, mindenképpen tisztelte az Atya akaratát, mindenképpen engedelmes akart maradni.

Mindezeket meggondolva, nem csodálkozhatunk azon, hogy Jézus mérhetetlenül hatalmas lelki küzdelme fizikai haláltusát idézett elő a szervezetében, annyira, hogy verítéke »úgy hullott a földre, mint a nagy vércseppek« (Lukács 22,44).¹

A „bűnné válás” a Getsemáne-kerti küzdelemben kezdődött meg Jézus számára, és a kereszten való teljes elhagyatottságban érte el csúcspontját. Azonban még ebben a teljes magányosságban, Istentől és embertől elhagyatva is győzött Jézus – hit által.

„A dicsőség Úra meghalt, váltsággként az emberi nemzetségért. Krisztust, mialatt odaadta drága életét, nem lelkesítette diadalmas öröm. Nyomasztó homály telepedett lelkére. Nem a halálfélelem nehezedett Rá, nem a kereszt fájdalma és szégyene okozta kifejezhetetlen kínjait. Krisztus a szenvedők fejedelme volt. Fájdalmai a bűn gonoszságának ismeretéből eredtek, abból az ismeretből, hogy a gonosszal való érintkezés folytán az emberek vakok lettek a bűn borzalmaival szemben. Krisztus látta, milyen mélyen belegyökerezett a bűn az emberek szívébe, s milyen kevesen vannak azok, akik készek kitörni a bűn hatalmából. Krisztus tudta, hogy Isten segítségével nélkül az emberiségnek el kell pusztulnia; látta, miként pusztul el az emberek sokasága akkor, amikor a bőséges segítség már elérhető közelségben van hozzájuk.

Isten Krisztusra mint helyettesünkre és kezesünkre helyezte minden gonoszságunkat, bűnünket és igazságtalanságunkat. »A bűnösök közé számláltatott« (Ésaiás 53,12), hogy megválthasson

bennünket a törvény ítéletétől, kárhoztatásától. Ádám minden lezármazottjának bűne az Ő szívére nehezedett súlyos teherként. Isten haragja a bűnnel szemben, nemtetszésének félelmetes kinyilatkoztatása a bűn, az igazságtalanság miatt rettenettel töltötte el Krisztus szívét. Krisztus egész élete az Atya kegyelmének és megbocsátó szeretetének jó hírét közvetítette az elesett világnak. Üdvösség a bűnösök számára, ez volt a feladata és állandó célja munkálkodásának. Most azonban, mivel a bűn szörnyű terhét hordozta, nem tudta meglátni az Atya békességet sugárzó arcát. Annak az érzete, hogy legnagyobb nyomorúságának órájában az Atya megvonta Tőle jelenlétét, olyan szomorúsággal és fájdalommal járta át a Megváltó szívét, amit senki emberfia nem érthet meg teljesen.

Sátán kegyetlen kísértéseivel kínozza Jézus szívét. Az Üdvözítő nem tudott átlátni a sírkamrát elzáró kövön. Egyetlen biztató reménysugarat sem látott, hogy majd győztesként jön elő a sírból, és semmi biztosíték nem volt arra, hogy az Atya elfogadja áldozatát. Krisztus attól félt, hogy a bűn oly súlyos Isten szemében, hogy örökre elszakítja Őt az Atyától. Krisztus azt a lelki kínt szenvedte el, amit a bűnösök éreznek majd, amikor az irgalom nem könnyörög többé a vétkes emberi nemzetségért. Az Atya a bűn miatti haragját Krisztusra, az emberek helyettesére öntötte ki, a bűnnek ez az érzete keserűvé tette a poharat, melyet ki kellett innia, és összetörte Isten Fiának szívét.

Az angyalok megrendülten figyelték az Üdvözítő haláltusáját. A mennyei seregek eltakarták arcukat a félelmetes látvány elől. Az élettelen természet együttérzését fejezte ki megsértett, haldokló Teremtője iránt. A Nap nem akart tanúja lenni ennek a kegyetlen jelenetnek. Teljes, ragyogó sugarai fénnel árasztották el délben a földet, amikor hirtelen úgy látszott, mintha a nap kialudt volna. A teljes sötétség mint valami szemfedél burkolta be a keresztet. *»Hat órától kezdve pedig sötétség lett mind az egész földön, kilenc óráig.«* (Máté 27,45) Nem napfogyatkozás vagy más természeti ok idézte elő ezt a sötétséget, amely olyan mély volt, mint az éjszaka sötétje

éjjélkor, amikor az égen nem ragyognak a csillagok és a Hold sem világít. Csodálatos tanúbizonyság volt ez, amelyet Isten azért adott, hogy a későbbi nemzedékek hitét megerősítse.

Ez a sűrű sötétség elrejtette Isten jelenlétét. Isten tette sátorává a sötétséget, amely eltakarta dicsőségét az emberek szeme elől. Isten és szent angyalai a kereszt mellett voltak. Az Atya Fiával volt, mégsem nyilvánította ki jelenlétét. Ha dicsősége elővillant volna a felhőből, akkor minden emberi szemtanú megsemmisül. Ebben a félelmetes órában az Atya nem vigasztalta meg jelenlétével Krisztust. Jézus egyedül taposta a szőlőprést, és az emberek közül senki sem volt Vele (Ésaiás 63,3).

A sűrű sötétségben Isten eltakarta Fia utolsó emberi lelki gyötrelmét. Mindazok, akik látták Krisztust szenvedései közepette, meggyőződtek istenségéről. Akik csak egyszer is látták Krisztus tekintetét, sohasem felejtették el. Amiként Kain arca kifejezte a gyilkos bűnét, úgy Krisztus arca nyilvánvalóvá tette az ártatlanságot, a tisztaságot, a jóakaratot – istenképűségét. Vádolói azonban nem figyeltek erre a mennyei tanúbizonyságra. A gúnyolódó sokaság a haláltusa hosszú óráin át bámult Krisztusra. Azután Isten irgalmasan eltakarta előlük Krisztust.

Úgy látszott, hogy a sír csendje ereszkedett alá a Golgotára. Leírhatatlan rémület vett erőt a tömegben, amely körülállta a keresztet. Az átkozódó és csúfolódó szavak hirtelen félbeszakadtak. A férfiak, nők és a gyermekek arcra borulva estek a földre. Egyszer egyszer vakító villámok csaptak ki a felhőkből, megvilágították a keresztet és a keresztre feszített Megváltót. Papok, főemberek, írástudók, ítélet-végrehajtók és a csőcselék, mind azt gondolták, hogy elérkezett számukra büntetésük ideje. Kis idő múlva azonban néhányan azt suttozták, hogy Jézus most száll le a keresztről. Néhányan megkísérelték kitapogatni a városba visszavezető utat, miközben verték a mellüket és félelmükben jajveszékelték.

A kilencedik órában felemelkedett a sötétség az összegyűlt emberekről, csak a keresztet burkolta homály. Ez jelképe volt annak a lelki kinnak és borzalomnak, amely Jézus szívére nehezedett.

Egyetlen szem sem tudott áthatolni a keresztet körülvevő sötétségen, és senki sem tudta áttörni azt a még nagyobb homályt, amely beburkolta Krisztus szenvedő lelkét. Úgy látszott, hogy a haragos villámok éppen Krisztusra csaptak le, amint ott függött a kereszten. Ekkor »nagy fennszóval kiáltott Jézus: ÉLI, ÉLI! LÁMA SABAKTANI, azaz: Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engem?« (Máté 27,46) Amikor a külső sötétség sűrűbb lett az Üdvözítő körül, sokan így kezdtek el kiáltozni: »A menny bosszúja van rajta! Isten haragjának nyilai találták el őt, mert Isten Fiának mondta magát!« Sokan azok közül, akik hittek Benne, hallva Krisztus kétségbeesett kiáltását, minden reménységüket elveszítették. Ha maga Isten is elhagyta Jézust, kibe vethetnék akkor bizodalmost a követői?''²

„Jézus negyedik szava a kereszten – »Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?« – tanúbizonyság nekünk arról, hogy Jézus az Atyától való tényleges elszakadás félelmét, és a semmivel, az örök halállal való szembenézés borzalmát élte át.

A mi ajkunkat sajnos könnyen elhagyja ez a panasz tényleges alap nélkül, kicsinyhitűségből vagy a pillanatnyi látszat miatt. De Jézus kiáltása a tényleges, rettenetes valóságot fejezte ki. A keresztdózat nem színjáték volt. Az Atya valóságosan úgy bánt Krisztussal, ahogyan mi, emberek érdemelnénk a bűneink miatt. Azt a büntetést hártotta Rá, amely az emberiség rengeteg bűnének következménye az igazság ítélete szerint. Jézus pedig halandó, a halállal szemben teljesen kiszolgáltatott emberként, valósággal elhordozta ezt a büntetést, ténylegesen betöltötte a helyettesítést.

Két profetikus zsolttár a következőképpen fejezi ki Jézus lelki gyötrelmeit amiatt, hogy imádságaira nem érkezett válasz, hogy Isten is gonosztevéként kezelte Őt, amikor a kereszten szenvedett: *»Én Istenem, kiáltok nappal, de nem hallgatsz meg, éjjel is, de nincs nyugodalmam. Pedig Te szent vagy, aki Izráel dicséretei között lakozol. Benned bíztak atyáink, bíztak és Te megszabadítottad őket. Hozzád kiáltottak és megmenekültek, benned bíztak, és nem szégyenültek meg... Te hoztál ki engem anyám méhéből, és biztattál engem anyám emlőin.*

Születésem óta a Te gondod voltam, anyám méhétől fogva Te voltál Istenem. Ne légy messze tőlem, mert közel a nyomorúság, és nincs, aki segítsen!» (Zsoltárok 22,3–6, 10–12) »Elfáradtam a kiáltásban, kiszáradt a torkom, szemeim elbágyadtak, várván Istenemet... Ne rejtse el orcádat a te szolgálótól, mert szorongattatom nagyon; siess, hallgass meg engem!» (Zsoltárok 69,4, 18) Nem tudjuk elgondolni, hogy mit jelentett mindezek átélése annak, »aki bűnt nem ismert« (II. Korinthus 5,21), aki mindenkor, emberfiaként is, tökéletes békeségben és szeretetben élt az Atyával. A fenti sorok érzékeltetik azt a mélységes fájdalmat, amit Jézus számára az Atya elfordulása jelentett. Akit a legjobban szeretett, aki mindenkor élete támasza volt, éppen most, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rá, nem volt sehol, sőt mintegy az ellenségei mellé állt, mert elhagyta és kárhozható ítélet alá helyezte Őt.

Teljességgel felfoghatatlan számunkra az is, hogy mit jelentett mindez az Atyának, aki szerette Fiát és együtt szenvedett Vele, miközben végrehajtotta rajta a mi bűneink büntetését! Nem véletlenül olvassuk ezeket az igében: »Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.« (János 3,16) »Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna Vele együtt mindent minékünk?» (Római levél 8,32) Csakis az adhatott erőt az Atyának és a Fiúnak e kimondhatatlan áldozathoz, hogy mindketten tudták: ez az egyetlen út ahhoz, hogy a törvényszegő ember bocsánatot, azaz örök életet és boldogságot biztosító életet nyerhessen, de az igazság sérelme nélkül – és az ember lelkében megtörjön az Istentől való elidegenedés és bizalmatlanság jégpáncélja, s ezzel együtt megrendüljön benne az önzés mindent uraló hatalma.”³

„Isten makulátlanul tiszta Fia a kereszten függött. Testét korbácsütésekkel szaggatták össze. Kezeit, amelyeket olyan gyakran nyújtott áldásra, fagerendákhoz szegezték. Lábaik nagy szeggel verték át. A királyi fejét töviskorona vérezte fel. A reszkető ajkak jalkiáltásra formálódtak. Krisztus mindezeket eltűrte – a vércsep-

peket, amelyek lehullottak fejéről és lefolytak kezeiről, lábairól, a haláltusát, amely eltorzította testét, és a kifejezhetetlen lelki kínszenvedést, amit akkor érzett, mikor Atyja elrejtette előle orcáját. Ezek mind azt mondják az emberi nemzetség minden egyes gyermekének: Érted történt, hogy Isten Fia elhordozta a bűn terhét. Érted döntötte meg a halál uralmát, és tárta fel ismét előtted a paradicsom kapuit az, aki lecsendesítette a tenger vad hullámain és járt a vízen; aki megremegtette az ördögöket és száműzte a betegségeket; aki megnyitotta a vakok szemeit, és életre keltette a halottakat, és aki áldozatként adta oda magát a kereszten, mert szeretett téged. Krisztus, a bűnök elhordozója, elszenvedte az isteni igazságszolgáltatás ítéletét, és érted Ő maga lett bűnné. »Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk.« (II. Korinthus 5,21)

A szemlélők csendben vártak a félelmetes jelenet végére. A nap kisütött, de a keresztet továbbra is beburkolta a sötétség. A papok és a főemberek Jeruzsálem felé tekintettek; és íme, a sűrű felhők rátelepedtek a városra és Júda síkságaira. Az Igazságosság Napja, a Világ Világossága visszavonta sugarait az egykor kegyelt Jeruzsálem városától. Isten haragjának cikázó villámai a pusztulásra ítélt városra irányultak.

A sötétség hirtelen fölemelkedett a keresztről, és érthető, tiszta, a trombita hangjához hasonló hangon – úgy tűnt, hogy ez a hang az egész teremtett világmindenségen áthatol – Jézus így kiáltott fel: »ELVÉGEZTETETT!« (János 10,30) »ATYÁM, A TE KEZEDBE TESZEM LE AZ ÉN LELKEMET.« (Lukács 23,46) Fényesség vette körül a keresztet, és az Üdvözítő arca a nap fényéhez hasonló dicsőséggel ragyogott fel. Krisztus azután lehajtotta fejét, és meghalt.

A szörnyű sötétség közepette, Istentől nyilvánvalóan elhagyatva, Krisztus kiürítette az emberi szenvedés poharát. E félelmetes órákban a korábban kapott ígéretre támaszkodott, hogy az Atya elfogadja Őt. Krisztus ismerte mennyei Atyja jellemét; igazságszolgáltatását, irgalmát és nagy szeretetét is megértette. Hittel megnyugodott Istenben, mert az Atya iránti engedelmesség mindig

örömet jelentett számára. Amikor alázatos hódolattal és engedelmességgel rábízta magát Istenre, akkor lassanként eltűnt szívéből az az érzés, hogy az Atya elhagyta Őt. Krisztus hit által győzött.”⁴

Krisztus a kereszten olyan megpróbáltatást élt át, amely egyedülálló az egész üdvtörténetben. Földi életünk folyamán egyikünknek sem kell megtapasztalni az Istentől való teljes elhagyatottságot. Ezt majd csak a kárhozatra ítélték élik át, amikor Isten az utolsó ítéletben elfordul tőlük. De ekkor már nem lehetséges számukra hitbeli győzelem, ennek lehetőségét jóval korábban eljuttatták; végleges alkalmatlanságuk kizárja őket az örök életből.

Krisztust elhagyta az Atya és a Szentlélek, s magára maradva kellett győznie. Győzelme a kereszten a megváltásunk alapja volt, amihez hozzátartozott a helyettesítés, a kárhozát átélése. Krisztus áldozata tökéletes volt, és elegendő az igazságos bűnrendezéshez. Nekünk soha nem kell Krisztus áldozatához hasonlót átélnünk. Ebben nem követhetjük és nem is kell követnünk Őt. Legyenek bármilyen nagy próbáink, a Szentlélek mindig velünk marad – ha akarjuk. Péter apostol első levelében kifejezett ígéretet kaptunk erre nézve:

„Szeretteim, ne rémüljetekek meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek; sőt, amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljetekek, hogy az Ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendezhessetekek. Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatek a dicsőségnek és az Istennek Lelke, amit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítetekek azt.” (I. Péter 4,12–14)

Pál apostol pedig így óvja a hívőket: *„Meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szent Lelkét, aki által megpecsételtetekek a teljes váltság napjára.” (Efézus 4,30)* A teljes váltság napjáig, Jézus eljöveteleig velünk marad a Szentlélek, abban az időszakban is, amikor Jézus már befejezi szolgálatát a mennyei szentélyben, és a történelem végső szakaszában egy rövid ideig nem lesz közbenjárás.

Bár jelentős különbség van Jézusnak a kereszten elszenvedett megpróbáltatása és a mi próbáink között, e győzelem mégis útmu-

---

tatást ad nekünk arról, hogyan győzhetünk mi is hitben minden – Jézusénál kisebb – próbánkban. A hit a győzelem kulcsa, éppúgy, mint Krisztus esetében.

A hit meghatározása pedig így hangzik: *„A hit pedig a reménylett dolgok valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.”* (Zsidókhoz írt levél 11,1)

Krisztus az érzékelhető tapasztalaton – hogy az Atya elhagyta Őt – hitben túllépve képes volt győzni. Ismerte Atyja szeretetét, jellemét. Visszaemlékezett arra, hogy mindig gyermeki örömmel és engedelmisséggel teljesítette Atyja akaratát. Mindent letett menyeyei Atyja kezébe, és teljességgel rábízta magát, élete legsötétebb órájában is. Visszaemlékezett az ígéretekre, amelyeket kapott, és kételkedés nélkül bízott ezekben, mert tudta, hogy teljesítette a feltételeket, amit a menny kívánt Tőle. Nem az érzéseire figyelt, nem engedett helyet a kételkedésnek: bizalom, alázat jellemezte Őt mindvégig.

Jézushoz hasonlóan mi is győzhetünk a megpróbáltatásainkban. Rendeznünk kell minden bűnünket, és hitben támaszkodnunk kell Isten ígéretére: *„Ha megvalljuk bűneinket, Ő hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.”* (I. János 1,9) El kell jutnunk oda, hogy Isten akaratát gyermeki örömmel és engedelmisséggel teljesítsük mindenkor. Bármilyen nagy legyen is a külső és belső szorongatás, Isten szeretetének, jellemének ismeretében mindig megnyugvást találhatunk. Ígéretei biztosak: amit ígért, be is tudja váltani, sőt bizonyosan be is váltja. Érzéseink mit sem számítanak, mert nagyobb az, aki az ígéretet tette:

„Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbával támogatlak.” (Ésaiás 41,10) *„És most, oh Jákób, így szól az Úr, a te Teremtőd, és a te alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged.”* (Ésaiás 43,1–2)

Krisztus áldozata alapján minden ígéret a miénk az Úrral való közösségben. Ez a közösség ad békességet, védelmet és győzelmet az embernek.

„Aki a Felséges rejtekében lakozik, a Mindenható árnyékában nyugszik az. Mondd ezt az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem, Őbenne bízom! Mert Ő szabadít meg téged a madarász töréből, a veszedelmes dögvésztől. Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt lésszen oltalmad; pajzs és páncél az Ő hűsége. Nem félhetsz az éjszakai ijesztéstől, a repülő nyíltól nappal; a dögvésztől, amely a homályban jár; a döghaláltól, amely délben pusztít. Elesnek mellőled ezren, és jobb kezed felől tízezren, és hozzád nem is közelít. Bizony szemekkel nézed és meglátod a gonoszok megbüntetését! Mert azt mondtad te: Az Úr az én oltalmam; a Felségest választottad a te hajlékoddá: nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a sátorodhoz, mert az Ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged minden utadban. Kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe. Oroszlánon és áspiskígyón jársz, megtaposod az oroszlánkölyköt és a sárkányt. Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt, felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet! Segítségül hívo engem, ezért meghallgatom őt; vele vagyok háborúságában: megmentem és megdicsőítem őt. Hosszú élettel elégítem meg őt, és megmutatom néki az én szabadításomat.” (91. zsoltár)

JEGYZETEK A 8. FEJEZETHEZ

- 1 Vankó Zsuzsa: *Jézus élete* (a Sola Scriptura Teológiai Főiskola jegyzete), 185.
- 2 Ellen G. White: *Jézus élete*, Advent Kiadó, Budapest, 2000, 660–662.
- 3 Vankó Zsuzsa: *Jézus élete*, 211.
- 4 Ellen G. White: *Jézus élete*, 663–664.

MIT JELENT EZ A FOGALOM: „ŐBENNE”?

Krisztus a mi Megváltónk, Őbenne van meg az az élet, amelyben részesíteni akar bennünket, s minden áldás rajta keresztül jut el hozzánk. „Őbenne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága.” (János 1,4)

Az Atya nemcsak a jogi rendezésért küldte el Jézust a Földre, hanem áldásait Őrajta keresztül és a Vele való közösségben adja. *„Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, ki bölcsességül lett nékünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul, hogy, amint meg van írva: aki dicsekedik, az Úrban dicsekedjék.”* (I. Korinthus 1,30–31) Krisztus arra hív, hogy maradjunk Őbenne mindenkor, ahogyan ezt a szőlőtő példázatában is tanította: *„Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad, akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők, aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”* (János 15,4–5) Mit jelent az a kifejezés, hogy „Őbenne”? Nem azt jelenti, hogy meríthetünk valamit Krisztus teljességéből, s azután Tőle eltávozva azt tehetünk az elnyert erővel, amit akarunk. Krisztushoz kell fordulnunk, Vele közösségben maradnunk, alárendelve saját véges emberi gondolatainkat az Övének. S ha ez megtörténik, isteni erő hatja át az életünket, ez nyilvánul meg bennünk.

Pál apostol elmondja, hogy Isten minden ígérete Krisztusban vált valóra, tehát a nekünk adott ígérek is – ha Ő mibennünk van, mi pedig Őbenne. *„Mert Isten valamennyi ígérete Őbenne lett igenné és Őbenne lett ámenné az Isten dicsőségére miáltalunk.”* (II. Korinthus 1,20) Mi az alapja annak, hogy Krisztus által minden

ígéret a miénk lehet? Izráel történelme – noha a nép túlnyomó része engedetlen volt Isten iránt – mégis dicsőségesen célba ért Krisztusban, tehát jogosan az Övé minden ígéret, ami Izráel engedelmessége által az övék is lehetett volna. Jézus áll a szent történelem középpontjában, minden tekintetben. „Krisztus az, aki a végidőre vonatkozó minden ígéretét teljesíti Izráelnek. »Mert Isten valamennyi ígérete Őbenne lett igenné és Őbenne lett ámenné az Isten dicsőségére miáltalunk.« (II. Korinthus 1,20) Isten ígéretei azok számára teljednek, akik megfelelnek a feltételeknek. De II. Korinthus 1,20 szerint Isten összes ígéretének feltételei – még a végidőre vonatkozóké is – Krisztus cselekedetein keresztül teljedtek. Jézus volt az a hűséges izraelita, aki teljesen eleget tett Isten Izráellel kötött szövetségének, s ezért learatta a szövetség minden áldását és ígéreteit. Az Újszövetség mindent Krisztus viszonylatában szemlél. Ő végül is minden, ami számít.

Ha a vég eljött Krisztusban, és ha Isten Izráelnek tett összes ígérete rendelkezésre áll Krisztusban, akkor [...] mindenki, aki kapcsolatban van Krisztussal, éppen annyira »Ábrahám magva«, mint az, aki vér szerinti rokonságban volt Vele (Galata 3,29). [...] Ha Izráelt Krisztushoz tartozónak számítjuk, akkor az igazi Jeruzsálem többé nem a Közel-Keleten lévő Jeruzsálem, hanem a mennyben van Krisztussal (Galata 4,26). Ha az igazi Jeruzsálem a mennyben van, akkor a föld minden pontja egyforma távolságra van Krisztustól. Szaúd-Arábia nincs közelebb az Ígéret földjéhez, mint Chicago. [...] Az Újszövetség ígéreteiben és a Lélek erejével az ember felülemelkedhet a jelenkoron, és megízlelheti az eljövendő kor erőit. Azok, akik ezt megteszik, soha nem lesznek már ugyanazok.”¹

Minden ígéret Jézusban lett hozzáférhetővé a hívők számára. Isten nem önkényesen ad vagy von meg áldásokat – ha a feltételeknek megfelelünk, Ő minden ígéretét beváltja. „Mert az Isten Fia Jézus Krisztus, akit köztetek mi hirdettünk, én és Silvánus és Timótheus, nem volt igen és nem, hanem igen lett Őbenne. Mert Istennek valamennyi ígérete Őbenne lett igenné és Őbenne lett ámenné az Isten dicsőségé-

re miáltalunk. Aki pedig minket veletek egybe Krisztusban megerősít és megken minket, az Isten az; aki el is pecsételt minket, és a Léleknek zálogát adta a mi szíveinkbe.” (II. Korinthus 1,19–22) Az ígéretek tehát Krisztuson keresztül valósulnak meg, Átala lesznek „igen”-né és „úgy van”-ná, éspedig azzal a céllal, hogy Isten megdicsőüljön a mi életünk által (amint korábban láttuk, ez a megtisztult élet megvalósulását jelenti). Nem szabad kétségeskednünk Isten kijelentett akarataival és ígéréteivel szemben, „igen”-nek és „nem”-nek vennünk Krisztust, mert Ő az „igen” és „ámen”. Tévedés azt gondolnunk, hogy egy kijelentés általában bizonyára igaz, de rám, személyesen nem. Ha megtesszük, amit Krisztus kér, akkor Ő az „igen”, nem pedig a „talán”.

Az Ige tanúságtétele szerint a Krisztussal való közösség teszi lehetővé azt, hogy megtisztult életet élhessünk. Isten újjáteremtette a belső világunkat, gondolkodásmódunkat Krisztus és az Ige által. Krisztus maga a testté lett Ige, ezért soha nem lehet elválasztani a kettőt egymástól, sem pedig úgy gondolkodnunk, hogy valami nem fontos az Igében. „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.” (II. Korinthus 5,17) Az Ige tanúsága szerint új teremtés vagyunk, ám előfordul, hogy ez mégsem válik nyilvánvalóvá az életünk minden területén, mert a Szentlélek csak akkor munkálkodik, ha az „én” átengedi a helyet Neki. Meg kell halni a bűnnek, vagyis meglátnunk a bűn valódi súlyát és természetét, s fel kell ismernünk: Isten Fiának kellett meghalnia, hogy életünk lehessen. Ha ez nem végzi el bennünk, hogy mindenáron szabadulni akarjunk a bűntől, akkor semmi más nem képes erre. Ha „halottak vagyunk” a bűn számára, és nem vonz már minket, nem akarjuk elkövetni, sőt „vérig ellen akarunk állni a bűnnek” (Zsidókhöz írt levél 12.4), akkor is segítségre van szükségünk, mert emberi természetünk csak rosszra képes.

Pál apostol elmondja, hogy Krisztusban Isten dicsőséges életben részesíti a hívőket. „De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett, minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal (kegyelemből tar-

tattatok meg!), és együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban: hogy megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban. Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azokban járjunk.” (Efézusi levél 2,4–10)

Isten újjáteremtett bennünket, sőt az utunkat is előkészítette, hogy jó cselekedeteket viuessünk véghez az Ő ereje által. Így fejlődünk jellemünkben, így haladhatunk előre, erőről erőre. Ha Krisztust megismerjük, ha „Őbenne megtanítatunk” oly módon, ahogyan az az Ige igazságainak megfelel, akkor levetkőzzük az óembert, amelyen lehetetlen segíteni, mivel alapvilág ellentétes a jóval. A Szentlélek kezd uralkodni bennünk, a mi kérésünk és kívánságuk által felhatalmazva (és annak arányában), így megvalósul egy új teremtés, mások leszünk – más gondolkodásmóddal, más viselkedéssel, Isten képmását visszatükrözve. Semmi rossz nem nyilvánul meg: „Íme újjá lett minden.” (II. Korinthus 5,17) Ami rossz, alárendelt marad Krisztusnak. Ha közösségünk Krisztussal tökéletes, az életünk is tökéletes.

Pál, miután a hitetlenekről szólt, így folytatja: „Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust, ha ugyan Őt megértettétek, és Őbenne megtanítottatok úgy, amint az igazság a Jézusban: hogy levetkeztétek ama régi élet szerint való óembert, mely meg van romolva a csalárdság kívánságai miatt; megújultatok pedig a ti elméteknek lelke szerint, és felöltöztétek amaz új embert, amely Isten szerint teremtett igazságban és valóságos szentségben.” (Efézusi levél 4,20–24) Ismét hangsúlyoznunk kell: az új embernek valóságos, azaz gyakorlati szentségben kell megnyilvánulnia, nem pedig képzelt szentségben, azaz tovább bűnözve. Más emberré leszünk, szabad döntésünk alapján. Ám nem kell félnünk, hogy bármi jóról le kellene mondanunk – csak azt kell elhagynunk az Istennel kialakított és fenntartott közösségünk érdekében, ami értéktelen.

„Hálát adok az én Istenemnek mindenkor tifelőletek az Isten ama kegyelméért, mely néktek a Krisztus Jézusban adatott, mivelhogy mindenben meggazdagodtatok Öbenne, minden beszédben és minden ismeretben, amint megerősítettet bennetek a Krisztus felől való bizonyágtétel. Úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtök, várva a mi Urunk Jézus Krisztusnak megjelenését, aki meg is erősít titeket mindvégig feddhetetlenségben, a mi Urunk Jézus Krisztusnak napján.” (I. Korinthus 1,4–8) Ha Krisztus jelen van az életünkben, ez hatalmas lelki gazdagságot és erőforrást jelent – ez a miénk, amint a gyakorlat által „megerősítetik bennünk a Krisztusról való tanítás”, vagyis az ismeretet gyakorlatra váltjuk. A Krisztussal kialakított és fenntartott közösség azt eredményezi, hogy mindvégig megerősít bennünket a feddhetetlenségben (az Isten előtti feddhetetlenségről van szó!), egészen addig, míg Krisztus másodszor is eljön. Ugyanerről beszél Péter apostol is: „Az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott.” (II. Péter 1,3)

Pál apostol az efézusiaknak ismét ír arról, hogy Krisztusban az Atya minden lelki áldást nekünk adott, és arról is, hogy mi ennek az alapja és feltétele: „Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban, aszerint, amint magának kiválasztott minket Öbenne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Őelőtte szeretet által, eleve elhatározoán, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratának jó kedve szerint, kegyelme dicsőségének magasztalására, amellyel megajándékozott minket ama Szerelmesben, akiben van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata az Ő kegyelme gazdagsága szerint.” (Efézusi levél 1,3–7) Isten minden kegyelmi ajándékot biztosított a hívők számára, már örök idők előtt a Krisztusban, mivel előre tudta, kik fogják Őt a szabad döntésük alapján követni. Azzal a céllal tette, hogy „legyünk mi szentek és feddhetetlenek Őelőtte szeretet által”, az Ő Fiával való közösség eredményeként. Ez a közösség pedig úgy jön létre, hogy elfogadjuk Krisztust személyes megváltónknak, az Ő vére által bo-

csánatot nyerünk a bűneinkre. A bűn elválaszt Istentől, tehát szakítanunk kell a rosszal, Krisztushoz kell fordulnunk bocsánatért, s így helyreállhat a közösségünk Vele.

„Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. Mert a Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől.” (Római levél 8,1–2)

Nagyon fontos, hogy pontosan megértsük Pál apostol szavait. Miért nincs kárhoztatásuk azoknak, akik *„Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint”*? A múltra nézve azért, mert a Jézussal kialakított és fenntartott közösség feltétele a szembefordulás a felismert bűnökkel, a bűnbánat. Ha Krisztushoz megyünk a bűneinkkel, Ő megszabadít ezektől. Megbocsát, és valóságosan megtöri bennünk a rossz hatalmát. *„Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.”* (János 8,36)

A jelenre és a jövőre nézve azért, mert ha *„Őbenne”* vagyunk, ha a Szentlélekre támaszkodunk a magunk ereje helyett, akkor nem vagyunk arra kötelezve, hogy bűnt kövessünk el. *„Lélek szerint”* járhatunk, nem *„test szerint”*. *„A Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békeesség, béketűrés, szívoesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény. Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járjunk.”* (Galata 5,22–25)

Pál apostol korábban idézett szavai szerint a Szentlélek jelenlétének különleges *„törvényszerűsége”* van, amennyiben az ember valóban rá tudja bízni önmagát. Korábban a *„test törvénye”* működött, most azonban már a *„Lélek törvénye”*. Mit jelent ez?

A *„test törvénye”* az, hogy – mivel az emberi természet önmagában nem képes a jóra – minden esetben, százból százszor, bűnt fogunk elkövetni. A Lélek törvénye azonban erősebb törvény. Általa százból százszor Isten akarata szerint tudunk dönteni és cselekedni, bűn nélkül. Ez a keresztény szabadság alapja. *„Hála pedig az Istennek, aki mindenkor diadalra vezet minket a Krisztusban!”* (II. Korinthus 2,14)

„Mit kíván Isten? Tökéletességet, és nem kevesebbet. De ha tökéletesek lennénk, nem volna szabad önmagunkban bízunk. Naponta megtanulhatjuk és megérthetjük, hogy nem bízhatunk önmagunkban. Erős hittel kell megragadnunk Isten ígéreteit. Szükségünk van arra, hogy kérjük a Szentlelket, annak teljes tudatában, hogy nem tudunk segíteni saját magunkon. S ha a Szentlélek munkálkodik bennünk, már nem fogjuk az énünket dicsőíteni [...], akkor a parancsolatot megtartó néppé leszünk. [...] Az, hogy lelkünk megmentését rábízuk Istenre [...], ezt jelenti: hit által élünk és járunk, nem bízunk énünkben és nem dicsőítjük, hanem hitünk szerzőjére és bevégzőjére, Közbenjárónkra, Jézusra tekintünk. A Szentlélek elvégzi munkáját a töredelmes szívben, de sohasem tud dolgozni az önhitt, önelégült lélekben. Az ilyen ember saját okoskodásával akarja megjavítani önmagát. Belép saját lelke és a Szentlélek közé. A Szentlélek viszont akkor munkálkodik, ha az »én« nem lép közbe.

Kitől függünk tehát? Hol a mi segítségünk? Isten Igéje elmondja nekünk: »Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.« (János 14,26) A Szentlélek kész együttműködni mindenkivel, aki befogadja Őt és tanul Tőle. Mindazok, akik ragaszkodnak az igazsághoz, és megszenteltetnek általa, annyira eggyé válnak Krisztussal, hogy képesek lesznek szavaikkal és tetteikkel Őt képviselni.”²

A mérce mindenkor Krisztus gyakorlati élete: *„Aki azt mondja, hogy Őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint Ő járt.”* (I. János 2,6) Ezen mérhetjük le, hogy hol állunk – s e mérésben igencsak lelkiismeretesnek kell lennünk.

János apostol így ír az első levelében: *„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mióé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Őhöz; mert meg fogjuk Őt látni, amint van. És akiben megvan ez a reménység Őiránta, az mind megtisztítja magát, amiképpen Ő is tiszta. Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenéget is cselekszi, a bűn pedig a törvénytelenység.*

És tudjátok, hogy Ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és Őbenne nincsen bűn. Aki Őbenne marad, egy sem esik bűnbe; aki bűnbe esik, egy sem látta Őt, sem meg nem ismerte Őt. *Fiacskáim! Senki el ne hitessen benneteket: aki az igazságot cselekszi, igaz az, amiként Ő is igaz: aki a bűnt cselekszi, az ördögből van; mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.*” (I. János 3,2–8)

Nem arról van szó itt, hogy ha valaki a vigyázatlansága vagy gyengesége miatt belecsúszik a bűnbe, az reménytelen eset lenne. Szó sincs róla. I. János 2,1-ben ezt olvassuk: *„Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.”* Az „egy sem esik bűnbe” kifejezés az eredeti görög szövegben folyamatos jelen időben van, így tehát arról van szó, hogy senki nem marad meg szokásszerűen, folyamatosan a bűn elkövetésében, aki megismerte Jézust. Természetesen az a cél, hogy az alkalmasszerűen elkövetett vétkeink is eltűnjenek az életünkből. János apostol utal arra, hogy mit kell tennünk: tisztítsuk meg magunkat. De ez nyilvánvalóan nem azt jelenti, hogy hatalmunk lenne önmagunk megtisztítására, hanem gyakoroljunk bűnbánatot, s engedjük, hogy a Szentlélek megtisztson bennünket.

Az apostol nyomatékosan rámutat, hogy gyakorlati életünk minősége árulkodik a Krisztushoz fűződő kapcsolatunk minőségéről, az önvizsgálat tehát egy igaz életre vágyó keresztyény esetében elkerülhetetlenül szükséges. *„Fiacskáim! Senki el ne hitessen benneteket: aki az igazságot cselekszi, igaz az, amiként Ő is igaz.”* (I. János 3,7) Előbb igaznak kell lennünk, hogy utána igazságot cselekedhesünk. Az igazságot pedig Krisztus helyettes áldozata alapján kaphatjuk meg, Isten ingyen ajándékaként. Amink volt – a bűneinket – Krisztusnak adtuk, s amink nem volt – az igaz életet – megkaptuk Tőle. Egy csere valósul meg: korábbi bűnös életünket Krisztus elveszi, s nekünk tulajdonítja azt az igaz életet, amelyet Ő élt itt a Földön. Ezt az igaz életet másképpen nem lehet elnyerni, csak Őáltala és „Őbenne”.

„Amikor a lélek aláveti magát Krisztusnak, új erő veszi birtokába az új szívet. Olyan változás megy végbe, amelyet az ember maga sohasem képes megvalósítani. Természetfeletti munka ez, természetfeletti elemet visz az emberi természetbe. A Krisztusnak alárendelt lélek az Ő vára lesz, amelyet megtart e lázadó világban. Szándéka az, hogy az Ővén kívül semmilyen hatalmat ne ismerjenek el. A mennyei közbenjárók által így birtokba vett lélek már bevehetetlen Sátán számára, bármennyire ostromolja is. Ám, hacsak alá nem vetjük magunkat Krisztus irányításának, a gonosz fog uralkodni felettünk. Elkerülhetetlenül a világ feletti uralomért harcoló két nagyhatalom egyike vagy másika irányít bennünket. Nem szükségszerű, hogy szabad akaratból a sötétség országának szolgálatába álljunk, uralma alá kerüljünk. Csak éppen el kell mulasztanunk a szövetségkötést a világosság országával. Ha nem működünk együtt a mennyei közvetítőkkal, akkor Sátán veszi birtokba a szívet, s lakóhelyévé teszi. A gonosz elleni egyetlen védekezés az, ha hit által Krisztus lakozik a szívünkben, igazságban. Ha nincs élő kapcsolatunk Istennel, sohasem állhatunk ellent a szentségtelen hatásoknak – önszeretetnek, saját vágyaink kielégítésének, a bűnre való kísértésnek. Lemondhatunk számos rossz szokásról, egy időre elhagyhatjuk Sátán társaságát, de ha nincs élő kapcsolatunk Istennel, ha percről percre nem vetjük alá magunkat irányításának, vereséget szenvedünk. A Krisztussal fenntartott személyes ismeretség és folytonos közösség híján az ellenség kénye-kedvének vagyunk kiszolgáltatva, s végül az ő parancsait kell végrehajtanunk.”³

De „*ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?*” (Római levél 8,31). „*Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban, aszerint, amint magának kiválasztott minket Őbenne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Őelőtte szeretet által; előre elhatározva, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratának jó kedve szerint.*” (Efézusi levél 1,3–5)

Hogyan alakíthatunk ki és tarthatunk fenn közösséget Krisztus-

---

sal, hogyan találtathatunk „Őbenne”? Mielőtt erre rátérnénk, tudnunk kell, hogy Isten mindig a meglévő világosságunk alapján ítél meg bennünket. A tudatlanság idejét elnézi Isten (Apostolok cselekedetei 17,30), de nem nézi el a szándékos tudatlanságot: amikor valamiről okkal nem kívánunk teljes bizonyosságot szerezni. Ha a felismert világosságot követjük, közösségben maradhatunk Vele, akkor is, ha a tökéletes világossághoz képest vannak még hiányosságaink. Ha engedelmesek vagyunk Isten akarata iránt, folyton előrébb fog vezetni minket, világosságról világosságra. *„Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig.”* (Példabeszédek 4,18)

A megtérésről, a gondolkodásmód megváltozásáról, a bűnnel való szembefordulásról, amelyek az igaz keresztény élet alapelemei, korábban már részletesen szóltunk. A „meghalni a bűnnek” kérdését azonban még részleteznünk kell.

A kereszténységben végső soron minden Krisztus váltságművén, keresztjén alapul. Ennek megértése, személyes elfogadása teszi lehetővé, hogy Isten munkálkodhasson bennünk. Így hitre jutunk, bizalmunk van Istenben. Ha valóban bízunk Benne, igyekszünk engedelmeskedni is Igéjének, hitünk tetteinkben fejeződik ki. *„Mert amiképpen holt a test lélek nélkül, akképpen holt a hit is cselekedetek nélkül.”* (Jakab 2,26) Ha valóban megutáltuk a rosszat, a bűnt, akkor ez látható módon nyilvánul meg az életünkben. Ha megismerjük Istent, nagyra értékeljük azt a lehetőséget, hogy az Úr szövetségre kíván lépni velünk, hogy az igaz életben részesíthessen. A szövetség megkötése az Újszövetségben a keresztség.

Jézusnak nem lett volna szükséges megkeresztelkednie, mégis megtette, hogy nekünk példát adjon. *„Akkor eljött Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjék általa. János azonban visszatartotta Őt, mondván: »Nékem kell általad megkeresztelkednem, és Te jössz énhozzám?» Jézus pedig felelvén, mondta néki: »Engedj most, mert így illik nékiünk minden igazságot betölteniünk.« Ekkor engedett Néki. És Jézus megkeresztelkedvén, azonnal kijött a vízből; és íme az egek megnyilatkoztak Néki, és Ő látta az Istennek Lelkét alájönni mintegy ga-*

lambot, és Őreá szállani. És íme egy égi hang ezt mondta: »Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm.«” (Máté 3,13–17)

Isten rendelte el a keresztséget, amely jelképesen bemutatja, hogy az Úrral szövetséget kötő ember meghal a bűnnek és feltámad az új életre. *„Mit mondunk tehát? Megmaradjunk-e a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Távol legyen: akik meghaltunk a bűnnek, mi módon élénk még abban? Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az Ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettettünk azért Ővele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert mivel az Ő halálának hasonlatossága szerint Vele egygé lettünk, bizonyos, hogy feltámadásáé szerint is azok leszünk. Tudván azt, hogy a mi ó emberünk Ővele megfeszítettett, hogy megerőtlenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek: mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól. Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is Ővele.”* (Római levél 6,1–8, pontosított fordítás szerint)

Krisztus azért jött erre a világra, hogy Sátán műveit teljesen lerontsa, ezért teljesen meg akarja szabadítani az embert a bűntől. Ha Krisztus kegyelmében szeretnénk részesülni, ennek alapfeltétele, hogy elforduljunk attól, amit Isten gyűlöl. Ha valamit megtagadtunk és megutáltunk, hogyan maradhatnánk benne szándékosan? Ez azt jelentené, hogy nem tagadtuk meg, nem utáltuk meg, akkor viszont kivonjuk magunkat a kegyelem alól.

Krisztus magára vette a mi bűneinket – a bűn büntetése pedig a halál. Ha valóban megismerjük és elfogadjuk Krisztus áldozatát, személyes Megváltónknak tekintjük Jézust, ez arra ösztönöz, hogy szakítsunk a bűnnel, amely miatt Krisztus ezt a halált szenvedte. A bűn varázsa, az ideig-óráig tartó gyönyörűség (Zsidókhhoz írt levél 11,25) vonzása elveszíti erejét, nem késztet cselekvésre, vagyis halottak leszünk a bűn számára.

Mit jelent Pálnak az a kijelentése, hogy Krisztus halálába keresztelkedtünk meg? Azt, hogy halálra méltónak ítélem magamat a bűneim miatt, halálos rossznak látom a bűnt, és elfogadom, hogy

az Ő halála az enyém helyett történt, tehát lehetetlen abban élnem tovább, ami Krisztus halálát okozta.

A bibliai keresztség egyértelműen tudatos döntésen alapuló bemelegítés, felnőttkeresztség. A víz alá merülés a meghalás jelképe, a kijövetel pedig az új életre való feltámadásé. Más merít be engem, és más emel ki, nem a magam erejéből történik egyik sem. Az Úr Lelkének munkája végzi el életünkben, hogy szembeforduljunk a bűnnel, s ugyancsak a Szentlélek ereje által lehetséges az új életben járás is.

Pál apostol elmondja, hogy Isten a keresztség által belefoglalt minket Fia halálába és feltámadásába is. Ha Krisztus meghalt a kereszten – márpedig meghalt –, Vele együtt mi is meghaltunk a bűnnek. Ha Krisztus feltámadt – márpedig feltámadt – mi is feltámadtunk Vele egy új életre. Hitben támaszkodhatunk ezekre az ígéretekre, s a Szentlélek teszi ezt bennünk élő és ható valósággá. Új életben fogunk járni, a viszonyulásunk, a gondolkodásunk hal meg a bűn számára, s Isten erejére támaszkodunk gyakorlati életünkben, nem önmagunkra. Krisztustól független volt az a hatalom, amely feltámasztotta Őt és kihozta a sírból, és tőlünk független az a hatalom, amely segítséget jelent az új életben járáshoz. Krisztus halottként teljességgel tehetetlen volt a halállal szemben, nem tudott volna a saját erejéből feltámadni, ahogyan mi sem tudunk feltámadni a magunk erejéből. De az Atyának van hatalma feltámasztani bárkit, s ahogyan Krisztust feltámasztotta a saját dicsősége által, úgy járunk mi is az új életben. Nem erőltethetjük ki magunkból, hogy meghaljunk a bűnnek, mert ez Krisztusban megtörtént a kereszten, és a keresztségkor ebben részesülünk. Ez tehát „Őbenne” készen van számunkra.

Isten soha nem végez fél munkát: miután valaki meghal a bűnnek, a feltámadásnak kell következnie – az új életre. Ha meghaltunk, hisszük, hogy élünk is Ővele – írta Pál. A hit (azaz önmagunk Istenre bízása) úján lesz valósággá bennünk Krisztus élete, s a bűnös természetből fakadó kívánságainkat nem menthetjük át ebbe az új életbe.

Az apostol azt írta, hogy bár új életünk van, csak megerőtlenül „a bűn teste”, vagyis az emberi természet. Az itt szereplő görög kifejezés azt jelenti, hogy „tétlenül hagy, pihentet”, szabad fordításban így is mondhatnánk: „munkanélkülivé lesz”. Tehát nem semmisül meg a „test”, csak hatástalanná válik. Krisztus második eljövételkor, az igazak feltámadásakor kapunk majd olyan testet, amelyben nem lesz jelen a megromlott természetünk. Addig „munkanélküli” a bűn teste, amíg a bűn ellen döntünk, de amint engedünk a csábításnak, tevékenyvé tesszük az emberi természetünket, s így döntésünk által „felfüggesztjük” a Krisztusban élt új életünket.

Pál apostol Galata 2,20-ban ezt írja: *„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.”*

Mit tanított Krisztus arról, hogy milyen kapcsolatban van Ő a tanítványaival? *„Maradjatok énbennem és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad, akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”* (János 15,4–5) Krisztus nem a szőlőtő **lesz** számunkra, hanem **most az**. Mi nem leszünk a szőlővesszők, hanem most vagyunk azok. A gyümölcstermés Krisztusban rendelkezésünkre áll, és ha Őbenne vagyunk, meg is valósul az életünkben, minden külön erőlködés nélkül, mert a gyümölcstermést alapvetően a tő és a vesszők kapcsolata biztosítja. *„Akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztétek fel”* – mondja Pál apostol (Galata 3,27).

Krisztus a Szentlélek által lakozik a szívünkben, s a Biblia kijelenti: keresztségünkkel kinyilvánítjuk, hogy igényeljük a Lélek jelenlétét, és Isten meg is adja ezt. *„Péter pedig mondta nekik: Térjetelek meg és keresztelkedjetelek meg mindnyájan a Jézus Krisztus nevében a bűnöknek bocsánatára, és veszitek a Szent Lélek ajándékát.”* (Apostolok cselekedetei 2,38) A keresztségünkör mint ajándékot kaptuk meg

Isten Szentlelkét. *„Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek?”* (I. Korinthus 3,16)

A Szentlélek bennünk lakozik tehát az ígélet szerint, s mindaddig velünk is marad, míg végérvényesen ellene nem szegülünk, és emiatt el nem hallgat a lelkiismeret hangja. Ha nem szomorítjuk meg Őt, hatalmasan képes munkálkodni bennünk. A Lélek pedig akkor munkálkodik, ha az „én” nem áll az útjába, mert Isten mindig tiszteletben tartja szabad döntésünket, akkor is, ha a rosszat választjuk.

De még ha a jót akarjuk is, ezt az „én” által, csak önmagunkra támaszkodva nem valósíthatjuk meg. Le kell mondanunk arról, hogy saját tetteink alapján szerezzük meg az üdvösséget. Fel kell adnunk a reményt, hogy „testünkből”, vagyis örökölt természetünkből bármi jót kifacsarhatunk, ha eléggé igyekszünk. Ez a próbálkozás nem eredményezhet mást, csakis kudarcok végtelen sorozatát. A megromlott természet javíthatatlan, ezért nem magunkban kell bizakodnunk, hanem Krisztusban kell hinnünk. A kettő között ég és föld a különbség. Az üdvösség és a szentség ajándék, s nem jutalom vagy érdem. Az ajándékot elnyerjük, nem pedig elérjük vagy megszolgáljuk. Amíg azt a titkos reményt ápolom önmagamban, hogy szentté lehetek, ha jobban igyekszem, ha több erőfeszítést teszek – és ebből a célból többet imádkozom, többet olvasom a Bibliát –, akkor azt fogom találni, hogy egyre keservesebb lesz a keresztény élet, s egyre távolabbi az elérendő cél.

„Ha lelki növekedésünket jó cselekedeteinktől várjuk, az nem hozza meg a várt békeességet, sőt kifejezetten ártalmunkra lesz. El nem ért céljaink és betöltetlen feladataink nyomasztják és vádolják lelkiismeretünket, s azt eredményezik, hogy terhük alatt roskadozva vonszoljuk magunkat. Erre utalt Pál, amikor azt mondta: *»...éppen az életre adott parancsolat (amit próbáltam megtartani) lett halálommá* (mert nem tudtam megtartani).« (Római levél 7,10) Annak, aki azt mondja: »hiszek az imában«, »hiszek a bizonyágtételben« vagy bármi egyébben, minden esetben pontosan azok a dolgok válnak átokká, amelyekbe bizodalalmát vetette; hiszen előbb

vagy utóbb törvényszerűen elbukik bennük. Saját túlzó elvárásai, melyeknek nem tud megfelelni, folytonosan vádolják és megkötözöttségben tartják. Mindenki, aki a törvény alatt él, átok alatt él, mert az erkölcsi törvény szerint átkozott mindenki, aki nem annak megfelelően cselekszik, amiben hisz (Galata 3,10). Az egyetlen személy, akiben hihetünk anélkül, hogy átokká válna számunkra, Jézus, hiszen Ő azért jött, hogy megváltson bennünket a magunk elé állított elérhetetlen mérce átkától, amikor *»átkokká lett értünk«* a Golgotán (Galata 3,13).

Egyedül az Úr Jézus az Út – s ha bármely más úton próbálunk járni, az végül bukáshoz és kétségbeeséshez vezet. Természetesen nem arról van szó, hogy ezeknek a dolgoknak a cselekvése fölösleges, sőt nagyon is fontos helyet foglalnak el keresztyén életünkben. Azt azonban határozottan állíthatjuk, hogy a cselekedetek nem azonosak az Úttal, még ha oly sokszor próbáljuk is azzá tenni őket. Maga Jézus Krisztus az egyetlen Út, amely alkalmas arra, hogy botladozó lábainkkal járjunk rajta.

Biztosan van, aki most azt gondolja, hogy mindez nem maga az Út, csupán elsegít Krisztushoz, az igazi Úthoz. *Krisztushoz azonban nem vezet út, mert Ő maga az Út.* Az Úthoz nincs szükség útra. Sokszor épp ez a vargabetű térít el minket az igazi Úttól. A brit vasút építésének kezdetén egyes városok nem egyeztek bele a vasút ottani áthaladásába, mert attól tartottak, hogy a szikrák tüzet okozhatnak. Így a megállókat a városon kívülre építették, ami később igen sok kényelmetlenséget jelentett, míg végül kénytelenek voltak mellékvágányokat építeni a fővonalhoz.

Nem így van azonban ezzel az Úttal, amely Krisztus. Ez az Út keresztyülvezet a bűn városának nyomornegyedein, ahová néha még Isten gyermeke is betéved. Mindig ott találhatjuk meg, ahol éppen vagyunk, még ha életünk imádság nélküli, hideg és kudarcokkal van is tele. Csak arra van szükség, hogy elismerjük valódi állapotunkat s megbánjuk bűnünket, és Isten kegyelme azonnal ránk talál, bárhol legyünk is. Azonnal megtisztít és megigazít, s ezzel újra ráléptünk az Útra. Szívünk megtelik Isten szeretetével, di-

cséretével, legfőbb vágyunk az lesz, hogy imádkozzunk és Bibliát olvassunk, s másoknak is beszélhessünk a megtalált kegyelemről. Ebből is látható, hogy sem az ima, sem a Biblia-tanulmányozás, sem pedig hitünk gyakorlásának egyéb formái nem jelentik a Krisztushoz vezető utat, de Krisztus – bárhol és bármilyen állapotban is találtuk meg Őt – azonnal az ezekhez vezető Úttá válik.

Így ír erről Wesley Nelson a *Krisztus foglya* című könyvében: »Nem a bárányok mennek a csendes vizekhez, hogy megtalálják a Pásztort, hanem a Pásztor terelgeti őket a vízhez. Krisztust ott érhetjük el, ahol éppen vagyunk, bármilyen állapotban is találjon minket. Ő lesz az út, amely elvezet Isten imádatának azokhoz a különböző formáihoz, melyek leginkább megfelelnek személyes lelki szükségletünknek.«

Ha nem ismerjük fel ezt az Utat, amikor valamely bűnünk miatt szívünk meghidegül, és elveszítjük Istennel való közösségünket, akkor tehetetlenség és kétségbeesés kerít hatalmába. Az áldás útja elérhetetlennek tűnik számunkra, úgy érezzük, lehetetlen újra rátalálnunk. Bizonyos értelemben ez igaz is. Miközben szinte korlátlan lehetőségünk van arra, hogy vétkezzünk, tehetetlenek vagyunk a sötétséggel szemben, amely bűnünk következtében tör ránk. Bármennyire is igyekszünk, nem szabadíthatjuk meg magunkat. De épp ekkor, ebben a kétségbeejtő helyzetben nyílik meg előttünk az Út... Amint elismerjük, hogy képtelenek vagyunk megszabadítani önmagunkat, azonnal és teljesen megszabadulunk. Ha azt hisszük, hogy akkor találunk vissza az Útra, ha jobbá válunk vagy megfelelőünk bizonyos elvárásoknak, azonnal elfog a tehetetlenség érzése, s igyekezetünkre biztos kudarc vár, hiszen saját erőnkől lehetetlen visszatalálnunk. Ha azonban Jézus megváltó áldozatában felismerjük az Utat, nem kell elkeserednünk vagy úgy éreznünk, hogy távol kerültünk Istentől. Nevén kell neveznünk a bűnt, és hittel Jézushoz kell fordulnunk.

Lehetséges, hogy oly sok éven át összekevertük a sorrendet, a kocsit fogtuk be a ló elé, és a következményt tekintettük kiváltó oknak? Ahelyett, hogy a kegyelemnek adtunk volna teret, hiába-

való cselekedetekkel próbálkoztunk? Ez volt hát az oka annak, hogy olyan sok nehézség közepette jártuk az utat, amióta csak átléptük az Ajtó küszöbét! Cselekedeteink által akartunk élni, nem pedig Jézus által. Nem vettük észre, hogy Ő az Út.

Félreértés ne essék, rendszeres és elmélyült lelki kapcsolatot kell ápolnunk az Úrral, ami az imában és az Ő Igéjéből való táplálkozásban nyilvánul meg. Ha ez nem válik gyakorlattá az életünkben, lelkileg elhidegülünk és elveszítjük a kapcsolatot Istennel. Valószínűleg ez a legpontosabb mutatója annak, hogy lelkileg milyen állapotban vagyunk. Az általános vélekedéssel szemben ilyenkor nem az a megoldás, hogy többet imádkozzunk és rendszeresebben olvassuk a Bibliát, hanem az, hogy járuljunk közvetlenül az Úr Jézushoz, bánjuk meg szívünk hidegségét, és mindazt, ami ezt okozta, s hagyjuk, hogy újra megtisztítson bennünket. Ekkor az imádság és Isten Igéjének tanulmányozása ismét átítatódik az Ő jelenlétének dicsőségével, életünk újra megtelik örömmel, másoknak tett bizonyoságtételünk pedig ismét természetes és magától értetődő lesz. Ez ilyen egyszerű. Ez a tapasztalat vezethet rá arra, hogy Jézus az Út, melyen át eljuthatunk hívő életünk napi gyakorlásához, nem pedig hitünk cselekedetei jelentik a Hozzá vezető utat. Természetesen kapcsolatunkat csak úgy rendezhetjük Vele, ha imádkozunk, Isten pedig Igéje által gyógyít minket. Hadd hangsúlyozzuk újra: az ima, a Biblia-tanulmányozás, a bizonyoságtétel és a szent élet nem azonos a Jézushoz vezető úttal. Épp ellenkezőleg, Jézus – a bűnösök reménysége – az Út, amely mindezekhez elvezet; Ő, akit bárhol és bármilyen állapotunkban elérhetünk.”⁴

„Hit által lettél Krisztusé, és hit által kell növekedned is Őbenne. Hit által kell adnod és elfogadnod. Mindent oda kell adnod: szívet, akaratot, szolgálatot. Szánd oda magadat Jézusnak, határozd el, hogy minden kívánalmának engedelmeskedni fogsz. Hasonlóképpen kell mindent vened: Krisztust, aki minden áldás teljessége. A szívedbe kell fogadnod Őt, hogy benned lakozzék, erőd, igazságod és örökkévaló segítőd legyen – erőt adjon neked az engedelmességhez. Szenteld oda magad Istennek reggelenként! Min-

dig ez legyen a legelső dolgod. Így szólj Istenhez imádságodban: »Vonj magadhoz engem, Uram, úgy, mint aki egészen a tiéd! Összes tervemet lábadhoz teszem. Használj fel engem a mai napon szolgálatodra. Lakozzál bennem, kérek, hogy minden munkámat Tebenned végezzem!« Tegyük ezt naponta!

Minden reggel szenteld oda magad Istennek arra a napra. Rendeld alá összes tervedet akarátának, készen arra, hogy megvalósítsd vagy feladd őket, amint gondviselése irányít majd. Így nap mint nap Isten kezébe helyezheted az életedet, Ő pedig mind jobban és jobban átformál téged Krisztus hasonlatosságára. A Krisztusban elrejtett élet: nyugodt élet. Nem szélsőséges érzelmek jellemzik, hanem bensőséges, békés bizalom. Reménységed nem magadban, hanem Krisztusban van. Gyengeséged az Ő erejével, tudatlanságod bölcsességével, esendőséged az Ő örök értelmével egyesül. Nem magadra kell tehát nézned, ne az éned foglalja le gondolataidat, hanem tekints Krisztusra. Gondolataid az Ő szereteténél, jellemének szépségénél és tökéletességénél időzzenek. Krisztus önmegtágadó élete, megaláztatása, szentsége, egyszerűsége és páratlan szeretete – ezekről elmélkedjünk. Csak úgy alakulhatunk át képmására, ha Őt szeretjük, követjük példáját, és ha teljes egészében Tőle függünk.”⁵

„Hogyan rendeljem alá magamat Istennek? – kérdezik sokan. Kívánnád átadni magad, de erkölcsi erőd gyenge, kételyek fogságában vergődsz, bűnös életed szokásai pedig a hatalmukban tartanak. Ígéreteid és elhatározásaid állhatatlanok, mint a tengerparti homok. Nem tudod ellenőrizni a gondolataidat, indulataidat és érzelmeidet. Megszegett ígéreteid és könnyelműen vett fogadalmaid tudata meggyengíti a saját őszinteségedbe vetett bizalmadat. Mindez oda vezet, hogy úgy érzed: Isten nem fogadhat el. Mégsem kell kétségbe esned! Az akarat tényleges erejét kell megértened. A döntés, a választás hatalma kormányozza az emberi lényt. Minden a helyes döntésen múlik. Isten megadta a választás hatalmát az embernek, tőlünk függ, hogy miként élünk vele. Nem tudod megváltoztatni a szívedet, nem tudod magadtól Istennek

adni szíved szeretetét, de tudod azt választani, hogy Őt akarod szolgálni! Át tudod adni neki az akaratodat, és akkor a továbbiakban már Ő »munkálja benned mind az akarást, mind a véghezvitelt az Ő kegyelméből« (Filippi 2,13). Így mindenestől fogva Krisztus Lelkének uralma alá kerül a természeted, Őrá összpontosul szereteted, Vele lesznek összhangban a gondolataid.

Jó dolog vágyakozni a jóságra és a szentségre. Megvan ennek a maga szerepe és jelentősége, de ha itt megállunk, akkor semmit sem érünk el. Sokan elvesznek, holott az a reményük és a kívánságuk, hogy kereszténnyé legyenek. Nem jutnak el addig, hogy átadják az akaratukat. Nem választják a kereszténnyé válás útját. Teljes változás mehet végbe az életedben az akarat helyes gyakorlása által. Ha átadod akaratodat Krisztusnak, akkor olyan hatalommal lépsz szövetségre, amely minden más erő és hatalmasság felett való. Felülről fogsz erőt nyerni az állhatatossághoz, és így – az Istennek való szüntelen önátadás révén – képes leszel új életet élni, »hit által fogsz élni« (Habakuk 2,4; Római levél 1,17).⁶

Ha hitben megvalósul a közösségünk Krisztussal, akkor bárhol legyünk, bármit tegyünk, Jézussal maradhatunk, ha mi is akarjuk. „Nem számítanak az életkörülményeim, éppolyan biztosan maradhatok Jézusban ezek között is, mint az imaórán. Nem nekem kell változtatnom a körülményeimen. Urunk zavartalanul megmaradt az Atyában, otthon volt Istennél, bárhova vitte is Őt. Soha nem Ő maga választotta meg az életkörülményeit, hanem mindenben alázatos volt Atyja rendelkezései iránt. Gondolj Urunk életének csodálatos nyugalma! Mi izgatottan kapaszkodunk Istenbe; nincs meg bennünk a Krisztussal Istenben elrejtett élet derús nyugalma. Gondolj azokra a dolgokra, amelyek kilendítenek a Krisztusban maradásból: »Igen, Uram, Benned maradok, de várj csak még egy percet, ezt még meg kell tennem.« »Igen, amikor ezt befejeztem, Benned maradok.« »Csak teljen el ez a hét, és minden rendben lesz, akkor Benned maradok.« Rajta! Maradj Őbenne most! Eleinte még folyton igyekezned kell erre, amíg annyira életed törvényévé válik majd, hogy [tudatos erőfeszítés nélkül is] benne ma-

radsz. Határozd el, hogy Jézusban maradsz, bárhova helyezzen is téged.”⁷

Jézus Krisztusban a miénk Isten minden ígérete, ami az összes földi dolognál sokkal többet ér. Ha Ő megnyilvánulhat az életünkben, győzelmesek vagyunk. Krisztusban Sátán legyőzött ellenség, és semmi hatalma sincs rajtunk. Így nem a világban vagyunk, hanem Istenben – Ő szeret minket, és mi is szeretjük Őt. Krisztus győzelme a mi győzelmünk. „Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az Ő parancsolatait, az Ő parancsolatai pedig nem nehezek. Mert mindaz, aki az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (I. János 5,3–4)

JEGYZETEK A 9. FEJEZETHEZ

- 1 Jon Paulien: *A végidőről szóló bibliai tanítás*, Advent Kiadó, Budapest, 1998, 79–80., 82.
- 2 *Manuscript Releases*, 12. kötet, 52–53., idézi: „A Szentlélek eljő reátok” c. gyűjtemény, Advent Kiadó, Budapest, 1998, 93.
- 3 Ellen G. White: *Jézus élete*, Advent Kiadó, Budapest, 2000, 266–267.
- 4 Roy Hession: *Jézus erőterében*, Harmat Kiadó, Budapest, 1999, 98–100.
- 5 Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, BIK, Budapest, 1999, 61.
- 6 Uo., 43.
- 7 Oswald Chambers: *Krisztus mindenk felett*, Primo Kiadó, Budapest, 1992, 168.

AZ EMBER TEREMTÉSBELI FELÉPÍTETTSÉGE

„Mózes I. könyve 2. fejezetének 7. versére hivatkozunk, az ember létrejöttéről szóló, alapvető igére: »*Formálta az Úr Isten az embert a föld porából, és lehelte orrába az élet leheletét. Így lett az ember élő lélekké.*« Ebből az egyetlen igéből is kitűnik, hogy a test-lélek dichotómia (kettősség) eszméje nem található a Szentírásban. Nem azt olvassuk itt, hogy *test + lélek = emberi lény*, amiben a görög filozófiából származó dichotomikus, dualisztikus szemlélet szerint a lélek volna a lényeg, a magasabb rendű, halhatatlan alkotóelem. A bibliai igében az áll, hogy *test + élet lehelete = lélek vagy »élő lélek«*, vagyis maga az emberi személyiség. A lélek tehát nem egyik része, alkotóeleme az embernek a test mellett, hanem az élő test működése. Test nélkül, testtől függetlenül vagy attól különválasztva nincs élő lélek, éppúgy, mint ahogyan az élet lehelete nélkül sincs.

A *test* tehát nem valamely alacsonyabb rendű része az embernek a bibliai antropológia szerint, hanem *az élő lélek hordozója*. Benne zajlanak mindazok a számunkra végtelenül bonyolult és csodálatos biokémiai folyamatok, amelyek eredményeként megnyilatkozik az emberi lélek vagy személyiség. Az emberi test a »föld porából«, vagyis a földnek ugyanazon anyagaiból, elemeiből épül fel, mint amelyekből a föld élettelen dolgai és egyéb élőlényei is. De az Úr Isten formálta, és a maga végéremehetetlen bölcsességével olyannak teremtette, hogy alkalmas legyen arra, hogy »élő lélek« jöjjön létre működése által. Íme a test méltósága a Szentírás kijelentése szerint: »*A test (görögül: szoma)... az Úrnak rendeltetett... Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek (szoma) a bennetek lakozó Szentlélek temploma...?*« (I. Korinthus 6,13, 19) A test tehát nemcsak az emberi lélek hordozására alkalmas, hanem az isteni Lélek, a Szentlélek is lakozhat és munkálkodhat benne, illetve megnyilat-

kozhat általa. A testnek az a legmagasabb rendű feladata, rendeltetése, hogy *az Úr »lakozzék« benne az Ő Lelke által* mint az ember társa, szövetségese. A test méltósága jut kifejezésre abban a tényben is, hogy Krisztus testben támadott fel, és az ember is testben fog feltámadni az utolsó ítélet idején, Jézus visszajövetelekor (Lukács 24,36–43; Efézus 2,5–6). Mégpedig ki-ki a saját testében, ami azt mutatja, hogy a személyiség azonosságához a saját test is hozzátartozik valamiképpen. (Lásd: I. Korinthus 15,35–38.)

A »test« szónak van egy átvitt értelmű, negatív jelentése is a Szentírásban, melyet minden Biblia-olvasó hamar felfedezhet. Az Újszövetség eredeti görög szövegében két szó jelöli a »testet«: a *szoma* és a *sarx*. Ezek közül az első inkább mint konstrukciót jelöli a testet, a második pedig annak anyagát, tartalmát, a húst, ezért »hústest«-ként is szokták visszaadni a jelentését. E két »test« szó közül az utóbbi – a *sarx* – használatos átvitt értelemben a bűn következményeként megromlott emberi természet jelölésére. [...]

[Az »élet leheleté«-t] a Biblia másutt »lélek«-nek is mondja, de ezt a lelket nem ugyanazzal a lélek szóval jelöli, mint az élő lelket. A Bibliában ugyanis – mind az ószövetségi héber, mind pedig az újszövetségi görög nyelvben – két »lélek« szó van, amelyeket a mi magyar nyelvünkön csak egy »lélek« szóval adhatunk vissza. A két héber szó: *nefes* és *ruach*. A két görög szó pedig: *pszüché* és *pneuma*. A héber *ruach* és a görög *pneuma* szó egyaránt világos utalást tartalmaz az »élet lehelete« fogalomra. A *ruach* szó szelet is jelent, a *pneuma* szó – amely a *pneuo* = fújni, lehelni igéből származik – szintén. (Az orvosi nyelvben használatos *pneumonia* = tüdőgyulladás szóban is felismerhetjük ezt az eredetet.)

Ezenkívül mind a *ruach*, mind a *pneuma* jelöli a Szentlelket is, átvitt értelemben pedig az életet mint titokzatos és csodálatos személytelen valóságot, amely mindenkor a teremtő Isten ajándéka, és Lelkének jelenléte szükséges hozzá. A *ruach* és *pneuma* szavakban tehát logikusan kapcsolódik össze az eddigiekben felsorolt három jelentés: szél vagy lehelet, Szentlélek és élet. A lehelet az élet külső megnyilatkozása illetve feltétele, csakúgy, mint a vér. Ezért mind a

lehelet, mind a vér az élet szimbóluma a Szentírásban. Az élet mögött álló belső, lényegi valóság pedig a Szentlélek jelenléte, munkálkodása. Ezért jelenti a szelet vagy leheletet és a Szentlelket jelölő szó egyben az életet is. Összefoglalóan azt mondhatjuk, hogy a ruach illetve a pneuma az ember vonatkozásában *a személytelen lélek* jelölésére szolgál, ami azonos az »élet leheleté«-vel.

E két szónak van még egy negyedik, speciális jelentése is. Az ember legmagasabb rendű lelki tevékenységét, az emberi lélek Isten Lelkével való kapcsolatát, illetve a megtéréskor született »új embert« is jelölik. [...]

Néhány bibliai igét idézünk még, ahol a ruach vagy pneuma szó szerepel. Jakab 2,26-ban olvassuk, hogy »holt a test lélek nélkül«. Annak tudatában, hogy itt a pneuma szó áll a lélek helyén, a következőt érthetjük meg e kijelentés által: a test élettelen, holt anyag az Istentől származó élet, vagyis az élet lehelete nélkül. E pneuma nélkül nincs élő lélek, azaz egyéni emberi lélek sem, hanem csak élettelen holttest létezik. Ugyanezt az igazságot fejezi ki az Ezékiel próféta könyve 37. fejezetében található híres látomás a kiszáradt, majd megelevenedő csontmezőről (1–10. vers). A csontok először összeálltak, majd inak, hús, bőr került rájuk Isten teremő erejű szavára, melyet a próféta közvetített. De ezek a testek még élettelenek voltak. Ekkor kapta a parancsot a próféta: »Prófétálj a léleknek, profétálj embernek fia, és monddad a léleknek: Ezt mondja az Úr Isten: A négy szelek felől jöjj elő, lélek (ruach), és lehelj ezekben a megölytöttekbe, hogy megéledjenek. És profétáltam, amint parancsolta. És beléjük ment a lélek, s megéledtek és lábukra álltak...« (9–10. vers)

Ez a lélek vagy élet lehelete olyan személytelen, annyira nem egyéni jellegű és még nem is csupán az emberi fajra jellemző vagy ahhoz tartozó, hogy a Biblia több helyen is hangsúlyozza: az összes élőlényt – nemcsak az embert, hanem az állatokat is – ugyanaz a lélek (az élet lehelete) eleveníti meg, azaz teszi élővé. »Az emberek fiainak vége hasonló az oktalan állatnak végéhez, és egyenlő végük van azoknak: amint meghal az egyik, úgy meghal a másik is, és ugyanazon egy lélek (ruach) van mindegyikben...« (Prédiká-

tor 3,19). (Lásd még: Jób 34,14–15; Zsoltárok 104,230.) A ruach illetve a pneuma jelentéstartalmának felvázolása után megállapíthatjuk, hogy a »szellem« szó egyáltalán nem alkalmas a ruach vagy pneuma fordítására. Egyes kiadványok, irányzatok – megkülönböztetésül a másik héber illetve görög »lélek« szótól (*nefes* és *pszüché*) – következetesen »szellem«-nek fordítják a Szentírás szövegében a ruachot és a pneumát. A magyar »szellem« szó azonban értelmi tevékenységet, és anyag nélkülinek vagy afölöttinek képzelt, öntudatos lelket vagy kísértetet jelöl. Láthattuk, hogy az eredeti bibliai fogalom jelentéstartalma egészen más. Tehát ez a pontosítási kísérlet inkább még jobban félreviszi az igeolvasók gondolatait.

A »test« és »az élet lehelete«, vagyis a személytelen lélek után vizsgáljuk meg a harmadik fogalmat, amelyet I. Mózes 2,7 így jelöl: »...és így lett az ember élő lélekké«. Az **»élő lélek«** kifejezés helyén a *nefes* héber szó áll a szövegben, amelynek megfelelője az újszövetségi görög nyelvben a *pszüché*. A *nefes* vagy *pszüché* **az egyéni lelket, az ember személyes lelkivilágát, személyiségét jelöli**. Néhány igét idézünk itt is: *»Örült az én szívem... mert nem hagyod lelkemet (nefes) a sírban...«* (Zsoltárok 16,9–10) Az eddigiek értelmében nem is várhattunk mást, mint hogy a *nefes* szó van itt, mert a ruach sohasem kerül a sírba, mivel az az Isten Lelkével kapcsolatos, Tőle származó, személytelen élet. (A 16. zsoltárból idézett ige is mutatja, amit az egész Szentírás következetesen tanít – szemben a bibliai tanítástól eltávolodott keresztény közvéleménnyel –, hogy az egyéni lélek is a sír, illetve a halál hatalmába kerül, és csak a feltámadáskor elevenedik meg ismét.) Azt mondja róla a Szentírás, hogy az ember halálakor »visszatér Istenhez«: *»És a por földdé lenne, mint azelőtt volt, és a lélek (ruach) pedig megtérne Istenhez, aki adta azt.«* (Prédikátor 12,9) Egy másik ige: *»...attól féljetek, aki mind a lelket (pszüché), mind a testet elvesztheti a gyehennában.«* (Máté 10,28) Nyilvánvaló, hogy az egyéni lélek, az emberi személyiség elveszéséről, kárhovatáról van itt szó. (Ennél az igénél azt láthatjuk – szintén a kereszténység körében általánossá lett felfogással

ellentétben –, hogy a személyes lélek teljesen elveszhet, megsemmisülhet a kárhozat ítéletében.) Egy harmadik ige: »*A ti állhatatosságotok által nyeritek meg lelketeket* (pszüché).« (Lukács 21,19) Itt pedig az egyéni lélek üdvösségéről, az örök élet jogának elnyeréséről van szó, amiképpen a következő igében is: »*Elérvén hitetek célját, a lélek* (pszüché) *üdvösségét.*« (I. Péter 1,9)

A nefes vagy pszüché »egyed, személy« jelentésben is szerepel számszerű meghatározások mellett, mivel az egyes ember személyiségét jelöli. Például: »...és hozzájuk csatlakozott azon a napon mintegy háromezer lélek« (Apostolok cselekedetei 2,41). Ugyancsak jelenti a pszüché az életet is, de nem a személytelen életet, mint a pneuma, hanem az ember személyes életét. A pszüché gyakorlatilag azonos az ember élettartamával, mert *az »élő lélek« vagy személyiség csak akkor létezik, amikor az ember él.*

Összefoglalóan azt mondhatjuk az ember teremtésbeli felépítettségéről, hogy az nem dichotomikus, de nem is trichotomikus (hármasságú). Mert három alapfogalmat találunk ugyan I. Mózes 2,7-ben, de ezek nem három alkotórészt jelentenek, hanem két alkotórész együtthatásából vagy egymásra hatásából születik valami harmadik, ami azonban már nem alkotórész, hanem maga az élő lélek, az emberi személyiség. Képletben leírva:

Nem felel meg a valóságnak a dichotomikus felfogás:
test + lélek = ember

Szintén nem felel meg a valóságnak a trichotomikus felfogás:
test + lélek + szellem = ember
(bászár/szoma + nefes/pszüché + ruach/pneuma = ember)

A biblikus kijelentés:
test + élet lehelete = élő lélek vagy ember, az emberi személyiség
(bászár/szoma + nösámá/ruach/pneuma = nefes/pszüché.)”

(Részletek Vankó Zsuzsa *A Boldogság törvénye – Bibliai etika* c. könyvéből, Bibliaiskolák Közössége, 1994, 93., 74–79.)

Az emberi lény (Bibliai antropológia I.)

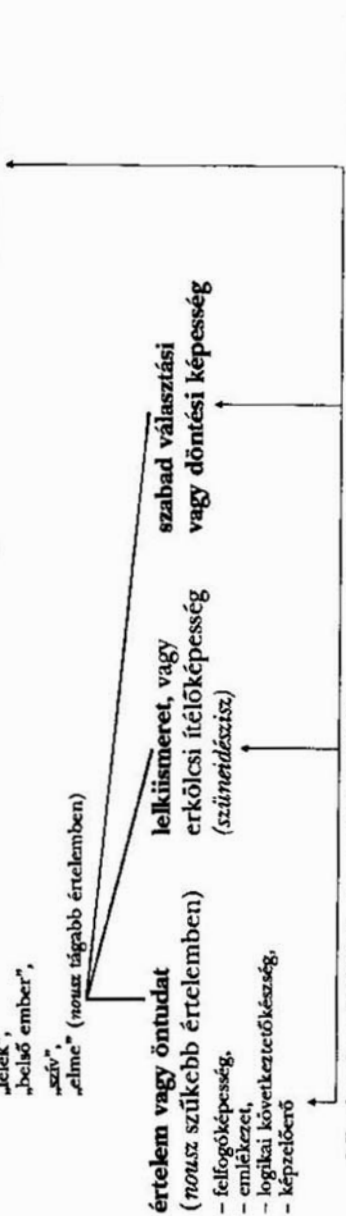
1. Az emberi lény létrejötte, felépítése:

I.Mózs. 2:7

A FÖLD PORA + ÉLET LEHELETE = ÉLŐ LÉLEK
 (áfár) (nőszóma) (másutt az ŰSZ-ben: ruach, az ŰSZ-ben: pneuma)

2. Az emberi lény természetébeli adottságai és képességei:

AZ „ÉLŐ LÉLEK” ————— szoros kapcsolat ————— A TEST (VAGY TAGOK)
 (nefes, pszüché) szétválaszthatatlanság közöttük
 („lélek”, „belső ember”, „szív”, „elme” (nőszóma tágabb értelemben)

Mindezek működését (a testi és lelki folyamatokat) szüntelen kísérik a sokrétű és árnyalt érzelmek.

FELHASZNÁLT IRODALOM

- Biblia*, Károli Gáspár fordítása, Magyar Bibliatársulat, Budapest, 1997
- Ellen G. White: *Jézus élete*, Advent Kiadó, Budapest, 2000
- Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Bibliaiskolák Közössége, Budapest, 1999
- Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Bibliaiskolák Közössége, Budapest, 2001
- Ellen G. White: *Előtted az élet*, Advent Kiadó, Budapest, 1992
- „A Szentlélek eljő reátok”, Advent Kiadó, Budapest, 1998
- Vankó Zsuzsa: *Bibliai dogmatika*, Sola Scriptura Lelkészképző és Teológiai Főiskola, 1999
- Vankó Zsuzsa: *A boldogság törvénye – Bibliai etika*, Bibliaiskolák Közössége, Budapest, 1996
- Vankó Zsuzsa: *Jézus élete* (a Sola Scriptura Teológiai Főiskola jegyzete)
- Vankó Zsuzsa: „Az üdvösség ismerete” – *Biblia-tanulmány*, Bibliaiskolák Közössége, Budapest, 1999
- Josh McDowell: *Több mint ács*, Timóteus Társaság Alapítvány, Budapest, 1998
- Roy Hession: *Jézus erőterében*, Harmat Kiadó, Budapest, 1999
- Oswald Chambers: *Krisztus mindenek felett*, Primo Kiadó, Budapest, 1992
- Dr. Fischer Árpád: *Kiáltvány a zsidósághoz*, Budapest, 1927
- Jon Paulien: *A végidőről szóló bibliai tanítás*, Advent Kiadó, Budapest, 1998

